

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 63

Ple del Parlament

Sessió 34, primera reunió, dimecres 26 d'abril de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	4
Pregunta al Govern sobre l'atenció privada en els centres públics de salut 310-00212/11	4
Pregunta al Govern sobre els mitjans de comunicació catalans 310-00209/11	5
Pregunta al Govern sobre les dades turístiques de Setmana Santa 310-00213/11	7
Pregunta al Govern sobre el model d'atenció a la infància i l'adolescència 310-00214/11	8
Pregunta al Govern sobre el dispositiu especial de trànsit de les vacances de Setmana Santa 310-00215/11	10
Pregunta al Govern sobre la col·laboració institucional entorn de la candidatura per a declarar la Diada de Sant Jordi patrimoni immaterial de la humanitat 310-00217/11	11
Pregunta al Govern sobre la retirada i substitució dels materials amb amiant o fibrociment dels centres educatius 310-00210/11	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'atorgament de la Creu de Sant Jordi a Víctor Grífols 317-00145/11	15
Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre les sancions previstes per als funcionaris que incompleixin les lleis de desconnexió 317-00142/11	16
Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre si el Govern no ha estat prou vigilant en els casos de corrupció 317-00143/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre la data, la pregunta i els preparatius del referèndum 317-00141/11	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre la devolució de les pagues i els drets socials als funcionaris 317-00140/11	21

Pregunta al president de la Generalitat sobre el desig, el compromís i la determinació dels ciutadans de votar en el referèndum sobre la independència 317-00144/11	23
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	25
Proposició de Llei de l'impost sobre els actius no productius de les persones jurídiques 202-00044/11	25
Declaració del Parlament de Catalunya de condemna del genocidi del poble yazidita i d'altres minories per Estat Islàmic 401-00025/11	42
Decret Llei 2/2017, del 4 d'abril, pel qual es modifica l'entrada en vigor de l'impost sobre begudes ensucrades envasades i s'estableix una regla de determinació de la tarifa aplicable de l'impost sobre les estades en establiments turístics 203-00009/11	43
Proposta de reforma del Reglament del Parlament (debat de totalitat) 211-00001/11	51
Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi (debat de totalitat) 270-00005/11	70
Interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral i la conciliació dels professionals sanitaris 300-00156/11	82
Interpel·lació al Govern sobre el Pla nacional d'urgències 300-00161/11	89

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament.

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 34.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Proposició de llei de l'impost sobre els actius no productius de les persones jurídiques (tram. 202-00044/11). Comissió d'Economia i Hisenda. Debat i votació del dictamen de la Comissió (dictamen: BOPC 389, 3).
4. Decret llei 2/2017, del 4 d'abril, pel qual es modifica l'entrada en vigor de l'impost sobre begudes ensucrades envasades i s'estableix una regla de determinació de la tarifa aplicable de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 203-00009/11). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 384, 29).
5. Proposta de reforma del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/11). Comissió del Reglament. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (text elaborat per la ponència: BOPC 371, 6).
6. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi (tram. 270-00005/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot i Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 312, 22 i 339, 46).
7. Interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral i la conciliació dels professionals sanitaris (tram. 300-00156/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el Pla nacional d'urgències (tram. 300-00161/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre l'emprenedoria juvenil (tram. 300-00157/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre capitalisme, treball i vida (tram. 300-00162/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el mal ús del diner públic (tram. 300-00158/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'oferta pública d'ocupació i les condicions laborals del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 300-00159/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el compliment de l'apartat I.1.2, «Exigència social de celebració d'un referèndum», de la Resolució 306/XI, sobre l'orientació política general del Govern (tram. 300-00160/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa femenina (tram. 302-00136/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra l'atur i la precarietat laboral (tram. 302-00138/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus (tram. 302-00137/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions en infraestructures (tram. 302-00141/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Tarragona (tram. 302-00139/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre llengua i poder (tram. 302-00140/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió. Molt bon dia a totes i tots.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans d'entrar en l'ordre del dia, malauradament he de comunicar-los que el passat dia 21 d'abril va morir una dona a Barcelona a conseqüència de violència masclista. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior i de l'Institut Català de les Dones, es tracta de la tercera víctima mortal de l'any per violència masclista a Catalunya. En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i expresso el condol més sincer als familiars. Així mateix, reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

La llista de les preguntes a respondre oralment està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran aquesta matí com a primer punt de l'ordre del dia. Així mateix, els faig avinent que les preguntes orals al Govern número 8 i número 9 han quedat posposades amb l'acord del Govern i els grups parlamentaris.

D'acord amb l'article 93 del Reglament, els recordo que la diputada Marta Ribas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, ha delegat el seu vot en el portaveu del seu grup, el senyor Joan Coscubiela. Igualment, els diputats Ferran Pedret i Fernando Sánchez han delegat els seus vots per motiu de paternitat en els portaveus dels seus grups, la senyora Eva Granados i el senyor Alejandro Fernández respectivament.

Pregunta al Govern sobre l'atenció privada en els centres públics de salut

310-00212/11

El primer punt de l'ordre del dia són preguntes amb resposta oral. La primera pregunta al Govern és sobre l'atenció privada en els centres públics de salut. Formula la pregunta el senyor Albano Fachin, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Abans de començar, volia enviar un missatge: Jordi Pujol júnior..., sé fuerte..., aviat et vindrem a visitar. En bus.

Bé, entro en matèria. Senyor Comín, avui als hospitals públics catalans veiem com les persones que es poden permetre repagar el servei sanitari, posar diners de la seva butxaca, passen per davant la llista d'espera. Això és com dir que tenim metges, infermeres, quiròfans, aparells, que paguem entre tots i totes i que qui es pot permetre repagar de la seva butxaca passa primer. Això és una realitat, i volem saber què fa la seva conselleria per impedir aquest escàndol que es produeix, i, això ha de quedar clar, fora de la llei.

La presidenta

Gràcies, senyor Fachin. Respon el senyor Toni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta; bon dia a tots, senyors diputats, senyores diputades. Senyor diputat, crec que vostè i jo, i jo crec que tots els diputats d'aquesta cambra, vull pensar, estem d'acord que el principi d'equitat d'accés no és un dels principis més importants del nostre sistema sanitari públic. M'atreveixo a dir que és el principi més important del nostre sistema sanitari públic. I, per aquesta raó, res del que facin els centres de la xarxa pública pot contradir aquest principi. És així. Per tant, qualsevol regulació que es faci, i les regulacions actuals també, han de garantir que aquest principi es compleix de manera escrupolosa.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Fachin.

Albano Dante Fachin Pozzi

Efectivament, s'ha de complir de manera escrupolosa. Però no ho dic jo. Ho diu la Sindicatura de Comptes. La Sindicatura de Comptes, en el seu informe sobre l'Hospital Clínic, ens explica coses com: «S'estan prestant serveis privats utilitzant personal i material públic.» Ho diu aquí. Barnaclínic, i d'altres llocs, lamentablement molts, utilitzen espais i edificis públics per prestar atenció privada, hi insisteixo, i ho posa aquí, en contra del que estableix la normativa. Es fan intervencions privades en horari públic. Un exemple. Equitat en l'accés, consultes externes, metges pagats amb diners públics en horari de treball públic atenen primer a qui pot repagar un extra de la seva butxaca abans que les persones que paguem el servei de salut.

Lamentablement, aquests casos no són aïllats. Veiem que la gent que vol fer-se una ressonància magnètica veu com se li canvia l'hora d'accés a aquesta prova perquè hi ha algú que pot pagar i repagar de la seva butxaca, i qui va per la pública el passen al cap de setmana. Això passa. Hi insisteixo: passa. Bé, si vostè vol desmentir el que diu la Sindicatura de Comptes li demano que desmenteixi aquí el que diu aquest informe.

La presidenta

Senyor Fachin, ha exhaurit el temps.

(Pausa.)

Gràcies. Té la paraula el conseller.

El conseller de Salut

Sí, precisament perquè no desmentim el que diu la Sindicatura de Comptes, precisament per això, el 24 de març jo personalment vaig anunciar públicament la dissolució de Barnaclínic i la seva substitució per una altra entitat jurídica que garanteixi el compliment estricte de la legalitat. I per aquesta raó vaig fer l'anunci que vaig fer. Volem que l'activitat en un centre públic respecti la legalitat. I per això la substitució de Barnaclínic.

Dues consideracions ràpides. Pel que fa a la necessitat de garantir el principi d'equitat, jo crec que és important que hi hagi una norma que endreci l'activitat privada dels centres públics, però que s'ha d'atenir al principi d'equitat i s'ha d'atenir a la legalitat vigent. Sembla evident.

Pel que fa a l'equitat, no és el mateix activitat privada relativa a la cartera finançada amb fons públics, que és quan hi ha una llista d'espera i tots aquests riscos que vostè assenyala, que són reals, que, per exemple, activitat de cartera complementària. O client internacional. Perquè en un cas hi ha el risc de que algú se salti una llista, i en els altres dos casos no hi és, perquè no hi ha llista. I, per tant, quan no hi ha llista, no hi ha aquest risc..., d'equitat. Per tant, s'han de tenir en compte aquestes diferències.

Pel que fa al marc regulador a la legislació vigent, també hem de tenir en compte algunes diferències importants. No és el mateix que l'activitat privada la faci un centre de la xarxa pública però que és un centre, per exemple, del tercer sector, el patrimoni del qual és privat, que faci aquesta activitat un centre de la xarxa pública, titularitat pública, el patrimoni del qual és públic. Perquè una de les normatives que s'ha de tenir en compte a l'hora de fer aquesta regulació, que, hi insisteixo, crec que és necessària i hi treballem, és la Llei de patrimoni.

Per tant, en la complexitat de que el principi d'equitat ens discrimina entre diferents tipus de cartera i que la legislació vigent ens discrimina entre diferents titularitats del patrimoni amb el qual es fa l'activitat sanitària, tenint en compte aquestes diferències, és com haurem d'articular la normativa.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre els mitjans de comunicació catalans

310-00209/11

Segona pregunta al Govern, sobre els mitjans de comunicació catalans, formulada pel senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. *Conseller*, ¿qué opinión le merece la política del Govern respecto a los medios de comunicación públicos catalanes?

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Respon el senyor Santi Vila, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Santi Vila i Vicente)

Bé, molt bon dia; moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, senyores i senyors, com veuen, eh?, no hi ha la consellera Munté perquè pugui atendre aquesta pregunta. Algun altre grup també tenia inquietud a l'entorn d'aquestes qüestions i ha tingut la cortesia de posposar-la quinze dies. Vostès, malgrat tot, la mantenen. Jo li responc amb molt de gust: des de la perspectiva del conseller de Cultura, molt bona, si atenem que la propera temporada començaran, tant la televisió com la ràdio, nous programes amb continguts culturals; des de la perspectiva general, si hem d'atendre les audiències, doncs també francament positiva.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *conseller*, su Gobierno va a destinar este año 306 millones de euros a los medios de comunicación públicos, aparte de los millones que reparten a medios de comunicación privados con criterios opacos. Esa es la política de medios de comunicación de su Gobierno: destinar una lluvia de millones para usar medios públicos como brazo político de su obsesión *processista* fracasada, usar el dinero de todos los catalanes para repartirlo entre sus amigos y afines.

Y en TV3, desgraciadamente, no es como usted dice, respecto a las audiencias. Llevan meses sufriendo una drástica bajada en la audiencia. Y en el momento en el que TV3 más necesitaba del impulso del Gobierno, ustedes se la cargan nombrando como director al señor más radical que han encontrado, al separatista más convencido, al señor más anti-Ciudadanos, a quien trabajó para la antigua Convergència. ¿No han encontrado, *conseller*, a otro más radical? ¿Tan desesperados están que tienen que mantener el *procés* vivo nombrando como director a su compañero de partido?

Mire, dos de cada tres catalanes creen, según la última encuesta del GESOP, que TV3 tiene un marcado sesgo independentista. ¿Y de verdad creen ustedes que la manera de reflotar TV3 es nombrar director al señor Sanchis? Con las audiencias más bajas, con la publicidad en descenso, cuando menos ciudadanos confían en la imparcialidad de TV3, ¿había que poner a su compañero de partido, al biógrafo del señor Prenafeta? ¿No encontraban ustedes ningún profesional independiente y competente para nombrar? ¿Es esa su gestión de medios de comunicación públicos?

Mire, el pasado Pleno el Parlament reprobó al señor Sánchez, y él dijo que no se iba, y ustedes, que lo mantenían. Se ve que el mandato democrático lo usan para saltarse las leyes, pero no para quitar de las sillas a sus amigos. Yo comprendo que es complicado, en plena crisis con Esquerra Republicana, hacer un nuevo intercambio de cromos y decirlas..., si ellos se mantienen en Catalunya Ràdio y ustedes se llevan TV3.

Pero, mire, ¿sabe lo que nos preocupa, *conseller*? Que mientras ustedes están regando con millones y peleándose por dominar los medios de comunicación públicos entre ustedes, no se dedican a las prioridades, a destinar el dinero a barracones en las escuelas, a devolver la paga extra a los funcionarios, a acabar con las listas de espera en sanidad.

Ustedes no tienen proyecto alguno. Convoquen nuevas elecciones y dejen paso a equipos nuevos, sin corrupción, sin mochilas y que gobiernen para todos los catalanes.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula el conseller Vila.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies. Bé, en primer lloc, no existeix cap senyor Sánchez que sigui director de la televisió pública de Catalunya. En Vicenç Sanchis, sí; un periodista de reconegut prestigi i que no és militant de cap partit polític, que jo sàpiga –que jo sàpiga, eh?

Ens hauríem carregat la televisió si haguéssim acceptat l'esmena als pressupostos que vostès plantejaven de reducció d'un 25 per cent del pressupost per a la televisió pública de Catalunya –ens hauríem carregat la televisió.

La televisió pública de Catalunya té, en el seu objecte fundacional, la missió de garantir i protegir una identitat..., i una llengua catalana que, de nou, si féssim cas de moltes de les iniciatives que vostès han pres segurament encara estaria pitjor de com es troba en aquests moments. Té també la missió d'estirar una indústria audiovisual molt important. Països petits com Dinamarca, del nostre entorn, també ens confirmen que amb el lideratge de l'Administració pública poden jugar un paper molt important des del punt de vista de la indústria audiovisual.

I un aspecte molt rellevant, senyor diputat, que no li hauria de passar desapercebut: set anys consecutius de lideratge de la televisió pública de Catalunya. I més important encara: segons totes les enquestes i els baròmetres d'opinió, continua sent la televisió, i els seus informatius en especial, que mereix més credibilitat en l'opinió pública de Catalunya. Això són dades públiques, conegudes; unes notes de 8,4, que encara aquest darrer trimestre s'han vist confirmades. Tant en la producció de ficció –dilluns a la nit en vam tenir un bon exemple– com en tots els telenotícies i informatius, la cadena que és considerada encara amb més credibilitat als ulls de l'opinió pública és TV3.

A partir d'aquí, vostès són lliures d'opinar si els nomenaments dels directius es fan d'una manera o d'una altra. Però el que li puc ben assegurar és que es fan absolutament ajustats a dret. Hi ha una llei que disposa l'autonomia, la persona jurídica pròpia, de la Corporació Catalana de Mitjans i en garanteix l'autonomia funcional. Espero que vostès també la sàpiguen respectar.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les dades turístiques de Setmana Santa

310-00213/11

Tercera pregunta al Govern, sobre les dades turístiques de Setmana Santa, formulada pel senyor Oriol Amat, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Oriol Amat i Salas

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Aquesta pregunta va de turisme. L'economia persegueix com a fi últim millorar el benestar de la població. Per millorar el benestar de la població és imprescindible que millori, que augmenti l'activitat econòmica. L'economia catalana està oferint dades molt bones, està millorant l'activitat, l'ocupació, els salaris... Ahir mateix l'Institut Nacional d'Estadística publicava una dada, que avui no se n'ha fet massa ressò en els mitjans de comunicació, sobre la població en risc de pobresa; a Catalunya s'ha situat en un 13 per cent. Al començar aquesta legislatura era d'un 15 per cent; per tant, hem baixat del 15 al 13. Un 13 és molt o és poc? És menys que fa un any i mig i, per exemple, és menys que el que hi ha a Espanya, que és un 22 per cent, i, mentre a Catalunya el risc de pobresa està baixant, segons l'INE, a Espanya el risc de pobresa està pujant.

Aquesta millora de la nostra economia es deu a que Catalunya té una economia molt diversificada, molt internacionalitzada. Hi ha qui menysprea el turisme i s'oblida que genera el 12 per cent del PIB, el 13 per cent de l'ocupació, i s'oblida, per exemple, que el nostre país veí, un país que admirem, amb una economia de les primeres del món... –m'estic referint a França–; doncs, França té com a primer sector econòmic el turisme també i, com Catalunya, molta diversificació en molts més sectors. Tenim un turisme de costa, de muntanya, urbà, esportiu, etcètera.

Aquests darrers dies hem estat coneixedors per la premsa dels bons resultats d'ocupació d'aquesta Setmana Santa, i per això la primera pregunta que volia fer –en volia fer dos–, la primera és: quina valoració fa el Govern de les dades turístiques de Setmana Santa?

Abans m'he referit al fi últim de l'economia, que és millorar el benestar. Però solament augmentant l'activitat..., no implica millorar el benestar, no implica, per exemple,

millorar la qualitat de l'ocupació, millorar els salaris... Tot i que estan pujant, encara han de millorar més, els salaris. Per això cal incrementar el valor afegit de l'oferta, incrementar la diversificació, desestacionalitzar temporades. El turista cada cop és més exigent, demana un territori endreçat i conservat, demana bones instal·lacions turístiques, gastronòmiques, que complementin la seva estada. Per això cal garantir també la sostenibilitat de l'entorn.

I passo a la segona i darrera pregunta: quines actuacions porta a terme el Govern per aconseguir que el turisme contribueixi a la qualitat de l'ocupació i a la sostenibilitat de l'entorn i del país?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Amat. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, és cert, sí, el turisme és una activitat econòmica rellevant per a totes les economies, també per a les economies desenvolupades. Vostè esmentava el cas de França com un país d'elevat desenvolupament, on el turisme té una presència important. És a França, però també passa als Estats Units i també passa en altres països que són absolutament capdavanters en altres àrees. Per tant, ser una economia avançada i ser una potència turística no és cap paradoxa, no és cap situació irracional; al contrari, moltes vegades hi ha una correlació positiva. Per tant, el turisme és un sector, i és un sector important per a la nostra economia, que nosaltres hem de continuar desenvolupant.

I aquesta temporada, pels resultats de la Setmana Santa, d'acord amb les dades que nosaltres posseïm, d'acord també amb les dades que ens han facilitat i ens han estat facilitades pels patronats de turisme i pel mateix sector, ha estat una de les temporades de Setmana Santa més bones –si no la més bona– dels darrers deu anys. I ho ha estat a totes les tipologies de turisme: turisme de mar, turisme de muntanya, turisme de neu, i també turisme urbà. I ho ha estat també per totes les categories d'equipament: per hotels, per càmpings, per apartaments. Per tant, ha sigut un bon resultat.

A més a més hi ha hagut una situació que feia temps que no es donava, que és que s'han allargat les estades. Aquesta setmana hi han hagut estades..., la mitjana de l'estada s'ha ampliat, i ha tendit cap a quatre, cinc dies d'estada. I això és bo.

Per tant, quines són les raons? Bé, d'una banda el calendari, òbviament. Que sigui una Setmana Santa tardana ha permès compatibilitzar el turisme de neu o el turisme de muntanya amb l'inici de la temporada de la platja. La segona característica, vostè la deia amb les dades que reflectien una reducció de l'índex de pobresa: la millora de l'economia; la millora de l'economia, que fa que cada vegada més famílies del nostre país notin aquesta millora, perquè no hem d'oblidar que el turisme de Setmana Santa és un turisme fonamentalment intern. I tercer, la millora de l'oferta i la millora de la qualitat; per exemple, que cada vegada hi hagi més segells turístics: turisme familiar, turisme esportiu –molt important en Setmana Santa...

Aquesta excel·lència, aquesta recerca de l'excel·lència i aquestes inversions fan que el camí en el futur sigui aquest: millora de la qualitat, millora de l'oferta i millora de les experiències a tot el territori català.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre el model d'atenció a la infància i l'adolescència

310-00214/11

Quarta pregunta al Govern, sobre el model d'atenció a la infància i l'adolescència, formulada per la senyora Montserrat Vilella, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Vilella Cuadrada

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí som molt conscients de la gran feina que s'està fent des del seu departament per tal

de construir un bon sistema d'atenció a la infància. El nostre país ha de garantir als infants que es respectaran els seus drets i que se'ls proporcionarà l'oportunitat per poder desenvolupar-se com a persones i com a ciutadans. Si pretenem esdevenir un estat, és evident que hem d'assegurar-ho com una estructura sòlida i eficaç; els infants són el futur d'un país.

En aquest Parlament en legislatures anteriors ja es va treballar amb un ampli consens per dotar el país de lleis reguladores, com la 14/2010, de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, si bé és cert que el seu desenvolupament es va efectuant amb menys rapidesa del que tots voldríem. La crisi econòmica ha impactat de forma brutal sobre moltes famílies del nostre país i ens ha donat allò que vam anomenar en el seu moment «la nova cara de la pobresa»: pares o mares soles, amb fills petits, que van passar de tenir feina i tenir totes les necessitats cobertes a no tenir res i caure en l'espiral de la pobresa; és allò que ens parlava abans el diputat Amat. Aquests infants, com tots aquells altres que per altres raons, per haver rebut maltractaments o per desatencions o qualsevol altra raó, poden veure afectades les seves oportunitats per al seu desenvolupament. I aquests infants ens interpel·len perquè actuem i actuem ja.

El nou pressupost, amb les finances de la Generalitat ja més sanejades després dels esforços fets en els darrers anys, ens ha dotat de la possibilitat de prioritzar en polítiques de benestar i, en concret, en polítiques d'infància.

Per altra banda, és evident que cal repensar algunes formes de com es fan les coses. Per exemple, sabem que s'està treballant i ja fa uns anys que s'està fent, a través de l'experiència dels professionals, en un nou model d'atenció. Per exemple, els centres oberts han de passar ara a ser serveis d'intervenció educativa, molt més centrats en la prevenció i en el treball familiar i comunitari.

És per tot això que des del nostre grup ens interessaria saber quins són els passos que des del seu departament s'estan fent, a través de la Direcció General d'Atenció a la Infància, per dotar el país d'un sistema d'atenció a la infància més àgil en la detecció i més eficaç en la resposta. Aquests darrers dies hem vist que s'han presentat noves mesures, i ens agradaria que ens les poguéssim detallar.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vilella. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputada, per la pregunta. Com vostè ha dit, la prioritat del Govern en aquests moments és que els nostres infants, tant pel present com pel futur, puguin créixer desenvolupant el seu projecte vital de la millor manera possible.

Per això estem desenvolupant un pla integral d'infància, i li puc dir que, com a consellera, és dels temes que estic més orgullosa d'estar-hi al darrere. És un model basat en el que en diem «les cinc pes»: la prevenció, la participació, la protecció, la promoció dels drets i, finalment, la provisió de recursos, com no podia ser d'altra manera.

Garantir sobretot que els infants puguin viure en família, sigui pròpia, sigui extensa o sigui aliena, per això hem potenciat i potenciem els plans de les famílies acollidores, perquè tothom té dret a estar amb la seva família. Millorar el sistema de protecció dels 6.927 infants que tenim en aquests moments, dels quals menys de la meitat, 3.040, estan institucionalitzats. Desenvolupar els serveis d'intervenció socioeducativa per als infants, que vostè ja ha comentat, com a xarxa pública a totes les comarques de Catalunya. Un fort increment dels professionals dels equips d'atenció, els EAIA; en aquests moments disposarem de cinquanta-quatre professionals. Un nou espai, espais de supervisió amb professionals, per a les famílies acollidores i les famílies biològiques, perquè siguin espais de trobada de veritat. Una implementació d'una comissió de tuteles, que són els que revisaran les execucions de la tutela dels infants, perquè la DGAIA no en sigui part i alhora jutge.

I llavors tota la sèrie de recursos: noves cases d'infància, també a totes les demarcacions, que fins ara no n'hi havien; vint-i-tres CRAE nous, tot el 2018 només CRAE de deu a dotze places, per tant, unitats petites de convivència; CREI; itineraris de protecció

individualitzats per als joves; pisos assistits, en aquest cas, més de trenta-cinc pisos per a majors de divuit anys...

En resum, una implementació d'un pla de xoc, una inversió per adequar tots els recursos, amb un pressupost, en aquests moments, de 240.000 milions d'euros, que és més d'un 10 per cent del 2016. Per tant, continuar impulsant tot el que són polítiques per la infància, pel present i pel futur.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el dispositiu especial de trànsit de les vacances de Setmana Santa

310-00215/11

Cinquena pregunta al Govern, sobre el dispositiu de trànsit per Setmana Santa. Formula la pregunta el senyor Jordi Sendra, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Gràcies, presidenta. Conseller Jané, voldria començar la meva intervenció felicitant el Cos de Mossos d'Esquadra per la seva actuació exitosa en l'operació antigihadista duta a terme ahir a l'àrea metropolitana de Barcelona. Actuacions com les d'ahir ratifiquen la gran valoració que els Mossos d'Esquadra tenen entre la ciutadania de Catalunya.

Dit això, el dispositiu especial de trànsit amb motiu de les vacances de Setmana Santa 2017 s'ha tancat sense víctimes mortals a Catalunya, per primera vegada des de la creació del Servei Català de Trànsit. Aquesta dada contrasta significativament amb la Setmana Santa de l'any passat: l'any passat es van enregistrar divuit víctimes mortals en sis accidents, un dels quals va passar a Freginals, on van morir tretze noies en un autocar a l'AP-7. A nivell de tot l'Estat s'han enregistrat vint-i-dues víctimes mortals en aquest mateix període, que va del divendres 7 d'abril fins al dilluns 17 d'abril.

L'any 2016, el període de vacances de Setmana Santa, tenint en compte tant el període sense activitat escolar com la resta de dies de descans, habitualment general entre Divendres Sant i el Dilluns de Pasqua, es va estendre entre el 18 i el 28 de març. És evident, doncs, que ens trobem en una tendència de millora de les estadístiques de sinistralitat viària, sobretot a Catalunya. I això pensem que és fruit d'una estratègia concreta pel que fa a la mobilitat, no només en els períodes de grans desplaçaments, sinó en el dia a dia.

En aquest sentit, li volem preguntar: com valora el dispositiu especial de trànsit desplegat amb motiu de la Setmana Santa 2017? I, com que en la formulació de la meua pregunta no he esgotat tot el meu temps, demano la benevolència de la presidenta per cedir-l'hi al conseller, perquè pugui aprofundir més en la seva resposta. *(Remor de veus i rialles.)*

Moltes gràcies.

La presidenta

(La presidentariu.) Moltes gràcies, senyor Sendra, però això no serà possible. *(Rialles.)* Respon el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Gràcies, senyora presidenta. Li agraeixo, senyor diputat, en primer lloc, la felicitació que fa al Cos de Mossos d'Esquadra. Efectivament, ahir, juntament amb altres cossos policials, el Cos de Mossos d'Esquadra va demostrar que és un cos preparat, també en l'àmbit internacional, per lluitar de manera eficaç contra aquest terrorisme gihadista que malauradament no coneix fronteres i ens pot afectar a tots.

I responent ja a la valoració d'aquest dispositiu de trànsit, de seguretat viària –que tenia dues fases: una primera fase anava des del divendres 7 d'abril fins al Diumenge de Rams; una segona fase anava des del Dijous Sant fins al Dilluns de Pasqua–, doncs bé, en els dies compresos en aquestes dues fases no hi ha hagut ni una sola víctima mortal a les carreteres catalanes, i això no havia passat mai. I també li donaré una nova dada:

en data d'ahir, 25 d'abril, malauradament portem en aquest any trenta-set víctimes mortals. Però no hi ha cap any, des que tenim competències de trànsit a Catalunya, en què hi hagin hagut menys víctimes mortals.

Per tant, s'està produint una reducció, malgrat que es nota de manera molt clara més trànsit, més volum de trànsit. En aquesta Setmana Santa, si ho mirem globalment, pràcticament un 8 per cent més, amb relació a l'any passat, de trànsit; més gent que surt, menys accidents.

Aquest crec que és un bon missatge que podem donar, i és un missatge gràcies a moltes actuacions que s'estan fent, però gràcies també a la ciutadania, als conductors, que hi ha una major conscienciació, una major comprensió de que la seguretat viària és important per evitar patiments a les persones. I aquest és el propòsit del nostre Govern: volem arribar realment al 2020, amb relació al 2010, amb la meitat de morts a les carreteres catalanes, i és un objectiu europeu, però és un objectiu que fem nostre com a govern, i hi treballem intensament.

I també volia acabar amb una reflexió final: zero morts durant la Setmana Santa. A Suècia, fa vint anys, es van posar la «Visió zero», zero morts a les carreteres. Aquest objectiu ens el fem nostre, volem treballar-hi. No ha de ser una utopia, ha de ser un treball constant a favor de les víctimes, a favor de mesures que facilitin la bona tasca als conductors i a favor, al final, d'un concepte de seguretat viària en què de manera molt clara...

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller d'Interior

...s'impliqui tota la societat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la col·laboració institucional entorn de la candidatura per a declarar la Diada de Sant Jordi patrimoni immaterial de la humanitat

310-00217/11

Pregunta al Govern sobre la col·laboració institucional entorn de la candidatura per a declarar la Diada de Sant Jordi patrimoni immaterial de la humanitat, formulada per la senyora Andrea Levy, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Andrea Levy Soler

Señor Junqueras, ¿cómo valora la colaboración institucional de la candidatura de la fiesta de Sant Jordi como patrimonio inmaterial de la UNESCO?

La presidenta

Gràcies, senyora Levy. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Oriol Junqueras i Vies)

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bon dia, senyora Levy, i gràcies per la pregunta. Nosaltres sempre valorem positivament qualsevol col·laboració i, més enllà de qualsevol reconeixement, sempre positiu i sempre desitjat per tothom, per part de la UNESCO, estic segur que vostè deu coincidir amb mi que Sant Jordi ja és *de facto* patrimoni de la humanitat. Ho és per mèrit de la gent, ho és fruit de l'esforç de la gent i estic segur que ningú –i vostè tampoc, segur– caurà en la temptació d'atribuir-se un mèrit o de penjar-se una medalla que no li correspon, ni caurà en la temptació de polititzar la festa de la gent, oi?, oi que no?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula la senyora Levy.

Andrea Levy Soler

Bon dia, senyor Junqueras. Espero que li regalessin molts llibres i que regalés moltes roses. Como sabe, señor Junqueras, para esta cuestión, para la cuestión de la presentación de la candidatura de Sant Jordi, necesitan la colaboración del Gobierno de España –que, por cierto, también es Gobierno en Cataluña y también es Gobierno para los catalanes–; y el Gobierno de España ya ha dicho que apoya presentar y defender la candidatura ante la UNESCO, prueba de ello es la presencia de la vicepresidenta del Gobierno junto a usted en el acto del pasado viernes, poniendo así de manifiesto que el Gobierno de España quiere presentar esta candidatura ante la UNESCO.

Lo que pasa es que a ustedes les ha molestado: les ha molestado esta presencia, les ha molestado esa colaboración. Y lo mejor de todo es que ustedes no cambian el guion de sus intervenciones. Les molesta cuando no les ayuda y les molesta cuando les ayuda; les molesta que tengamos objetivos comunes y que trabajemos conjuntamente. Pero vamos a seguir haciendo. Váyanse acostumbrando a esa colaboración. Prueba de ello es la defensa de la candidatura de Barcelona –¿verdad, señor Comín?– como la Agencia Europea del Medicamento, o en el día de ayer, por ejemplo, esa candidatura a los Juegos del Mediterráneo de Tarragona.

Ustedes, lo que pasa es que quieren decidir y apropiarse de todo –eso es lo que quieren ustedes, señor Junqueras, *facin cas*–, hasta de lo inmaterial, como es Sant Jordi. Ustedes quisieron apropiarse de la identidad catalana diciendo que solo se puede ser catalán si no se es español, y quieren apropiarse también de Sant Jordi como una fiesta independentista, como ya han hecho, por cierto, con la Diada, con el Once de Septiembre. Pero ser catalán es mucho más –es mucho más– que ustedes, los independentistas; Sant Jordi es mucho más que ustedes, los independentistas. Por eso el Gobierno de España quiere apoyar esa candidatura a la UNESCO, y lo hace con convicción, pero también por temor. Porque es que lo que pasa, que cada vez que ustedes zarpan al exterior son peor que la historia del *Titànic*: mucho anuncio, mucha fiesta, pero al final su acción exterior es el hundimiento.

Mire, señor Junqueras, hágame caso: esto ya no va de ser equilibrista, va de ser equilibrado. Esto ya no va de los que se atreven o no se atreven a firmar un decreto absolutamente ilegal. Esto ya no va de los moderados o de los presuntamente radicales. Esto va de hacer el ridículo. Y yo espero, señor Junqueras, que, en nombre de todos los catalanes, que, en nombre de Cataluña, ustedes no se atrevan a hacer el ridículo, porque ya lo están demostrando a nivel internacional.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Levy. Respon el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora Levy, pel to sempre ponderat de les seves intervencions. (*Rialles.*) M'ha semblat trobar-hi un cert deix d'irritació que no entenc, perquè la primera resposta que li he donat entenc que era molt positiva. Li he dit que valorava molt positivament tota mena de col·laboració. I m'agradaria dir-li que m'ha sorprès la seva habilitat per barrejar-ho tot: per barrejar Sant Jordi amb els decrets de no sé què i amb la nostra actitud independentista. Si li acabo d'explicar que Sant Jordi és la festa de la gent, precisament. Si li acabo de dir que nosaltres valorem positivament totes les col·laboracions amb totes les institucions, amb totes les entitats civils, amb tots els governs del món, amb els organismes internacionals, etcètera.

Llavors, vostè em diu: «Però sàpiga que el Govern espanyol farà això.» Home, no més faltaria. Que és que no ho vol fer? Com és que destaca que vulgui fer una cosa que és de natural? Ho hauria de fer de natural. Qualsevol govern del món ho avalaria. O no? No ho avalaria, qualsevol govern del món? És més –és més, és més–, nosaltres estariem encantats de fer-ho nosaltres directament com a govern, i vostès fan tot el possible per impedir que ho puguem fer. I després d'impedir que ho puguem fer, llavors volen que els agraïm que ho facin vostès.

Escolti, nosaltres estem encantats de la col·laboració amb tothom i de treballar amb tothom i de que es reconegui aquest mèrit que té el poble de Catalunya d'haver convertit aquesta festivitat en una festivitat reconeguda internacionalment. De fet, és així perquè expressa uns valors que són universals... –jo l'altre dia vaig tenir ocasió d'explicar-ho també, no sé si vostè hi era, però–, expressa uns valors universals que trobem en moltes llegendes que s'assemblen a la de Sant Jordi, molt abans de que hi hagués qualsevol contacte cultural entre el món de Sant Jordi, el món cristià que expressa Sant Jordi, i la resta de llocs del món on s'ha desenvolupat.

A Catalunya hem tingut la sort, l'habilitat i la capacitat de convertir-ho en una festa extraordinària que tothom reconeix, i estem molt contents de que vostès també sentin i comparteixin aquest patró de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre la retirada i substitució dels materials amb amiant o fibrociment dels centres educatius

310-00210/11

Pregunta, setena pregunta al Govern, sobre la retirada i substitució dels materials d'amiant o fibrociment dels centres educatius, formulada per la senyora Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialista.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Bon dia. Honorable consellera Ruiz, el passat 7 de març la Comissió d'Ensenyament d'aquest Parlament aprovava una proposta, a instàncies del Grup Socialista, que instava el Govern a presentar un inventari de tots els centres educatius afectats per instal·lacions amb amiant o fibrociment, a presentar un calendari per a la retirada del fibrociment a les instal·lacions d'aquests centres i a elaborar un pla de retirada i substitució progressius d'aquest material abans de l'inici del proper curs.

Dies després vostè, consellera, responia una bateria de preguntes d'aquesta diputada, on informava de l'existència de gairebé 300 centres educatius a tot Catalunya amb presència d'amiant a les seves instal·lacions, amb gairebé 200 a les comarques de Lleida i, a més distància, 47 al Vallès Occidental.

La meua pregunta és: quin és el capteniment del Govern amb relació al compliment del mandat d'aquest Parlament de retirada i substitució de l'amiant dels centres educatius de tot Catalunya?

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, el capteniment és anar donant resposta a la proposta de resolució. M'agradaria recordar que la normativa sobre el fibrociment o l'amiant no és nova, sinó que és del desembre del 2001, per tant, fa més de quinze anys. I ara, doncs, aquest Parlament ha fet aquesta proposta de resolució. Ara tenim l'inventari, l'hem fet, vostè l'ha demanat, li hem respost el nombre de centres. Cal tenir en compte que el nombre d'instal·lacions és molt divers, doncs, hi pot haver des de baixants fins a una xemeneia que no està en utilitat, i el que fan els tècnics del departament, actuant amb responsabilitat, és mirar aquelles situacions on hi ha un possible risc per a l'alumne. Perquè, tal com vostè segur sap, l'amiant, el fibrociment, no és perillós si no és que hi hagi un risc de deteriorament o és perillós justament quan es treu.

Per tant, el que estem fent és actuar responsablement per anar, doncs, traient progressivament el fibrociment o l'amiant dels nostres centres educatius.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula la senyora Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, consellera. Bé, com tothom sap, doncs, l'amiant és un material perjudicial per a la salut que pot produir càncer amb independència de la quantitat a què s'ha estat exposat, i cada any al món es produeixen més de cent mil morts per malalties derivades de l'exposició a aquest material. És una substància prohibida a tot l'Estat des de 2002, però, efectivament, encara existeixen molts equipaments, entre ells a escoles, construïts amb aquest material.

El meu grup som els primers en no voler crear una alarma sobre aquesta qüestió, però, precisament, tractant-se d'un tema important, que lògicament preocupa la ciutadania i en particular la comunitat educativa perquè pot ser perjudicial per als infants però també per a totes les persones que treballen en aquests centres, convé que el Govern abordi amb la prioritat que correspon un pla de substitució progressiva d'aquest fibrociment a les escoles i instituts afectats. Convé que hi hagi una actuació del Govern, diligent i responsable, que sigui comunicada al conjunt del territori i de la comunitat educativa per generar confiança i tranquil·litat i, per tant, cal posar data a aquesta retirada. Volem una data i, sobretot, li demanem que actuï de manera immediata sobre aquelles instal·lacions més deteriorades i que són les que, com vostè deia, són les més perilloses.

Per tant, jo li he de preguntar: tenen un calendari per a aquesta retirada? Tenen un pla? Tenen un protocol d'actuació? Ho dic perquè molts centres s'han adreçat a nosaltres demanant..., sabent que tenen, que existeix amiant a les seves instal·lacions i no saben què han de fer. Per tant, actuaran d'ofici des del departament per procedir a aquesta retirada? Quina partida pressupostària destinaran aquest any a aquest objectiu i quants centres permetrà abordar aquesta partida? Necessitem conèixer quins centres requereixen aquesta actuació immediata. Necessitem saber si el proper curs serà lliure d'amiant.

Per tant, són massa preguntes, hi ha massa confusió. Vostè no només té un mandat polític a complir, sinó que tenen una directiva europea que els hi obliga. Per tant, posin-se, si us plau, les piles i elaborin i presentin un pla com més aviat millor, perquè ja van tard.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Niubó. Té la paraula la consellera Ruiz.

La consellera d'Ensenyament

Senyora diputada, dir que anar tard quan aquesta normativa fa quinze anys que està en marxa i aquest Govern porta divuit mesos, encara no, doncs, segurament no serem els que anem tard, sinó al revés, els que som més diligents. Per primera vegada ara hi ha un inventari de tots aquells centres amb tots aquells elements que contenen fibrociment o amiant.

I vostè ha de saber que, per a la retirada d'aquest amiant, s'ha de realitzar per una empresa especialitzada, una empresa que, a més, ha d'estar autoritzada pel Departament de Treball, i s'ha de fer quan els alumnes no estiguin al centre. Perquè, sense crear cap mena d'alarmisme, hem de dir que l'amiant per si sol no hi ha risc, el que hi ha risc és o quan bé hi ha deteriorament o bé quan es treu.

Per tant, què fem com a departament? Amb aquest inventari hem vist quins són aquells elements on hi ha deteriorament i, per tant, són els primers que es canviaran. De fet, li he de dir que en aquest moment ja hi ha catorze actuacions programades. El pressupost d'aquest any, del 2017, ja contempla 1 milió d'euros per a la retirada de fibrociment. I, a partir d'aquí, dir-li que, des de l'any 2002 al 2010, en vuit anys es van fer 22 actuacions; en canvi, del 2011 al 2017, 39, i que només per a aquest any ja hi ha previstes aquestes 14 actuacions.

Per tant, tota la informació que vulgui, tota la transparència, evidentment; però dir-li que sí que el Govern actua diligentment en aquest tema, sense crear alarma i sent responsables del que signifiquen les construccions i les obres dels nostres centres.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'atorgament de la Creu de Sant Jordi a Víctor Grífols

317-00145/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política i social. Formula la pregunta la senyora Eulàlia Reguant, del Grup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Moltes gràcies, presidenta. Abans de res, enviar una salutació des d'aquest grup parlamentari a les companyes de Ca ses Mopis, de Palma, que estan sent desallotjades ara mateix. Però, anant per feina, president, fa dues setmanes coneixíem els noms de totes les persones guardonades amb la Creu de Sant Jordi. De tots els noms fets públics, en destaca un, com a mínim, per a nosaltres: Víctor Grífols. Víctor Grífols, president fins fa poc mesos de la farmacèutica Grífols; farmacèutica que el mes d'octubre del 2015 va anunciar que traslladava la seva seu financera a Irlanda per aprofitar els avantatges fiscals; farmacèutica que, segons un informe Intermón Oxfam, té tretze filials en paradisos fiscals.

De fet, més enllà d'aquest cas, al llarg de la història de les creus de Sant Jordi trobem alguns empresaris d'aquests dels que ara se'n diu o se'n pot anomenar «controvertits» guardonats, com Carles Sumarroca. De fet, la globalització en aquest sistema capitalista que vivim ha obert totes les fronteres de la lliure circulació del capital. Una catifa vermella per al capital, mentre les persones continuen jugant-se la vida per travessar unes tanques cada vegada més impermeables. D'aquí que com a mínim per atacar de manera clara el primer element del capitalisme, la catifa vermella del capital, cal que la pràctica contra l'evasió i l'elusió fiscal estigui al centre de tota la política del Govern. Però si mentrestant es guarda aquells qui de manera egoista i insolidària busquen eludir, s'envia el missatge contrari.

No creu que es pot entendre d'això que el Govern se situa al costat d'aquells qui busquen no pagar impostos allà on facturen i generen beneficis?

La presidenta

Gràcies, senyora Reguant. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt bon dia, senyora Reguant. La concessió de les creus de Sant Jordi, que és una distinció que es va crear l'any 81 crec que ha vingut avalada per una varietat i una pluralitat i una transversalitat en el criteri que l'ha fet forta, i l'ha fet reconeguda, i l'ha convertit, efectivament, en la distinció més important que atorga el Govern del país. Jo en vull destacar, precisament, aquest component de transversalitat. No es donen les creus de Sant Jordi als amics d'un govern o als amics d'una ideologia, es donen a qui ha fet una aportació rellevant al país, i des d'aquest punt de vista li puc assegurar que el senyor Grífols, com tots els altres guardonats i guardonades, incloent-hi les entitats que han estat guardonades, ho han estat per mèrits més que sobrants en benefici del país.

L'hi diré més clar: el senyor Víctor Grífols, la seva empresa, que està molt arrelada no pas a Irlanda, sinó a Paret del Vallès, és en aquests moments un dels referents, probablement el referent més important que hi ha al món en el seu sector farmacèutic.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, president. Arrelada a Paret, amb el 75 per cent de la seva financera a Irlanda: la seva financera, el 75 per cent a Irlanda.

L'elusió fiscal és una pràctica a erradicar, i el primer pas és demostrar-ho amb els valors que es premien i guardonen. De fet, és allò que vam aprovar al passat debat de política general en aquest Parlament, on ens comprometíem a prohibir l'entrega de guardons i distincions esportives i culturals a persones que duen a terme la major part de la seva activitat a Catalunya, però que tenen el seu domicili fiscal a països considerats paradisos fiscals. Aquest n'és el cas.

Però, més enllà d'això, nosaltres som més de Pere Quart, quan va renunciar a la Creu de Sant Jordi i va dir: «De creus i de Jordis ja en tenim prou.» Malgrat això, si cal premiar algú, creiem que els valors d'aquells que van venir a lluitar contra el feixisme, per exemple, com Felícia Brown o Salaria Kee, es corresponen més a guardons dirigits a distingir mèrits o serveis destacats a Catalunya, com és el cas de la Creu de Sant Jordi.

President, vostè pot confirmar a aquesta cambra que a banda de Grífols no han premiat més elusors o evasors fiscals? Quines mesures de comprovació han fet per garantir el que va aprovar aquest Parlament el passat mes d'octubre?

La presidenta

Gràcies, senyora Reguant. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Miri, des de l'any 82 s'han atorgat 1.556 creus de Sant Jordi, de les quals 402 a entitats. Cap d'aquestes creus, cap ni una, s'ha atorgat pels mèrits aliens al que és la normativa de la Creu de Sant Jordi. Al contrari, en tots i cadascun dels casos s'ha pogut explicar que darrere d'aquell guardó hi ha algú o hi ha alguna entitat que mereix ser distingida amb aquesta consideració. No s'atorga cap altra creu que no sigui amb aquest criteri. I els mèrits de tots els guardonats i guardonades de l'edició que ens ha correspost enguany d'assenyalar estan perfectament ben explicats, quedaran acreditats en el moment de la cerimònia de lliurament.

Miri, el sector farmacèutic, del qual el senyor Grífols n'és un exponent rellevant, no només a Catalunya sinó mundial –mundial, especialment als Estats Units–, és un sector importantíssim per a l'economia i per a la societat de Catalunya. Si Catalunya, i Barcelona en particular, té opcions a atraure l'Agència Europea del Medicament, amb tot el que representa d'atracció –atracció– de beneficis cap al país, és precisament per un teixit empresarial, del qual el senyor Grífols n'és un exponent destacadíssim, que fa possible que aquest país sigui un dels referents mundials en un sector estratègic. I cregui'm, en necessitem molta, de gent com en Víctor Grífols. Gent que aposti per aquest país, gent que aposti pel talent, per la recerca, per la innovació, i que no pari d'entendre que l'economia del futur es basa, precisament, en el coneixement, en el valor afegit.

La president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre les sancions previstes per als funcionaris que incompleixin les lleis de desconnexió

317-00142/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política, formulada pel senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Gràcies. Senyor president, el diputat del seu grup parlamentari, el senyor Lluís Llach ha tret a passejar l'estaca (*rialles*) –ha tret a passejar l'estaca– i ha afirmat en diferents actes públics que aquells funcionaris que no acatin les lleis de desconnexió seran sancionats pel Govern de la Generalitat.

Aquesta afirmació, que ha creat molta preocupació, ha creat molta alarma, mostra la voluntat del seu Govern? Quin tipus de sancions té previstes el seu Govern als funcionaris que no vulguin aplicar l'autoanomenada «lleï de desconnexió»?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor García. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Albiol, suposo que no està suggerint que aquest Govern miri cap a un altre costat quan un funcionari o un servidor públic no faci cas de les lleis que estan vigents. (*Remor de veus.*) Entenc que no deu estar dient això. I en el marc de l'exigència que tots ens hem d'aplicar del compliment de les lleis, cosa

en la qual vostès excelleixen, perquè no paren de repetir-nos que les lleis estan per complir-les, i quan no només no es compleixen, sinó que a vostès els sembla que no es compleixen ja ens envien requeriments i ens envien querelles, espero que d'aquesta cultura política que vostès pregonen no se'n despregui que ara justament han canviat de criteri i diguin que no, que a partir d'ara les lleis que aprovi aquest Parlament els funcionaris no les hauran de complir.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

Senyor president, les autoanomenades «lleis de desconexió» no són lleis democràtiques (*remor de veus*), és un cop d'estat literal. Es un golpe de estado literal. Y, señor presidente, le pido por favor que me responda a mi pregunta: las afirmaciones que ha hecho el señor Lluís Llach en relación con que los funcionarios que no acaten las auto-nombradas «leyes de desconexión» serán sancionados sí o no. Porque todos los espectadores, su Gobierno, todo lo que rodea a su Gobierno, la acción política, todo lo que transmite su acción del día a día le tengo que decir que nos resulta lamentable y patético. Cada semana nos despertamos con una nueva ocurrencia que supera a la de la semana anterior.

Antes de ayer fue el señor Vidal amenazando a los jueces y diciendo que la Generalitat, el Gobierno de la Generalitat nos estaba robando los datos fiscales. Ayer fue el señor Junqueras anunciando que se iba a convocar o a declarar la declaración unilateral de independencia saltando, volando el estado de derecho. Y hoy el señor Lluís Llach amenazando a los funcionarios de la Generalitat. ¿Con qué nuevo chantaje, con qué nueva amenaza nos despertaremos mañana?

Señor *president*, si usted no comparte las afirmaciones del señor Llach, las amenazas a los funcionarios, le pido que lo desautorice, que lo desautorice y que le soliciten la renuncia, como hicieron con el señor..., con el senador Vidal. No alargue, señor *president*, innecesariamente la legislatura agónica que estamos viviendo en estos momentos en Cataluña.

Actúe –y se lo pido con toda sinceridad– con inteligencia y responsabilidad, y convoque de una vez por todas elecciones. Espero que, si en la sociedad catalana existe un mínimo de autoexigencia, de autocritica, en las próximas elecciones les envíen a ustedes donde se merecen, que es a regenerarse y a oxigenarse democráticamente un tiempo en la oposición. (*Remor de veus.*) Porque ni ustedes –ni ustedes– podían haber imaginado hacer tanto daño a Cataluña ni Cataluña podía haber caído tan bajo con ustedes en el Gobierno.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor García. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Albiol, vostè m'haurà de reconèixer que intentar presentar com un cop d'estat que es voti és una mica rar –és una mica rar–, eh? És a dir, que un cop d'estat consisteixi a posar urnes, consisteixi a que un parlament aprovi lleis i que s'apliquin, home, jo no sé quin concepte tenen vostès dels cops d'estat, però assembleu-s'hi, assembleu-s'hi molt no s'hi assembla massa.

En tot cas, deixi'm dir-li, senyor Albiol, que vostè que està tan preocupat per les notícies que apareixen aquests dies..., se n'ha deixat algunes importants, però no es preocupi, ja tindrem ocasió de recordar-li. Però sàpiga que posats a recriminar i posats a retreure és bastant també estrany que després de que un president, del seu partit, de comunitat autònoma ens hagi tractat de «pirats» a la meitat dels catalans i vostès no hagin dit res; posats a que un cantautor català acaba de denunciar que ha estat vetat en un concert a Oviedo per vostès i pels senyors de Ciutadans; posats a recordar que hi ha hagut un expresident del Govern que ha dit que els catalans tenim prejudicis contra una persona perquè és dona i perquè és andalusa; o posats a recordar que cinc membres d'aquesta

Mesa estan imputats, tots, per intentar i per afavorir el debat democràtic, que vostè avui pretengui dir que a un diputat d'aquest Parlament se l'ha de recriminar per dir que les lleis que aprovi aquest Parlament s'han de complir també és una mica rar.

I finalment, senyor Albiol, intentar fer presentar el senyor Lluís Llach com algú que amenaça, que coacciona no només és injust, és d'ignorància. Perquè si alguna cosa pot acreditar la biografia del senyor Llach... *(Aplaudiments.)* Si alguna cosa pot acreditar la biografia del senyor Llach és que ell, precisament, ha estat víctima –víctima– de censura, de detenció, de prohibició, d'exili per gent que en el moment que van començar la carrera política governava el senyor Franco i quan la van acabar van ser diputats del seu grup polític, com el senyor Rodolfo Martín Villa.

(Aplaudiments forts i perllongats. Veus de fons.)

La presidenta

Senyor García Albiol... *(Xavier García Albiol parla sense fer ús del micròfon.)* Ho sento, senyor Albiol, vam dir que a les sessions de control... *(Veus de fons.)* Senyor García... *(Veus de fons.)* Senyor García Albiol –senyor García Albiol–, tindrà ocasió durant aquesta sessió, entre avui i demà, de respondre. Vam dir que a les sessions de control no donàvem la paraula. Ho sento.

També demano al públic *(veus de fons)* i des de les tribunes que no es pot aplaudir. *(Remor de veus.)* Senyor García Albiol... *(Veus de fons.)* Senyor García Albiol, ho vam deixar molt clar a la Junta de Portaveus, molt clar, que ni a la sessió de control ni a les interpellacions es donaven paraules, es va deixar molt clar. Tindrà molta ocasió perquè el seu grup té més intervencions. Ara no. Gràcies. *(Remor de veus.)*

No té la paraula –no té la paraula. *(Veus de fons.)* Per unanimitat, acord de la Junta de Portaveus; per unanimitat, senyor García Albiol.

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre si el Govern no ha estat prou vigilant en els casos de corrupció

317-00143/11

Següent pregunta al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. President, primer de tot, traslladi, si us plau, de part nostra a la senyora Neus Munté el nostre escalf, sabedors que està passant uns moments dolorosos i difícils a nivell familiar i personal.

I permetin-me que repregui en la meva pregunta el fil de la conversa o de l'intercanvi que vam tenir en l'última sessió de control. Com segurament recorda, en aquell moment li vaig preguntar si el seu Govern tenia previst o comptava d'alguna manera rescabalar el Palau de la Música de l'espoli sofert presumptament a compte del finançament irregular de Convergència. Vostè em va respondre i va acabar parlant-nos de si nosaltres fèiem llistes negres de periodistes.

Bé, aquests dies, l'actualitat va plena, doncs, d'escàndols i de trames de corrupció que sacsegen la capital del país. I aquests dies, doncs, hem vist la senyora Esperanza Aguirre –finalment, a la tercera va la vençuda– havent de dimitir, el senyor Ignacio González entrar a la presó i el soroll que arriba de Madrid és tan eixordador que gairebé tapa el soroll de les nostres pròpies granotes nacionals. I déu-n'hi-do el soroll que fan les nostres pròpies granotes en el cas del Palau o en el cas Pretòria i en altres afers que tothom té en ment. La meva pregunta és si vostè pensa, com ha dit recentment la senyora Esperanza Aguirre, que potser no han estat vostès prou vigilants.

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyor Rabell, li agraeixo les paraules d'afecte cap a la consellera Munté. Agraeixo també als grups parlamentaris que han tingut l'amabilitat de cancel·lar avui les preguntes que estaven adreçades a la consellera Munté; no tothom ho ha fet, però als que ho han fet jo els hi vull agrair.

Senyor Rabell, li puc respondre el mateix que li he respost totes les vegades: en aquest Govern..., tot allò que ha depès d'aquest Govern i que depèn d'aquest Govern, allà on s'ha posat focus, en aquest Govern, en l'anterior i en els anteriors de signe polític tot divers, s'han donat tantes explicacions, s'han obert tantes investigacions com ha calgut i s'han fet tantes auditories necessàries que..., les que siguin necessàries com per demostrar que l'actuació d'aquest Govern sempre ha estat impecable i correcta. I això té poc a veure amb patrimonis familiars, amb entitats alienes al Govern, que òbviament hauran de respondre de les seves responsabilitats, com no pot ser d'una altra manera, davant de la justícia.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Sí... Permeti'm que hi insisteixi. Però, per què ho dic? Perquè l'altre dia vam tenir també un intercanvi sobre el reciclatge. Vostè ens va fer un elogi del reciclatge i nosaltres no voldríem que es confongués l'economia circular amb les portes giratòries, encara que tot és moviment. Ho dic perquè li faríem, potser, una crida a una certa prudència: malgrat les reticències d'una part de la majoria que dona suport al Govern, el senyor Mas està fent d'ambaixador del procés arreu d'Europa, en diferents capitals.

Miri, els escàndols que es van succeint i els elements probatoris que es van acumulant toquen persones tan significatives i ja confesses com el senyor Prenafeta, el senyor Macià Alavedra; avui han visitat de nou el senyor Pujol; el senyor Pujol junior entra a la presó; esclaten nous escàndols, en tenim a Barcelona amb concessions a Copisa... Això no s'atura.

Per tant, nosaltres li volem insistir en una crida a la prudència i a la responsabilitat per part del Govern a dos nivells. Primer, diguem-ne, amb el reciclatge vagin amb compte, no sigui que el famós hámster es trobi envoltat de granotes, en un moment donat. I, en segon lloc, per allò que correspon al Govern, a la responsabilitat del Govern, i, concretament, al Palau de la Música, li insistim: en allò que vostès tenen el deure i la possibilitat de fer per rescabalar i defensar la dignitat i els interessos de les institucions catalanes, facin-ho, perquè hi guanyaran en credibilitat en tot allò que vostè ens ha dit abans.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. El que crec que no és correcte és fer un *totum revolutum*, i crec que és bo que, atesa la gravetat dels fets que s'han sabut a la capital de l'Estat o que s'han succeït a Catalunya, atesa la gravetat i la transcendència, crec que tots plegats faríem bé de traslladar a la ciutadania el màxim rigor possible.

Intentar barrejar casos que poden tenir a veure indirectament amb concessions de governs dels anys noranta, principis dels dos mil, amb el que són casos de responsabilitats de patrimonis familiars, que res tenen a veure, res, ni amb activitats empresarials a Catalunya ni amb activitats empresarials que tinguin relació directa o no amb les administracions, això no fa cap favor al rigor.

Cadascú ha de respondre pel que ha de respondre, i si en el Palau de la Música, tal com hem dit *tantes* vegades com faci falta, cal que aquest Govern, a la llum d'una sentència, a la llum d'uns fets provats, no d'indicis, prejudicis, a la llum d'uns fets provats i sentenciats ha d'actuar d'una determinada manera, hem dit que ho farem.

Però, hi insisteixo, el *totum revolutum* no ajuda tampoc a la transparència. I no ajuda a fer net de corrupció, perquè hem vist que la ramificació de la corrupció fins i tot nia en aquells mitjans de comunicació que van d'abanderats de la descoberta de la transparència, i que potser a vegades, darrere de certs, determinats o presumptes escàndols, hi ha una intencionalitat partidista dirigida explícitament a causar aquest efecte per intentar confondre a tothom.

Siguem rigorosos i, al costat del rigor, la màxima, hi insisteixo, la màxima exigència de responsabilitats amb tothom.

La presidenta
Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la data, la pregunta i els preparatius del referèndum

317-00141/11

Tretzena pregunta el president de la Generalitat sobre la situació política, formulada pel senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable senyor president, traslladi també, en nom del nostre grup, el nostre afecte a la consellera Munté, i permeti'm que aprofiti per felicitar novament la Policia de Catalunya per la seva darrera operació contra el terrorisme gihadista. Ens fan sentir segurs i orgullosos, i, per tant, gràcies.

I ara la pregunta. L'altre dia, senyor president, vostè reunia Govern i alts càrrecs al Pati dels Tarongers per signar un manifest. Crec que els governs és millor que parlin a través de decisions de govern, de decrets, de projectes de llei, que de manifestos. Però, en tot cas, després hem sabut que vostè ja té al cap la data del referèndum.

I és per això, senyor president, que, en defensa del paper del Parlament de Catalunya i per l'exigència de transparència i qualitat democràtica que tots diem defensar, li pregunto: quan pensa convocar el referèndum? Amb quina pregunta? I quins preparatius concrets estan ja en marxa per convocar-lo, organitzar-lo i celebrar-lo?

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyor Iceta, per les seves paraules cap a la consellera Munté i també cap als Mossos d'Esquadra, a les quals jo em sumo de manera entusiasta i recollint el que em sembla que s'ha expressat a aquest país com un sentiment d'orgull cap a una policia que discretament, però de manera molt professional, fa una feina en un front que ens angoixa a tots i que ens obliga i que ens compromet, a nosaltres, amb la lluita que estan desenvolupant altres policies d'arreu d'Europa i d'arreu del món contra una amenaça que sentim molt propera.

Hi ha un..., li he de fer un matís, i jo no vaig dir en cap moment, i ho busqui en la literalitat, que «tinc la data al cap». Tinc «dates», i és la meva obligació que d'aquí a final de setembre jo hagi «envisatjat» quins són els diumenges que poden correspondre's o poden ser més idonis perquè siguin útils per fer aquest referèndum. Per tant, no hi ha una data que jo estigui amagant, no està presa la decisió, sinó unes dates que poden ser útils a la decisió que hem de prendre.

En aquest sentit, pel que fa a la pregunta, és exactament el mateix, però sí que, pel que fa a quan penso anunciar o quan pensem anunciar, l'hi reitero, que crec que ho he dit altres vegades, abans de marxar de vacances haurem anunciat data i pregunta.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Senyor president, el 9 de novembre de 2014 es va celebrar un procés participatiu sobre la independència. Recorda vostè quan es va fer pública la data i la pregunta? El 12 de desembre del 2013, gairebé un any abans.

La llei amb què es pretenia emparar aquesta consulta i aquest procés participatiu va ser tramitada amb total respecte als procediments, sense cap urgència, sense cap opacitat, amb informe del Consell de Garanties Estatutàries. Nosaltres creiem que, com més aviat millor, convé que es comuniquin al Parlament els extrems sobre la data, la pregunta i els preparatius d'aquesta consulta.

I, permeti'm que l'hi digui, si vostès tenen ja, que el tenen, un projecte de llei de transitorietat jurídica preparat, haurien de presentar-lo públicament i convindria que el revisessin la Comissió Jurídica Assessora i el Consell de Garanties Estatutàries. Vostè

és el màxim responsable de la Generalitat i encara està a temps d'intentar fer les coses bé. Retirin la proposta de reforma del Reglament del Parlament, que l'únic que persegueix és limitar el paper de l'oposició, limitar filtres, reduir controls, els que vostès mateixos diuen que serà la llei més important de la Catalunya contemporània.

I l'hi prego: no amenacin els funcionaris, no ens amenacin a tots amb la inseguretat jurídica, el xoc de legitimitats i la inestabilitat institucional que es derivarà de tot aquest tripijoc que no ens porta enlloc.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Escolti'm, si tan ben fet va ser el 9 de novembre, si tan..., tothom estava d'acord que es fes: em pot dir per què hi ha inhabilitacions i gent que ha perdut el seu escó democràticament escollit per representar els ciutadans a Madrid? *(Aplaudiments.)* Em pot dir per què?

Em pot dir més, encara, senyor Iceta, em pot dir, si tot això va ser així, per què van anar al Constitucional? Per què hi ha recursos al Constitucional? Per què tenim cinc advertiments al Govern de la Generalitat? Em pot dir per què? Quan hem intentat fer les coses *tan* ben fetes com vostè ha descrit, quin ha estat el resultat? El resultat ha estat una..., no només una negativa sonora, sinó querelles, inhabilitacions, amenaces, dir que per aquest camí no; per aquest camí que, hi insisteixo, vostè diu «tan ben fet, amb tots els informes favorables, amb tota la transparència», no ha estat possible..., em pot dir exactament si el problema el tenim aquí o és en un altre lloc?

Miri, limitar el paper de l'oposició perquè se li donin més prerrogatives en el Reglament del Parlament que les que tenia abans amb relació als projectes de tramitació de lectura única és bastant –bastant– forçada, aquesta lectura, més aviat és contradictòria, perquè precisament se li obre la possibilitat de fer el que altres parlaments a l'Estat espanyol permeten a l'oposició i se li amplia el ventall de possibilitats. I els únics amenaçats, cregui'm, s'asseuen en aquests escons d'aquí. Els únics que hem rebut amenaces som nosaltres.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la devolució de les pagues i els drets socials als funcionaris

317-00140/11

Catorzena pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política, formulada per la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Yo también me uno a las palabras de apoyo de otros presidentes de grupo.

Una pregunta muy clara, señor *president*: ¿cuándo piensa su Gobierno devolver a los funcionarios y servidores públicos catalanes los derechos sociales y las pagas que se les han quitado en estos últimos años?

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Com vostè sap... Gràcies, senyora presidenta. Senyora Arrimadas, moltes gràcies. Aquesta setmana o aquest mes es pagarà el 34 per cent de la paga que encara se'ls deu. Com sap, ja, la Mesa en la qual s'acorda tot el calendari de restitució d'aquests drets i sempre que ens referim a aquesta qüestió, sempre fem una prèvia que és d'un immens agraïment que..., malgrat que arribem en el moment en el que els podrem restituir tot allò que els devem, fins i tot en aquell moment encara estarem en deute amb ells.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Pero los funcionarios no le tienen que dar las gracias por pagarle una parte de la paga del 2012, porque todavía les queda el 20 por ciento por cobrar y no le han pagado nada ni del 2013 ni del 2014. Y no solo no les han devuelto las pagas que les han quitado, es que no han definido el calendario de devolución que según una propuesta de este Parlamento se debería haber definido hace más de un año, tal y como dicen los propios sindicatos.

Además, con ustedes la interinidad ha subido del 22 al 26 por ciento. Una tasa muy por encima de la media española. Y luego, eso sí, hacen promesas electoralistas de convocar plazas que no han ni consultado con los sindicatos y que son absolutamente insuficientes.

Convergència y Esquerra han conseguido una cosa y es que los funcionarios catalanes sean los que más recortes han tenido, los que más tarde van a cobrar de toda España y los que más precariedad sufren. Eso sí, somos la comunidad autónoma con más altos cargos y donde más cobran.

Pero, como si esto fuera poco, un diputado suyo –y no uno cualquiera sino el que encabezaba la lista por Girona, es decir, que usted ha hecho campaña con el señor Llach en las pasadas elecciones–, se dedica a amenazar a los funcionarios con frases textuales –no sé si a usted le parecen esto amenazas–: «los funcionarios serán sancionados», «se lo tendrán que pensar muy bien» y «muchos de ellos sufrirán». Estas son las palabras que ha dicho el señor Llach y usted le aplaude. Es vergonzoso, señor Puigdemont, usted debería defender a los funcionarios y no defender al señor Llach. *(Aplaudiments.)*

Además, hace referencia a unas leyes que van a aprobar aquí ustedes a escondidas y con unos votos parlamentarios que representan a una minoría de catalanes, que le recuerdo que los grupos de la oposición representamos a más catalanes que los dos grupos que van ustedes a apoyar las leyes. Si no tienen mayoría ni para cambiar el Estatut, ¿van a declarar la independencia? ¿Pero qué tipo de juego es este?

Miren, los médicos, las enfermeras, los policías, los profesores, no tienen la culpa –no tienen la culpa– de su mala gestión ni de su obsesión separatista. Dejen tranquilos a los funcionarios catalanes, páguelos lo que les deben, consígales las plazas que se necesitan y no les amenacen si no les quieren seguir en su obsesión de desobediencia separatista. Ustedes se creen los amos de los funcionarios, los dueños del Parlament y los propietarios de Cataluña, pero por suerte no son ninguna de estas cosas.

Su tiempo se acaba y antes de que se vayan, por favor, respóndame a la pregunta de por qué no se ha definido el calendario de devolución y por qué, según hemos visto, los sindicatos dicen que ustedes no han contado para ellos ni para las plazas ni para el calendario de devolución.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Sí. Senyora Arrimadas, vostè sap que hi ha Mesa de negociació, vostè sap que hi ha diàleg, vostè sap que s'ha intercanviat i s'ha posat a l'abast de tots els representants tota la informació i de totes les circumstàncies. Vostè insistirà dient que tot això no és veritat, fins i tot dirà una cosa que no és veritat, que és que la convocatòria de places s'ha ocultat als funcionaris. Doncs, no. Va passar per la Mesa de negociació. Ja ho sé que vostè ho repetirà i que farà veure que no ho ha sentit i que dirà que..., o que potser trobarà algú que li dirà que exactament no, però és que ha anat així. I em sap greu perquè no és una opinió, és un fet.

I és un fet rellevant, perquè vostè acaba de dir aquí una falsedat. Vostè acaba de dir que l'oferta pública que ha anunciat aquest Govern i que està en els pressupostos s'ha ocultat als funcionaris. I li demano que ho revisi perquè no és veritat. Perquè això, miri, s'aguanta en determinades circumstàncies, però jugar amb els funcionaris com vostè

està fent crec que diu molt poc –diu molt poc– de la feina que li pertocaria fer de control al Govern.

Vostè reivindica..., i nosaltres ens ho fem nostre perquè portem molts anys, molts anys compromesos amb l'autogovern d'aquest país –molts anys–, fins i tot en els anys que no ens ha estat permès convocar cap oferta pública, no pas per causa i voluntat d'aquest Govern, en aquest cas, també hem estat al costat dels funcionaris, però no tothom pot dir el mateix. Si vostè realment vol defensar els funcionaris li he demanat moltes vegades que ho demostrï amb l'exemple. Per exemple, quan parla dels funcionaris d'Ensenyament, que els respecti una mica més i que respecti l'aplicació de la llei, que respecti l'aplicació de la Llei d'educació, de la Llei d'immersió lingüística, que respecti els funcionaris d'educació d'aquest país i que deixi de posar-los sota la sospita de que formen part d'aquesta cadena d'adoctrinament que vostès tan, tan alegrement van escampant en els mitjans de comunicació que, ben generosament –ara ja sabem per què–, els obren les seves portes; o que deixin de malparlar dels servidors públics que treballen en mitjans de comunicació públics, només perquè el contingut d'algunes informacions o d'alguns programes no els convé en la seva idea sectària del que han de ser els mitjans de comunicació. Si volen defensar els funcionaris i els servidors públics, el primer que han de fer és predicar amb l'exemple.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el desig, el compromís i la determinació dels ciutadans de votar en el referèndum sobre la independència

317-00144/11

Quinzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre els darrers esdeveniments polítics, formulada pel senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, aquest diumenge passat, novament, la festa de Sant Jordi va ser un èxit rotund, esclatant i sense paliatius, de civisme, de participació, de cultura, de convivència, de tradicions, de llibres, de roses; en definitiva, d'afirmació dels millors valors a què pot aspirar tota societat. Carrers plens i plens de gent de tota mena i condició. Aquells que intenten presentar la societat catalana com crispada, enfrontada, amenaçada, etcètera, van tornar a quedar amb un pam de nas.

Catalunya viu moments transcendentals, viu moments decisius. I justament el que es proposa des de Catalunya, que és votar per decidir i decidir per poder viure millor, també va acompanyat dels millors valors de Sant Jordi: de civisme, de participació, d'afirmació, de llibertat. Aquells que diuen que les urnes enfronten i divideixen, i que presenten el propòsit d'aquest Parlament i del seu Govern i d'una immensa majoria de ciutadans al marge o lluny de l'esperit de Sant Jordi, és que senzillament estan instal·lats en una altra galàxia. Perquè també per Sant Jordi, que tothom surt al carrer, els partits polítics també hi surten, es posen a peu de carrer per compartir la festa, inclús aquells que diuen que no s'ha de polititzar la jornada de Sant Jordi, cosa per ella mateixa contradictòria, no?

I també en aquest Sant Jordi, i ho volem posar en valor, hem vist arreu del país gent i gent i més gent signant a favor del referèndum. N'hi ha que reparteixen propaganda i n'hi ha que, a més a més de repartir propaganda, doncs, es posen a disposició per acollir aquesta signatura d'aquesta voluntat dels ciutadans de poder votar i per demostrar l'absoluta transversalitat.

El divendres anterior a Sant Jordi, president, el Govern va fer un acte d'unitat, de compromís i de determinació per organitzar, convocar i celebrar el referèndum. Però avui ens volem referir més als ciutadans que varen poder-ho comprovar en aquesta diada de Sant Jordi. Per això, president, nosaltres li volem preguntar: quina valoració en

fan el president i el seu Govern del desig, del compromís i de la determinació dels ciutadans de Catalunya de poder votar i de que se celebri i s'organitzi aquest referèndum?

Moltes gràcies, president.

La presidenta

Gràcies, senyor Turull. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, si alguna jornada podia acollir millor que cap altra el desig transversal dels catalans de votar i de fer-ho a la manera catalana, que és de manera convivencial, aquesta és sens dubte la jornada de Sant Jordi, de tot l'esperit que recull. Ens ha costat, no anys, dècades, i sacrificis, fer entendre, fins i tot al conjunt de l'Estat espanyol, el que representava Sant Jordi. Miri que en portem, d'anys, d'anys i anys, participant, organitzant Sants Jordis, i finalment –finalment–, i millor tard que mai, els valors i l'esperit amb què des de baix –des de baix–, i fins i tot en contra dels governs espanyols del moment, s'ha construït el Sant Jordi, finalment, aquests valors comencen a inspirar no només l'Estat espanyol, sinó que comencen a ser acceptats com a valors d'inspiració universal.

I ens en sentim orgullosos, molt –molt–, perquè és una aportació genuïnament catalana; és a dir, no de les institucions, no de la política, de la gent. I la gent pensa de maneres molt diverses, com es va veure per Sant Jordi. Què es va veure per Sant Jordi? Doncs, la imatge d'un país que és lluny del que tristament alguns a casa nostra intenten explicar quan van pel món, lluny de ser un país dividit; era un país unit.

I el comportament de Sant Jordi, amb milions de persones als carrers, amb parades de totes les tendències, amb autors de totes les opinions, es va saldar sense cap incident, com haurien, potser..., com ha lamentat més d'un, segurament, en la intimitat, perquè ja es van dedicar a escalfar prèviament la jornada, advertint que es podria polititzar i que podria haver-hi... Doncs, miri, no va passar res. Sí que va passar: va passar que una vegada més aquest poble quan es mobilitza ho fa amb les armes que caracteritzen un poble civilitzat i culte, que és la convivència, el respecte, i sobretot amb un aire molt i molt i molt festiu.

Per això ens va semblar també, com a govern, al conjunt del Govern, que si hi havia també un marc adequat per poder explicitar aquest compromís amb tots els catalans, és a dir, amb els del sí i amb els del no, o amb els que no vulguin anar a votar, amb tots els catalans, que és posar-los una urna a disposició perquè s'expressin, com acaben de fer a França i com faran a França per segona vegada d'aquí a dues setmanes, i no precisament com a reflex d'una societat dividida, doncs, era als volts de la diada de Sant Jordi, que ens explica molt bé al món, i que ens explica, malgrat molts malgrats de gent que voldria que no fos així, de la millor manera, de la manera en què som un país guanyador, que és amb seny, amb pau, amb festa, amb cultura, amb convivència, i, a més a més, no portes endins, sinó sobretot portes enfora, oferint generosament tot aquest patrimoni de la gent de Catalunya al benefici de la humanitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, president. Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

(Pausa.)

Senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Per una qüestió d'ordre.

La presidenta

Quin article?

Alejandro Fernández Álvarez

Una qüestió d'ordre relacionada amb el desenvolupament de la sessió. Primer de tot, també, per traslladar en nom del Grup Popular, també, una abraçada i el nostre afecte a la senyora Munté, i, després, per fer una consideració a banda.

La presidenta

En tot cas, quan tingui ús de la paraula. Després, crec que el senyor Santi Rodríguez té una intervenció en el tercer punt de l'ordre del dia (*veus de fons*), i podrà fer-ho, perquè suposo...

Alejandro Fernández Álvarez

Per una qüestió d'ordre es pot demanar la paraula. (*Veus de fons*.) I no... (*Veus de fons*.) Miri, si... És molt senzill. Efectivament...

La presidenta

Senyor Fernández, a la Junta de Portaveus vam quedar que diríem l'article...

Alejandro Fernández Álvarez

És que ja no és la sessió de control...

La presidenta

...que diríem quin article i que no donaríem paraules ni en sessió de control ni en interpellacions, i diríem l'article.

Alejandro Fernández Álvarez

Article 17, cortesia dels diputats. (*Pausa*.) Article 17, cortesia dels diputats. És al que apellem per la qüestió d'ordre.

La presidenta

Això és una qüestió d'ordre.

Alejandro Fernández Álvarez

La Junta de Portaveus, efectivament, va aprovar per unanimitat que no es podrien fer rèpliques per al·lusions en les interpellacions i en la sessió de control. El que no va quedar clar en la Junta de Portaveus, perquè veig que no ho té clar, és que li correspon a vostè garantir l'ordre i cridar l'atenció quan es produeix un insult tan flagrant com el que ha fet el president de la Generalitat de Catalunya (*aplaudiments*), perquè això no és l'ANC, això és el Parlament de Catalunya.

La presidenta

Això precisament és el que he fet, senyor Fernández, això precisament és el que he fet. (*Forta remor de veus*.) I per això li he dit que quan vostè tingui l'ús de la paraula podran fer-ho.

**Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions
(art. 49.2 del Reglament)**

El segon punt de l'ordre del dia és: comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple.

Atès que aquesta composició de les meses està inclosa en el dossier del Ple, que ja ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego si se'm pot eximir de la seva lectura. (*Pausa*.)

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

**Proposició de llei de l'impost sobre els actius no productius
de les persones jurídiques**

202-00044/11

El tercer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Hisenda sobre la Proposició de llei de l'impost sobre els actius no productius de les persones jurídiques.

D'acord amb l'article 121 del Reglament, iniciarem el debat amb la intervenció dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per a defensar-les en el Ple; posteriorment, intervindran els altres grups parlamentaris per a fixar el seu posicionament.

En primer lloc, té la paraula el senyor Antonio Espinosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

(Pausa llarga.)

Senyor diputat, quan vulgui.

Antonio Espinosa Cerrato

Buenos días y muchas gracias, señora presidenta. Buenos días, también, señor vicepresidente, diputados, diputadas y personas que nos acompañan. Hoy, en este Parlamento, se va a aprobar una proposición de ley del impuesto sobre activos no productivos de las personas jurídicas que presentaron Junts pel Sí y la CUP y a la que Ciudadanos no daremos apoyo porque esta ley se sostiene en tres pilares, en tres razones, que en absoluto compartimos.

La primera razón por la que la ponencia justifica esta proposición de ley –y así se refleja en la exposición de motivos– es la de contribuir a la redistribución de la riqueza. Y, naturalmente, a nuestra consideración, esta es la primera falacia que se contiene. Diputados y diputadas, la misma directora general de Tributos, ¿eh?, en comparecencia en la Comisión de Economía, nos dijo que «la recaptació serà petita i hauria de tendir a zero». Pues, bien, diputados y diputadas, si la recaudación será muy pequeña, tendiendo a cero, ¿qué función de redistribución va a tener? La más elemental lógica nos lleva a afirmar que no puede ser otra que paupérrima, muy pequeña o, incluso, cero. Esto es de sentido común.

Tan paupérrima será que podemos estar ante una figura impositiva que sea la más improductiva de todos los tributos propios de la Generalitat. Podemos estar ante una situación en que lo más probable sea que los gastos de gestión y de inspección no justifiquen la existencia del propio tributo. Podemos estar precisamente ante una situación en la que, como nosotros hemos establecido y por eso lo hemos dicho en una enmienda, no se vayan a conseguir prácticamente ingresos. Y por eso queremos que la Generalitat presente el día 1 de septiembre del 2017 un informe sobre la aplicación efectiva del impuesto donde se explique el beneficio-coste de esta figura impositiva.

Miren, desde el año 90, desde los años noventa, del siglo pasado, ¿eh?, del siglo pasado, los impuestos sobre el patrimonio se han ido eliminando prácticamente de todos los países donde se habían tenido –y en algunos ni tan siquiera se había llegado a tener. Así ha sucedido en Alemania, Suecia, Dinamarca, Austria, etcétera. De tal manera que a día de hoy y en la Unión Europea solo existen en España y Francia. Y si ampliamos el *zoom*, si ampliamos el objetivo, y lo miramos dentro del marco de la OCDE, podemos incluir solo tres países más: Noruega, Suecia e Islandia.

Asistimos, por tanto, indudablemente, a una clara tendencia a la supresión del impuesto de patrimonio. Y ¿por qué esta tendencia? Pues, naturalmente, los países que han ido suprimiendo el impuesto o los impuestos sobre el patrimonio no lo han hecho porque hayan renunciado a la distribución de la riqueza –es evidente: Suecia, Alemania–; lo han hecho porque no es una figura impositiva adecuada para llevar a cabo la citada redistribución de la riqueza, ya que genera precisamente una escasa recaudación además de otros problemas añadidos.

Pues, bien, cuando los sistemas fiscales modernos de todo el mundo van en la línea de eliminar el impuesto sobre el patrimonio, aquí, en Cataluña, con la nueva proposición de ley queremos grabarlos más; queremos, en realidad, regrabarlos, doblar el gravamen. Y todo ello, ¿para qué? –todo ello, ¿para qué?–, porque, claro, dices «a ver...», y la respuesta la encontramos precisamente en la afirmación que también nos hacía la directora general de Tributos: recaudar un poquito. Fíjense, una figura tributaria para «recaudar un poquito». Bien. Tan poquito que el Gobierno no ha establecido ni una mínima previsión de ingresos derivados de esta proposición de ley.

El Gobierno, en realidad, no prevé ingresos porque no espera recaudarlos, y porque no cree en esta proposición. Y sabe –sabe– que es un brindis al sol para contentar a la CUP. Resulta evidente, resulta francamente evidente que este impuesto se aprobará para agradecer a la CUP que aprobasen los presupuestos.

La segunda razón que según la exposición de motivos justifica la proposición de ley obedece a un auténtico prejuicio ideológico. Un prejuicio que no es otro que el de considerar que las empresas no deben tener –no deben tener– bienes que no se dediquen es-

trictamente a la actividad productiva de la misma. Y si los tienen, si se les ocurre tenerlos, hay que castigarlas –hay que castigarlas– con más impuestos.

Diputados y diputadas, este prejuicio impide ver que son las empresas las que mejor saben que sus inversiones deben ser fundamentalmente orientadas a ser más eficientes, productivas y competitivas. Las empresas saben mejor que nadie que para sobrevivir necesitan ser eficientes y competitivas. Las empresas lo que no necesitan es que se las regrebe con nuevos impuestos. La competitividad de las empresas no es incompatible con tener bienes no afectos a la actividad, que por supuesto tienen que tributar, que lógicamente han de tributar, pero no deben ser precisamente regrabados como se pretende con esta proposición de ley.

Ustedes ya saben o deberían de saber que si una sociedad incorpora un inmueble, una embarcación, un vehículo a su activo, a su patrimonio, aumentará entonces el valor de las acciones o participaciones que tienen los accionistas o partícipes, y que, por ello, esos accionistas o partícipes pagarán un 20 por ciento más en su IRPF. Por tanto, ya están tributando ese inmueble, esa embarcación o ese vehículo.

Igualmente saben o deberían de saber que si una sociedad cede gratuitamente o alquila un inmueble, una embarcación o un vehículo, aunque sea a propietarios, socios o partícipes, u otras entidades vinculadas, tendrá que tributar por un alquiler a precio de mercado y pagar –pagar–, tributar el 25 por ciento del importe del alquiler mediante el impuesto de sociedades.

¿Hemos de grabar con un 1 por ciento lo que por sociedades ya contribuye un 25? Los bienes que esta proposición de ley pretende grabar ya lo están por el impuesto de patrimonio, que solo exime, ¿eh?, aquellos bienes afectos a la actividad y, por tanto, productivos.

Puesto que los bienes que se pretenden grabar ya lo están por el impuesto de patrimonio, desde nuestra opinión estamos ante una doble imposición *sin fundamento*. Y, desde nuestra opinión, con esta nueva proposición de ley se está contraviniendo el artículo 6 de la Ley orgánica de financiación de las comunidades autónomas, de la LOFCA, que establece, que dice que los tributos que se establezcan en las comunidades autónomas o que establezcan las comunidades autónomas no podrán recaer sobre hechos imponible grabados por el Estado o por tributos locales. Y esta ley va a incidir en hechos imponible ya grabados por el Estado y por las entidades locales.

La tercera razón que se nos da en la exposición de motivos para crear el impuesto sobre activos no productivos es la de evitar la elusión fiscal que se da en el impuesto de patrimonio. Y curioso resulta que se diga que el éxito en esta ocasión vendrá condicionado, determinado por el hecho de que para este impuesto se van a tener en cuenta los registros, los censos: el registro del catastro, para los inmuebles, y el de los vehículos, aeronaves, barcos..., para estos respectivos bienes también los registros que tienen o que censan todos esos bienes. Bien. Y que gracias a esa utilización de esos censos o registros habrá menos bienes productivos que se escapen a la tributación.

Pero yo me pregunto, y les pregunto y les traslado la pregunta a ustedes: si estos registros ya existen y se van a utilizar para el nuevo impuesto, ¿por qué no se hacen servir para el actual y vigente impuesto de patrimonio y evitar así el fraude existente? Pues, sencillamente, no lo entiendo.

Diputados y diputadas, crear un nuevo impuesto para evitar la elusión de otro que ya existe no nos parece, no es el mecanismo más adecuado. Lo que se necesita es: uno, tapar los agujeros que haya en el impuesto ya vigente; dos, en todo caso, actualizar los registros que nos servirían para combatir el fraude, y tercero, establecer planes de inspección para evitar las fugas, es decir, la elusión fiscal.

Para nosotros, la solución no pasa por una nueva ley y publicar más páginas, engordando el *Diario Oficial de la Generalitat de Catalunya*. La solución pasa por mejorar la regulación del actual impuesto sobre el patrimonio. La solución pasa por actuaciones inspectoras que hagan aflorar los bienes no afectos a actividades económicas y que tributen por el impuesto de patrimonio. Lo que se necesita es que la Agencia Tributaria de Cataluña haga labores de inspección y luche contra el posible fraude en el impuesto de patrimonio que tenemos cedido. La Agencia Tributaria de Cataluña, en colaboración con la agencia tributaria estatal, lo que debe hacer es que aflore el posible fraude porque, al ser un impuesto cedido a la Generalitat, cada euro recaudado

supondria un ingreso para su presupuesto, para el de la Generalitat y para mejora de los catalanes. Y tenemos una razón especialísima para que la actuación de la agencia tributaria fuera realmente eficaz.

Para acabar quiero poner de manifiesto dos consideraciones. A Ciudadanos nos parece increíble que para determinar el valor real de los diferentes bienes o elementos patrimoniales no se tenga en cuenta las cargas vinculadas a los respectivos elementos. Nos parece increíble que, para establecer el valor real de un inmueble, una embarcación, por ejemplo, no se tenga en cuenta el importe de la deuda viva por el préstamo que se pidió para su compra. ¿A ustedes no les parece increíble?

E igualmente increíble nos parece que se hayan suprimido los mínimos exentos. Es la principal medida de progresividad en cualquier impuesto –es la principal medida de progresividad en cualquier tributo. Lógicamente, habría que tener la precaución de evitar, precisamente para evitar la elusión fiscal, que esta exención estuviera ligada al conjunto de los grupos de sociedades, pero para nada suprimirla, para nada anularla.

En definitiva, la nueva proposición de ley no mejora la redistribución de la riqueza, no tiene la recaudación mínima para ello, no contribuye a aumentar la competitividad de las empresas, sino que probablemente incidirá en disminuirla y, por supuesto, no combate la elusión fiscal. En realidad, no tiene más instrumentos que los que ya se tienen para el impuesto de patrimonio, por tanto, yo no espero menos elusión fiscal porque creemos una nueva ley.

A lo que sí contribuye este nuevo impuesto es a incrementar el número de impuestos propios creados por la Generalitat y que sitúa Cataluña por encima de la media de las comunidades autónomas en la creación de impuestos. Y, desde luego, ese honor de que los catalanes estemos entre los que más impuestos paguen es un honor al que Ciudadanos no vamos a contribuir.

Muchas gracias y buenos días.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Espinosa. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller, vicepresident, diputades, diputats, des del Grup Socialista exposarem el posicionament a la Proposició de llei sobre els actius no productius de les persones jurídiques que ens han portat els companys de Junts pel Sí i la CUP. Un nou impost que té com a objectiu gravar els béns no productius de les empreses, o sigui, els béns, les propietats que no són utilitzats per produir béns, per produir serveis –vaixelles, avions, cotxes... I llavors hem afegit joies, obres d'art, etcètera.

Deixin-me, abans de començar l'exposició de la defensa del nostre vot, dir que des del Grup Socialista, i particularment el diputat que els parla, doncs, ens ha sabut greu el procediment que s'ha utilitzat, les maneres utilitzades, sobretot perquè nosaltres, des del nostre grup, d'una manera molt humil però també sincera, havíem donat la mà als grups proposants, havíem votat en contra de l'esmena a la totalitat que havia presentat el Grup del Partit Popular, amb la idea d'aportar, de millorar i amb la idea del que van dir alguns dels compareixents. Aquelles compareixences que també deien que se les volien carregar i que a última hora les vam poder fer. «Home, doncs, ja que hi som...», i algun dels compareixents deia: «Jo no hauria fet aquest impost, però ja que hi som, intentem millorar-lo, intentem aportar..., i sempre se'n pot treure alguna cosa positiva.» És cert que tot sigui negatiu, ai, és mentida que tot sigui negatiu, sinó que s'hi pot aportar...

I en aquesta línia vam presentar esmenes, en aquesta línia hem intentat contribuir-hi. I, certament amb decepció, veiem, doncs, com s'ha passat el rodet, com no han tingut en compte la nostra opinió, com, de fet, jo tinc la sensació que d'entrada ja tenien decidit el resultat final i no els importava el més mínim quina podia ser la nostra opinió, la nostra contribució. I en les votacions d'avui, com al dictamen que vam votar a la comissió, també es va poder veure això.

Dividirem la nostra intervenció en base a dos reflexions. La primera sobre el contingut de la llei i la segona sobre el procediment, al nostre entendre matusser, a correu, utilitzat pels companys de Junts pel Sí, de la CUP i, evidentment, algunes de les limi-

tacions que també té i els dubtes que tenim, que els posem aquí, sobre la llei que avui segurament s'aprovarà.

Sobre el contingut de la llei, coincidim en el repte –evidentment, en aquesta retòrica que ens tenallen a tots plegats–, d'impulsar mesures fiscals progressives que evitin l'augment terrible de les desigualtats socials. S'ha dit fa molt poc: necessitem un model fiscal a Catalunya just, equitatiu, diferent; aprendre d'allò que ha funcionat i canviar evidentment totes aquelles exempcions, bonificacions i impostos que s'ha demostrat que no serveixen i que no fan res més que facilitar les coses a qui més té i fer que cada vegada pagui més aquell qui menys té. Un 22 per cent de famílies del país en risc d'exclusió social. Quan ens diu, a més a més, que els ingressos pugen un 2,8 per cent. Les famílies..., o sigui, la mitjana és que hi ha més diners i resulta que dels últims cinc anys és l'any que hi ha més risc, més famílies en risc d'exclusió social, amb un 22 per cent.

Per tant, alguna cosa no estem fent bé. I si ara precisament estem en aquell moment en què hem de redefinir quin és el posicionament de Catalunya en molts temes, home, doncs, seria un bon moment per dir quin és el model fiscal de Catalunya. Com podem establir unes normes tributàries més justes i més equitatives? I pel que sembla no anem pel camí, més aviat el contrari.

Durant les compareixences es van evidenciar, com hem dit, alguns avantatges d'aquesta llei, però, de mancances i contradiccions, se'n van dir. Al nostre entendre, algunes d'aquestes no se solucionen amb les esmenes que han pactat Junts pel Sí i la CUP: obres d'art, joies, sobre la meritació, sobre el subjecte passiu, sobre el tipus impositiu; modificacions que algunes les podem compartir, d'altres no.

No és un problema de frau fiscal el que estem parlant aquí avui? El frau fiscal es canvia amb una llei o es canvia amb més control, amb més inspeccions, amb més col·laboració entre les diferents agència tributàries per perseguir que pagui aquell a qui li toca? I, sobretot, per aconseguir que pagui aquell que més té.

Per què no modifiquem l'impost de la renda? Catalunya estem per sota de la..., el tram català està per sota de la mitjana, en els trams alts, per sota de la mitjana espanyola, i als trams baixos, per contra, està per sobre –per sobre– de la mitjana espanyola. Per què no vam tocar successions i donacions? O per què no vam tocar l'impost del patrimoni? Jo crec que és una gran contradicció, sobretot de Junts pel Sí i el Grup que li dona suport, de la CUP, que ens arrossega fins a la llei que tenim avui.

Aquesta llei tancarà o compensarà aquesta falta de model fiscal a Catalunya? Aquesta falta de lluita contra el frau fiscal? No. Tancarà, aquesta oportunitat perduda en el debat de pressupostos o de mesures fiscals de no tocar patrimoni, de no tocar successions a canvi d'aquesta llei? No. Aquesta llei, com vostès diuen amb els seus antecedents, amb dades del Banc d'Espanya –està bé, que sembla que el Banc d'Espanya és una referència amb les dades que presenta–, millorarà la redistribució i l'equitat? O, com vostès han dit públicament als mitjans, és un impost contra les grans fortunes? No és un impost contra les grans fortunes o contra els rics, no. És un impost –el que alguns han dit també– que el que vol és que hi hagi menys frau fiscal. Escolti, si hi ha frau fiscal, si hi ha algú que es posa el cotxe particular amb ús particular a nom de l'empresa, això és que no es pot fer –això és que no es pot fer–, per tant, potser que el perseguim. I el trampós, si li fem una llei nova, doncs, ja trobarà alguna altra manera de fer trampes. Per tant..., a part de les dificultats per controlar-ho.

Què més? Impost de grans fortunes? Hi estem d'acord. És que precisament el que cal és acorrallar, el que cal és espremer al màxim la legislació per intentar que les grans fortunes d'aquest país, els grans grups empresarials, acorrallar-los entre la normativa catalana i la normativa espanyola, doncs, per intentar que no s'escapin, que paguin –que paguin, que paguin–, perquè, evidentment, paguen poquíssim. Per tant, no és un impost als rics i, evidentment, si el que volfem és perseguir el frau fiscal, ho podríem haver fet d'alguna altra manera o, si més no, dir-ho.

Tal com es comentava a les compareixences, i com he dit després, és curiós que es faci just després de la Llei de mesures fiscals, sense cap canvi en els impostos importants. La llei té catorze articles, cinc disposicions, el text original. S'han presentat quaranta esmenes en total. El Grup del Partit Socialista ha presentat onze esmenes; no se n'ha acceptat cap. Crec que és la primera vegada que participo en una ponència i que no se'n accepta cap esmena, cap transacció, fins i tot aquelles que s'assemblaven bas-

tant a les que havien presentat Junts pel Sí i la CUP. No ho sé –no ho sé. De vegades, encara que sigui per fer-ho veure, que s'escolta l'oposició, doncs, hauria estat bé alguna transacció amb el nostre grup, hi estàvem disposats. Per tant, només s'accepten, entenc, les dinou esmenes de Junts pel Sí i la CUP i una petita esmena d'última hora, el dia de la comissió, sobre els vuit metres dels vaixells, d'eliminar els vuit metres.

Aspectes que compartim. La clarificació que fan d'actiu no productiu ens sembla bé. La millora en la definició del subjecte passiu, que, a més a més, els compareixents van dir que calia millorar-ho, de grup d'empresa o grups d'empresa. La base imposable de vehicles, embarcacions, i afegir..., aquí teníem alguns dubtes sobre les obres d'art, sobre les antiguitats, les joies; sobretot per una qüestió de control, de com controlem. Sobre la meritació diuen Junts pel Sí i la CUP l'1 de gener de cada any. I d'altres aspectes tècnics. Fins aquí coincidim.

Altres esmenes que no entenem de Junts pel Sí: la meritació. Excepcionalment diuen que el 2017 serà el 30 de juny. Jo crec, fins i tot –que aquí hi ha el conseller d'Economia–, jo crec que això és poc rigorós de dir «serà l'1 de gener». Però tu no ho pots dir, perquè com que el 2017 electoralment ens interessa el que sigui, que ho farem excepcionalment el 2017 el 30 de juny. El calendari fiscal no s'ha de confondre amb el calendari electoral. Calendari fiscal: es paga el que toca, seriosament, i cada any el mateix. Com aquest any ens interessa això tenir-ho..., bé, «marcar paquet» abans de l'estiu, doncs, ara aquest any ho fem excepcionalment al juny. Jo crec..., no hi estem d'acord i, evidentment, hi votarem en contra. Que no s'hagi acceptat cap esmena de l'oposició excepte aquesta que hem dit de Catalunya Sí que es Pot, molt de matís; que només s'hagi fet una reunió de la ponència, jo crec que, evidentment, aquí es podien parlar moltes més coses. Com diuen a l'exposició de motius, un impost amb finalitat redistributiva i de creixement econòmic –una mica excessivament ambiciosos respecte al que estem parlant– és molt més concret, tindrà poca recaptació, poca redistribució, i, per tant, una mica massa ambiciosos.

Les propostes del Partit Socialista. Nosaltres defensàvem que hi hagués una carència de temps perquè tothom, doncs, sabés, conegués la llei i, evidentment, aquell que volgués pogués activar aquells actius improductius. La deducció de les despeses. També proposàvem, també, sobretot, que féssim la comparativa amb l'impost de patrimoni, que veiéssim..., l'objectiu és que es pagui impost de patrimoni, però que sobretot no es pagui menys a través d'aquest impost. I tampoc hem entès com han fet una sèrie de canvis, com han eliminat l'exempció de cinc-cents i cent mil euros, queda eliminada amb les seves esmenes. Per tant, estem parlant, que algun titular també havia vist: «Pagaran els pisos de luxe.» No –no–, pagarà qualsevol import, qualsevol valor de tots els béns afectes pagaran aquest impost. I evidentment, també, s'han eliminat les deduccions, cosa que aquí també hi ha alguns dubtes sobre la legalitat, perquè col·lideix amb altres impostos que diuen que de determinats béns s'han de poder deduir determinades despeses. Aquí ho deixo.

Segon punt. He dit: són temes tècnics, hi ha temes de discrepància en el procediment i en les presses per aprovar aquest impost. Nosaltres, com he dit, vam votar en contra de l'esmena a la totalitat; a favor de que es tramités, per tant. Com hem dit, cap negociació, complicat per fer les compareixences, poc temps, cap esmena acceptada. Sense cap transacció, sense cap negociació, sense cap concessió no es pot tramitar, al nostre entendre, una llei. Perquè, evidentment, ni el Govern, ni el Grup de Junts pel Sí, ni els grups de l'oposició tenim la veritat absoluta; tots plegats ens hauríem d'escoltar els uns als altres i a vegades potser és millor allargar una miqueta, no excessivament, les coses en el temps per intentar que tothom se senti mínimament representat. Per tant, allò que ens queixem a vegades de passar el rodet, un exemple de rodet.

Que tenen pressa?, que necessiten segurament compensar les crítiques o explicar el per què no van votar a favor de tocar alguns dels impostos importants, que són els que realment ens suposen més recaptació i els que realment podem incidir més en aquesta redistribució de la riquesa? Segurament, però jo crec que les coses s'han de fer quan toca i com toca, i no després, tapant forats amb aquest impost, per amagar, doncs, el que no vam fer al seu dia.

La política fiscal, jo crec que és evident, hi ha altres prioritats, però la política fiscal no és una prioritat d'aquesta legislatura. Com a mínim hem de girar-la com un mitjó o

de fer un replantejament general o intentar veure, vejam quin ha de ser el model dels propers deu anys. Per tant, hi ha hagut una gestió continuista i una política continuista del model fiscal que no canviarem, evidentment, amb aquesta llei. Per tant, nosaltres, des del nostre grup, ens abstindrem, no votarem en contra –no votarem en contra–, ens abstindrem a les esmenes que han sigut imposades, intocables, de Junts pel Sí i la CUP; donarem suport a les esmenes de la resta de grups de l'oposició que coincideixen amb les que hem presentat nosaltres; evidentment, donarem suport a les nostres, com no pot ser d'una altra manera, i ens abstindrem a la resta del text de la llei.

Ens hauria agradat fer una proposta més treballada, més consensuada, amb una majoria més àmplia. Ens sembla que era el que tocava; sense allargar-ho ni demorar-ho excessivament en el temps, però, evidentment, de manera que les formes en política, el diàleg en política també és important.

Diuen..., acabo ja dient, com deien els companys de la CUP moltes vegades, quan l'altre dia defensava jo una proposta sobre la despoblació: «Cal anar a l'arrel del problema.» Hi estem d'acord. «Cal anar a l'arrel del problema.» Jo pregunto: aquesta llei va a l'arrel del problema? És evident que no. Objectiu legítim, el de defensar aquesta llei. I tant, com sí, però queda desacreditat pels fets, queda desacreditat per la supèrbia parlamentària que hem viscut. I que, evidentment, quan algú ens dona lliçons, també se les haurien d'aplicar, les haurien de practicar, perquè així, evidentment, no construirem un país millor. Sistema fiscal més just. I tant, però no un pedaç per tapar el suport al Govern de la CUP a uns pressupostos injustos, a uns pressupostos continuistes i a uns impostos que són una rèmora per a aquest país.

Hem donat la mà a Junts pel Sí, a la CUP, ho hem dit en sessió parlamentària, aquí al Ple, i ho hem dit informalment i formalment, i el que hem rebut a canvi és una garrota. Per tant, no serà per nosaltres, fins i tot, que s'aprovi aquest impost però evidentment –evidentment–, no els riurem les gràcies de tapar més forats per donar suport a un pressupost que no és just, a uns impostos que no van enlloc i, evidentment, a una llei que es quedarà curta pel que han dit que volen fer tots plegats.

Gràcies, presidenta, diputades, diputats.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Ordeig. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia a tothom, senyor vicepresident del Govern. La posició de Catalunya Sí que es Pot, ho saben vostès, és crítica amb aquest projecte de llei, amb aquesta proposició de llei, però just per les raons radicalment oposades a les que ha expressat el portaveu de Ciutadans i va expressar en el seu moment el del Partit Popular. Nosaltres ja vam tenir oportunitat de fixar la nostra posició al voltant d'aquest tema.

Molt ens temem –molt ens temem– que estem davant d'una proposició de llei que actuï només com una llei placebo, que té com a objectiu fer veure, fer creure que es fa una política fiscal progressiva per gravar el patrimoni quan, de fet, el que es fa és intentar tapar una decisió prèvia molt més greu, molt més transcendent, que ha estat la renúncia, una de les renúncies més greus viscudes durant aquesta legislatura, una triple renúncia. Una renúncia a exercir les competències d'autogovern en matèria fiscal, les que ja es disposen i que ningú discuteix, just en el moment en el que estem reclamant més sobirania, una sobirania fiscal plena. En segon lloc, la renúncia a fer pagar més als que més tenen per atendre les necessitats dels que més ho necessiten; i, en tercer lloc, la renúncia a disposar de més recursos per fer polítiques socials. No es tracta, aquesta, d'una renúncia qualsevol, perquè afecta la política fiscal, que crec que estem tots d'acord que és una de les senyes d'identitat més important del model de societat que tothom defensa –i en els debats aquests es veu de manera molt clara.

La renúncia del Govern a fer la reforma fiscal del tram català de l'IRPF, de l'impost de successions i donacions, de l'impost de patrimoni, permet saber quin és el model de societat que Junts pel Sí propugna. És un model de societat amb una fiscalitat *molt* injusta, regressiva i, el que és més greu, fa presagiar el que alguns ens temem, i és que

Junts pel Sí pretén més sobirania fiscal però no per exercir-la sinó per, un cop la tingui, renunciar a ella en benefici del capital, del patrimoni, del mercat, dels mercats. O sigui, per ser més Irlanda que Suècia o Dinamarca, i això s'ha vist en el debat de pressupostos i la Llei d'acompanyament de fa escassament unes setmanes. És per això, al nostre entendre i de manera prudent, que crec que l'objectiu d'aquesta proposició de llei, en definitiva, és oferir només un placebo per intentar netejar algunes males consciències sobre el que ha estat la renúncia a fer política fiscal de veritat sobre les competències que en aquest moment ja es disposa.

Vull deixar ben clara una cosa: no dubtem, de cap de les maneres, que l'objectiu sincer de la CUP fos gravar les grans fortunes, un objectiu que compartim, és el nom que se li va posar inicialment per publicitar aquesta proposició de llei, però espero que tot-hom coincideixi amb mi que el resultat dista molt d'aquest impost de les grans fortunes, ni tan sols s'hi apropa. En aquest sentit, bé, aquesta proposició de llei pot funcionar com una mena de *consolation law*, una llei de consolació per intentar tapar, tapar però no compensar, ni en termes polítics ni en termes de recaptació, que s'ha renunciat a fer les reformes fiscals que es podien fer i no s'han pogut fer. I jo crec que, a més a més, aquest caràcter de llei de consolació s'ha posat de manifest durant tot el procés, no? I no la presenta el Govern, la presenten dos grups, legítimament, sense cap problema, com a proposició de llei, la qual cosa exclou el Govern de la responsabilitat de presentar una memòria; exclou el Govern de la possibilitat de presentar un dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social; exclou el Govern, fins i tot, de l'obligació de quantificar les previsions dels seus ingressos.

És a dir, estem fent una cosa que està en un núvol d'indefinició de manera molt clara. La declaració d'urgència crec que tampoc ajuda a res; ja està, cal venir plorats de casa, però cal dir també que això crec que no ajuda a una cosa d'aquesta significació. I després la manera en què s'ha portat el debat, doncs, bé, jo penso que es podia haver fet una miqueta millor. Des d'aquesta perspectiva, sincerament, crec que la urgència amb la que s'ha tramitat aquesta proposició de llei, que és una urgència política, perquè s'aprovi en un determinat moment, molt enganxada de l'aprovació de la llei d'acompanyament dels pressupostos, no ha ajudat gaire a un objectiu que crec que compartim molts grups, proposants i alguns que l'hem criticada, que és intentar en la mesura del possible millorar aquesta llei en el seu debat parlamentari.

El resultat, des del punt de vista de Catalunya Sí que es Pot, és que avui es porta a debat i a votació definitiva en aquest Ple una proposició de llei que, al nostre entendre, ens referma en les nostres principals objeccions. És una proposició de llei que ni de lluny és l'impost a les grans fortunes que es va anunciar; ni tan sols és l'impost posat en marxa per Bildu a la Diputació de Guipúscoa, és evident, entre altres coses per una cosa esperpèntica que nosaltres denunciem i que volem contribuir a canviar, i és que el Govern de la Generalitat té en aquestes matèries fiscals menys competències que la Diputació de Guipúscoa, la qual cosa vol dir, des d'aquesta perspectiva, una veritable aberració de naturalesa fiscal.

Aquesta proposició de llei no compensa ni de lluny la renúncia a fer una veritable reforma fiscal, i no la compensa, hi insisteixo, ni políticament ni amb la seva suposada capacitat de recaptació, que l'hem de veure.

I aquesta proposició de llei, al nostre entendre, té riscos importants, fins i tot el risc de no acabar de veure la llum, de no aplicar-se concretament. Perquè alguns dels compareixents ens van fer veure una cosa que nosaltres hem dit no per posar aigua al vi, sinó perquè es tingui present, i és que la manera en què s'ha plantejat comporta un risc de que es consideri que s'està posant en marxa un impost sobre un fet imposable que ja està gravat per un altre impost, amb la qual cosa, des d'aquesta perspectiva, incorreria clarament en un incompliment de la LOFCA i seria objecte d'impugnació, que molt em temo que és una cosa que ens trobarem davant d'aquí.

I, clar, la veritat, sincerament, jo crec que als ciutadans de Catalunya no els compensarà gaire que, si això passa, doncs, aixequem la veu i critiquem que una vegada més no ens deixen exercir les nostres competències fiscals. Perquè es dona la circumstància curiosa que en allò en que no tenim dificultats per exercir no s'exerceixen, i aleshores estem sempre en el *límite de la navaja* fent aquestes qüestions, que a mi em sembla bé, sempre que no es renunciï a allò que es pot fer sense discussió jurídica i política.

I, quart, la quarta objecció fonamental, és que, fins i tot encara que es vencessin tots aquests obstacles..., m'agradaria equivocar-me molt, sincerament, i per això el nostre plantejament de contribuir a millorar-lo i el nostre vot final, que serà favorable, m'agradaria equivocar-me, però molt em temo que la recaptació que tindrà aquest impost serà absolutament insignificant, des d'aquest punt de vista, en el cas de que pugui arribar a tenir-la. Hi insisteixo, m'agradaria equivocar-me en aquest sentit. I això, sens dubte, seria un drama, des del punt de vista de les expectatives que alguns han creat volent-li dir a això «l'impost de grans fortunes».

El que seria també un drama és que, al final –al final–, l'única utilitat que hauria tingut la presentació d'aquesta proposició de llei és actuar com a llei placebo per alleujar males consciències per la renúncia a fer una veritable reforma fiscal sobre els impostos cedits, renúncia que ha fet el Govern català.

És a partir d'aquesta valoració política que nosaltres, un cop rebutjada l'esmena a la totalitat, vam decidir que ens posàvem a treballar en termes positius, d'intentar millorar el màxim del possible el nostre contingut. I, si jo no ho he interpretat malament, se'ns han admès, de manera bastant poc satisfactòria, perquè crec que es podia haver fet alguna cosa més..., els grups proposants Junts pel Sí i la CUP ens han acceptat dues esmenes, com a transaccionals, la 6 i la 23.

La primera és la que fa referència a fer desaparèixer el concepte d'exclusió de l'impost de les embarcacions de lleure de menys de vuit metres d'eslora. Sincerament, ningú ens ha sabut explicar per què aquesta diferenciació. Perquè, des d'aquesta perspectiva, el que fa que un bé sigui improductiu o sigui productiu no és la llargada de l'embarcació de lleure, quants metres d'eslora té, sinó quin és l'ús que s'hi dona, si està al servei de l'empresa o està al servei privatiu d'una persona que ho camufla, malgrat ser patrimoni empresarial. Afortunadament, això s'ha modificat, a partir de la nostra esmena, i ho valorem positivament.

I també l'esmena número 23, que coincideix amb la presentada per Junts pel Sí i la CUP, amb la desaparició de l'article 7 del mínim exempt de 500.000 euros. I és una de les coses en què evidentment discrepem de les crítiques de Ciutadans i compartim el que al final és el text que s'ha aprovat.

Sincerament creiem que algunes de les nostres esmenes podien haver estat incorporades, entre altres coses perquè diuen, pràcticament, literal, el mateix d'altres esmenes presentades per Junts pel Sí i la CUP. Però, en canvi, no s'ha fet i no s'han transaccionat, no? Bé, algunes només incorporant-les en un element més ampli. Valorem positivament el fet de que al final s'hagi incorporat la tinença de joies com a susceptible de formar part del fet imposable.

Creiem que ha quedat millor redactat l'article 1, sobre l'objecte de l'import, des d'un punt de vista tècnic. Ara, curiosament, almenys la lectura que jo en faig és que justament aquesta major claredat el fa més susceptible, encara, de ser impugnat per raó de gravar fets impossibles que ja són gravats per altres impostos prèviament existents. Però, bé, en qualsevol cas tècnicament està millor definit.

S'ha resolt també millor del que estava el tema del problema de la territorialitat, és a dir amb relació a aquells béns ubicats a Catalunya però que són propietat o són amb tinença de subjectes passius que tenen la residència fora de Catalunya. Crec que això millora tècnicament. Aquest era un problema, un dels problemes, de la redacció inicial, que, a més, em permeto cridar l'atenció que posa de manifest les dificultats de la fiscalitat de qualsevol país –de la Catalunya autonòmica, de la Catalunya independent, de Suècia, de França...– per gravar patrimoni i capital en un context d'economia molt globalitzada i de competències fiscals molt distribuïdes entre diferents nivells d'administració. En aquest sentit, em permeto fer la reflexió que es confirma una vegada més que en matèria fiscal sobre el capital i el patrimoni cada nova frontera política és una oportunitat de dúmping i elusió fiscal. I seria bo no perdre-ho de vista de cara als debats que tenim en aquests moments al nostre país.

També crec que té millor redactat l'article 4 amb l'ampliació del subjecte passiu incloent el que nosaltres havíem anomenat «comunitats de béns». És una de les coses que crec que ens hauríem pogut acceptar, però, vaja, tampoc em queixaré; heu fet un redactat que diu exactament el mateix, però no heu acceptat la transacció, però creiem sincerament que, al final, el redactat final, malgrat no haver-nos acceptat el nostre, queda millor.

I, des d'aquest punt de vista, acabo comentant que no acabem d'entendre encara perquè no ens heu acceptat esmenes que creiem que són sincerament raonables, a nosaltres i a altres grups, que millorarien el text, i que, per tant, millorarien el treball dels mateixos impulsors. Vull citar-ne algunes. Per exemple, la nostra esmena número 3, on establím una presumpció *iuris tantum* en favor de que es considerin béns no productius aquells que siguin utilitzats de manera continuada però no permanent. Perquè, de fet, aquesta és una realitat molt freqüent, en aquest tipus de situacions que es volen evitar, perquè es tracta d'intentar evitar que el simple fet de la utilització privativa que no sigui permanent i exclusiva d'un bé exclogui aquest bé de la consideració de fet imposable. No ho entenem; creiem sincerament que era expressió de la nostra voluntat de contribuir a millorar el text després de les nostres crítiques inicials, però bé. O l'esmena número 5, en la que proposem la reducció de càrregues i gravàmens com a criteri per al càlcul de la base imposable.

Però vull cridar especialment l'atenció amb relació al rebuig que heu tingut de l'esmena número 8. Ho dic perquè heu estat..., hem estat parlant amb els dos portaveus, i jo en un moment determinat vaig tenir la il·lusió de que ens ho anàveu a acceptar i al final he vist que s'ha imposat la visió més conservadora, amb el doble sentit de la paraula. Nosaltres hem plantejat una escala progressiva de quota íntegra, que, a més, coincideix amb la que vam proposar amb l'impost de patrimoni, per raons de coherència, i una altra vegada més s'ha imposat la versió més conservadora i més dreta, en termes fiscals, del Govern, i ha arrossegat els impulsors d'aquest projecte de llei.

I, per últim, hi ha una cosa, sincerament, que ens preocupa, que jo crec que té a veure amb el caràcter placebo que se li vol donar a aquesta proposició de llei i amb la necessitat de generar imatges i de generar imatges ara, no? Que la meritació es faci l'1 de gener de cada any, cap problema, però que amb relació al 2017 es plantegi fer-la el 30 de juny del 2017, sincerament, a veure, és que no és creïble, es tracta d'un impost nou, que caldrà publicitar, que està basat en l'autoliquidació, que està basat en l'autoliquidació en la que es pressuposa que persones que fins ara estaven fent frau o elusió fiscal declarin que estaven fent frau i elusió fiscal i decideixin ser subjectes d'un altre gravamen. I, això, tot preparat per al 30 de juny del 2017.

Doncs, molt em temo que no, no?, i molt em temo que pugui tornar a passar... –és una pena que se n'hagi anat a..., està entrant i sortint, no és cap crítica, només una constatació, però m'agradava dialogar també amb ell, amb el vicepresident...–, molt em temo que ens torni a passar una altra vegada el mateix que amb l'impost sobre begudes ensucrades: l'aprovem en el debat de la llei d'acompanyament i quaranta-vuit hores després el Govern se n'adona que no el pot aplicar i ha de fer un decret llei per modificar el termini de la seva entrada en vigor. Posar que la meritació d'això serà el 30 de juny del 2017 crec sincerament que és confirmar una vegada més que estem davant d'una llei que el mèrit fonamental és generar imatges de que es vol fer alguna cosa per tapar tot allò que no s'ha volgut fer.

Bé, després d'aquesta valoració, que, com poden vostès..., ha intentat combinar la crítica política a aquesta proposició de llei però especialment a la política fiscal del Govern, que creiem que ha estat una de les renúncies més vergonyoses d'aquesta legislatura, junt amb els aspectes positius que hem valorat tant de les esmenes que se'ns han acceptat com d'aquelles que han incorporat Junts pel Sí i la CUP que nosaltres podem compartir, acabo comentant-los que, malgrat el nostre escepticisme, un escepticisme basat en el dubte raonable de que això vagi a algun lloc concret, nosaltres acabarem donant el suport a aquesta..., a l'entrada en vigor, a l'aprovació d'aquesta proposició de llei, esperant, sincerament, haver-nos equivocat i poder-ho reconèixer en un debat posterior, perquè el que millor ens agradaria, el que més ens agradaria és que al final aquest impost servís per recaptar recursos per fer polítiques socials.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Coscubiela. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Vicepresident, senyores i senyors diputats, el nostre grup parlamentari no va presentar esmenes parcials en aquesta proposició de llei. I no ho vàrem fer perquè vam decidir mantenir l'esmena a la totalitat que vàrem presentar en el debat inicial d'aquesta que va tenir lloc en aquest Ple. I a dia d'avui continuem mantenint aquella, fictíciament, simbòlicament, esmena a la totalitat.

Jo crec que si podem posar algun exemple del que és un actiu improductiu, no tenim millor exemple al davant que la mateixa llei. Una llei acostuma a ser un actiu que persegueix uns determinats objectius. Doncs, bé, aquest és un actiu improductiu. Perquè en el millor dels casos –en el millor dels casos– aquesta llei serà absolutament improductiva, no comportarà absolutament cap mena de recaptació al Govern de la Generalitat. I, per tant, no tindrà absolutament cap mena d'efecte positiu.

Sí que, per contra, tindrà efectes negatius, sí que en tindrà: des dels costos de gestió fins als possibles efectes que pugui tenir amb relació a les persones jurídiques que puguin sentir-se assetjades per aquest impost i decideixin senzillament deslocalitzar-se, que tampoc no seria cap novetat; de fet, ja va passar amb l'impost que es va posar a Guipúscoa per part de Bildu.

S'expressen tot un grapat de bones intencions en l'exposició de motius i en la justificació d'aquesta, com és la redistribució de la riquesa, però ja dèiem, també, en el debat de totalitat que per redistribuir la riquesa el primer que és necessari és que es creï riquesa. I, precisament, quan parlem d'impostos, a major nivell d'impostos, menor capacitat de generar riquesa. Per tant, és un contrasentit dir que creem un impost per contribuir a redistribuir la riquesa quan el que fa, precisament, és reduir la riquesa disponible del conjunt de la societat. I, per tant, segurament, allà on alguns diuen que el que volen és redistribuir la riquesa, en realitat del que deuen estar parlant és d'intentar redistribuir la pobresa, i, d'aquests, exemples pràctics no cal que en posi, però crec que estan en el cap de tots i cadascun de nosaltres.

Es diu també que aquest pretén ser un impost per lluitar contra el frau i que són mesures per intentar evitar l'elusió fiscal. Ja hem dit en alguna altra ocasió que, doncs, possiblement la intenció és bona; és llançar un missatge a aquells que fan una acció, presumptament, per cometre un frau fiscal, i ara se'ls diu: «Miri, vostè, que ha fet frau fiscal, pot declarar aquest impost i d'aquesta manera queda corregit el seu pecat.» Encara bo que han corregit els tipus impositius. Suposo que perquè ho ha dit el Govern en la compareixença *in extremis* que es va acordar, que, efectivament, si els tipus impositius d'aquest impost eren inferiors que els tipus impositius de l'impost sobre el patrimoni, el que acabaria provocant és l'efecte desplaçament, és a dir, promoure que es fes més frau per evitar pagar més i evitar pagar l'impost sobre el patrimoni.

Però tampoc és cert que aquest impost pugui servir per gravar aquells subjectes passius que intenten obviar l'impost del patrimoni en col·locar determinats actius, determinats béns patrimonials a nom d'empreses, a nom de persones jurídiques, per evitar la imposició directa en l'impost sobre patrimoni, perquè, en definitiva, si un determinat bé forma part del patrimoni d'una societat, aquest valor queda reflectit en el valor d'aquella societat, que acabaran declarant en l'impost sobre el patrimoni els accionistes d'aquella persona jurídica. Per tant, aquí anem a la doble imposició, que ja apuntava el senyor Coscubiela o apuntava també el senyor Espinosa.

Jo ja sé que molts de vostès, alguns de vostès diuen que s'han d'apujar més els impostos. Crec també sincerament que l'objectiu d'aquesta llei és una mica el placebo que deia el senyor Coscubiela, per poder dir: «No, posem impostos als rics», etcètera, però al final, el que acaba passant és que en el marc en el que estem, a Catalunya, ja som els catalans els que paguem més impostos de tot Espanya. I no perquè ens oprimeixi absolutament ningú, ni ens escanyi absolutament ningú, sinó perquè és fruit de les decisions sobiranes que prenem en aquest Parlament, amb relació a aquells temes en els que tenim competències.

I ja som els que tenim els tipus impositius més alts, som els que tenim més impostos de tot Espanya i, per tant, en aquest marc, nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, el que preferiríem no és que es possessin més impostos, que, com deia abans, això contribueix a reduir la generació de riquesa, sinó que es reduïssin els impostos. Però, sobretot, que es reduïssin els impostos als que menys recursos tenen, als contribuents que tenen

rendes inferiors a trenta mil euros anuals, per exemple, que ja sé que no és el 4 per cent dels més rics, però sí que és el 80 per cent dels contribuents que tenen menys rendes. I reduint els impostos als contribuents que tenen menys rendes, afavorim una millora del consum i afavorim també la creació de riquesa, és un concepte diferent, però nosaltres estem convençuts de que és millor per a l'evolució econòmica de la nostra societat.

Amb relació a l'impost, el fet d'haver-se tramitat com una proposició de llei –jo no sé si és casual o no, crec que no, però–, el que ha permès ha estat que no hi hagi una memòria econòmica en la qual es pugui identificar la quantitat de contribuents que hi pot haver amb relació a aquest impost, que no es pugui identificar en quins costos de gestió es pot incórrer amb aquest impost, i que no es pugui tampoc valorar quina és la recaptació prevista d'aquest impost.

Jo penso que aquesta no és una conseqüència de que s'hagi tramitat com a proposició de llei, sinó que precisament per evitar presentar una memòria d'aquestes característiques és pel que s'ha tramitat com una proposició de llei, perquè si s'hagués fet d'aquesta manera, segurament haguessin quedat al descobert les mentides que amaga aquesta llei d'aquest nou impost.

Es mantenen elements d'inseguretat jurídica en la definició del que és un actiu improductiu, continua vigent, tot i l'esforç amb les esmenes que s'han realitzat per intentar definir perfectament què és un actiu improductiu, es mantenen dubtes importants amb relació a allò que pot considerar-se que ha d'estar sotmès a l'impost o no. La determinació del contribuent també ho és, tot i haver-se suprimit els no residents de l'impost.

I, com els deia, en el millor dels casos, l'únic que representarà són ingressos pràcticament nuls, però en el pitjor dels casos incorrerem en despeses de gestió i incorrerem també o s'incorrerà també en possibles deslocalitzacions, deslocalitzacions d'empreses o deslocalitzacions de béns cap a espais de fora de Catalunya. Abans eren empreses, vehicles i vaixells, ara es poden deslocalitzar des d'obres d'art, antiguitats, joies..., no té..., no tenen..., jo crec que el que es pretén gravar amb aquest impost, no té solució, no té remei. Bé, sí que en té –i suposo que alguns de vostès no hi estan massa lluny–, el remei que poden tenir és allò de l'«*expatriació*», però en tot cas, crec que això no seria propi d'un parlament democràtic.

Si el que volen és que els que defrauden paguin, doncs, no veiem que amb aquest impost, els que defrauden vinguin alegrement a liquidar dient: «Escolti'm, jo defraudo i vinc a pagar aquest impost perquè soc un defraudador.» Han corregit els tipus, com els deia, ja no surt més barat legalitzar el presumpte frau que no complir amb la llei, però en definitiva, aquest impost, per nosaltres no... –i aquesta és segurament la raó més important i més nuclear del nostre posicionament, tant en l'esmena a la totalitat i tant en les esmenes parcials, que no n'hem presentat, i en la votació final, que votarem en contra d'aquesta llei–, no compleix els principis bàsics de qualsevol impost, que és la simplicitat i l'eficiència.

Aquest no és un impost simple, ni tampoc serà un impost eficient, per tant, votarem en contra d'aquest i només donarem suport a dues esmenes que ha presentat el Grup de Ciutadans, i a dues esmenes que ha presentat el Grup de Catalunya Sí que es Pot, en les que es demana una cosa tan bàsica i tan elemental, que és que periòdicament analitzem com evoluciona la recaptació d'aquest impost. Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputades i diputats..., nosaltres pensem i partim de la idea, no?, que hi ha una lluita històrica, entre el capital i el treball, que recorre les nostres societats. Som perfectament conscients que el capital fa temps que ens guanya de..., diguem-ne, que ens porta molt d'avantatge –i no voldríem que ningú entengués que estem frivolitzant aquesta greu disfunció, que és l'essència pròpia del capitalisme, no? La ideologia del capital es troba avui a totes les institucions, a l'FMI, al Banc Mundial, a la Unió Europea, al Banc Central, i el seu objectiu, doncs, és, ja ho sabem, fer circular el capital, augmentar la pressió sobre el treball i augmentar el poder financer des de la perspectiva de la debitocràcia i de l'austeritat.

Nosaltres hem vingut o..., de manera molt modesta i humil a intentar discutir aquest esquema. Llavors, en algunes de les intervencions que s'han fet, doncs, bé, hauríem de dir que, sense recuperar sobirania, sense tenir sobirania plena, es fa molt difícil que puguem aconseguir aquests objectius i moltes de les bones intencions que s'han posat sobre la taula.

Si no ens ajudeu, els grups que també ho volem, a lluitar contra aquesta Unió Europea, que funciona estrictament al servei del capital, si no ens ajudeu a lluitar contra aquest Estat espanyol i Tribunal Constitucional, que funcionen també com a ariet de les classes dirigents, doncs, difícilment podrem construir un impost de les grans fortunes, que, efectivament, és el que nosaltres teníem ganes de posar sobre la taula en el debat. Perquè, en la legislació autonòmica actual, és impossible construir un impost com per exemple el que es va fer a Guipúscoa, i que nosaltres posàvem com a model i que m'agradaria recordar-li al senyor Rodríguez, del Partit Popular, que no hi va haver fugida d'empreses, miri's les dades, hi va haver una variació, només, d'un 0,27 per cent, i no consta que, efectivament, fos pel motiu de l'impost de les grans fortunes.

En qualsevol cas, i des d'aquesta lògica, nosaltres entenem que aquest impost vol ser un gest, vol ser un gest humil, però vol ser un gest de fre al capital, i de promoció del treball, i des d'aquí és d'on nosaltres ho hem llegit i, en aquest sentit, he de contestar, doncs, al representant de Ciutadans, que es fa una mica difícil entendre la posició que defensa Ciutadans amb relació a la qüestió de la fiscalitat. És a dir, nosaltres no podem continuar tenint serveis públics si no tenim una fiscalitat que faci, d'alguna manera..., ingressi diners per finançar aquests serveis públics. Els que vostès no poden fer és dir que defensen els serveis públics i al mateix temps, demanar que no hi hagi impostos. O bé tenim un sistema impositiu que, efectivament, ens permeti que col·lectivament assumim la sanitat, l'educació, tot allò que col·lectivament la comunitat necessita, o, si no, el que fem és optar –si no volem impostos– per un peti qui peti, que tothom s'espavili i que qui quedí tirat a la cuneta, doncs, ja s'ho farà, no?

Per tant, l'únic prejudici ideològic que hi ha en aquest impost és que, efectivament, nosaltres pensem que aquelles empreses que col·loquen com a béns titulars de la societat, béns que no són utilitzats per la societat, doncs, el que estan fent és eludir béns, càrregues i elements que anirien a l'impost de patrimoni. Vostè sap, senyor Espinosa, que l'impost de patrimoni equival, com a mínim, al 47 per cent, en aquests moments, del que nodreix, en recursos propis, la Generalitat de Catalunya. Per tant, no és un impost menor, i que nosaltres intentem buscar la fórmula perquè, aquells que eludeixen l'impost de patrimoni es vegin obligats o bé a tributar a patrimoni o bé a tributar per una altra via, em sembla que és quelcom perfectament legítim des d'una perspectiva, repetixo, de defensa dels serveis públics i d'una tributació que serveixi, en definitiva, per dotar-nos com a comunitat, de serveis públics.

És un impost que posa la mirada, precisament, en les empreses i en aquelles empreses que disposen de béns de luxe. I, per tant, ens estem referint a una realitat molt concreta, a una realitat, doncs, que fins avui ha gaudit d'una enginyeria fiscal per justificar l'elusió d'impostos i pensem que és interessant. I no només ho pensem nosaltres, ho diu Miguel Ángel Mayo, coordinador del sindicat de tècnics d'Hisenda. Ha dit que és un impost valent per intentar fer aflorar els béns de luxe personal dissimulats i considera, a més a més, doncs, que aquest impost permetrà a l'Agència Tributària de Catalunya, obtenir dades fiscals molt valuoses per estirar el fil del frau fiscal. I aquí és on nosaltres també hem posat la mirada, i així s'ha explicat: és un impost que té una..., no només una voluntat recaptatòria, sinó que té, també, i sobretot, una funció censal, que ens permetrà tenir major coneixement sobre aquests béns de luxe i que, per tant, ens permetrà adoptar les decisions tributàries corresponents.

He trobat a faltar en les intervencions de *tots* els grups que m'han precedit, pràcticament, que es fessin propostes en aquest sentit. Perquè aquest impost vol ser, també, un instrument en la lluita contra el frau fiscal. I estaria bé que aquells que critiquen tant l'impost, aquells que hi votaran en contra, ens diguin quins són els instruments que proposen, de lluita contra el frau fiscal. Potser ens hem equivocat, potser n'hi ha d'alternatius, molt més interessants, però no he escoltat ni una sola proposta de lluita contra el frau fiscal, del Grup de Ciutadans i del Partit Popular.

I, amb relació a les consideracions del Partit Socialista, a mi em sap greu, eh?, jo, evidentment, aquí..., diguem-ne, estic aquesta legislatura, me'n vaig, i diguem-ne, hi ha coses de la dinàmica parlamentària que se m'escapen una mica, no?, i penso que no és just –no és just– que diguem que no hem escoltat a la resta de grups parlamentaris, perquè ens hem assegut i hem discutit, hem pensat. El que passa és que s'ha donat una particularitat molt important en aquesta proposició de llei, que és que Junts pel Sí i la CUP vam autoesmenar la proposta inicial amb unes esmenes d'una magnitud, que superaven de molt, les esmenes que havia presentat el Partit dels Socialistes. Llavors era molt difícil incorporar esmenes del Partit dels Socialistes, perquè el text que finalment avui votem –que, efectivament, prové de les autoesmenes de Junts pel Sí i la CUP– és molt diferent del text inicial.

I, per tant, era molt difícil, però..., jo crec que, en tot cas, aquí no venim a veure si m'han estimat una esmena a mi o li han estimat una esmena a l'altre, com deia el diputat Ordeig «encara que sigui per fer-ho veure». Jo no he vingut a fer veure res, aquí. Jo he vingut, en definitiva, a defensar interessos col·lectius i a fer allò que penso que serveix, a més, als interessos col·lectius, no a jugar a una partida a veure si així... –estimant una esmena del PSC que no significa res i que no aporta res–, així tindrà el suport del Partit dels Socialistes. Jo no he vingut a jugar aquest joc parlamentari.

Penso que, si som conscients de les autoesmenes i del calat de les autoesmenes que ens vam plantejar, com a Junts pel Sí i la CUP, és evident que, fruit de les compareixences que es van fer –en el que no em negarà el diputat Ordeig, que hi vam tenir un cert protagonisme, almenys, el Grup Parlamentari de la CUP, en què aquestes compareixences existissin–, doncs, al final veurem que sí que s'ha fet una tasca col·lectiva i que s'ha fet una tasca col·lectiva fins allà on els grups parlamentaris han volgut acceptar-la.

Sobre si això és un placebo o no és un placebo? Bé. Jo crec que la posició de la CUP sobre l'impost de patrimoni, sobre l'impost de la renda de les persones físiques, i, en definitiva, sobre la política fiscal que hauria de fer aquest Govern, és coneguda, diguem-ne, discutida, exposada i, jo penso, fins a la sacietat, i ja fins a l'avorriment, i no penso reproduir-la. Nosaltres no necessitem cap placebo, i ens dol que, al final, tot el que es porta a aquest Parlament, sempre s'hagi d'estar llegint en aquesta lògica de partits i de si això es deu fer, perquè així, la CUP ha donat suport al pressupost... No, miri, la CUP va donar suport als pressupostos per la qüestió del referèndum, per la resta dels pressupostos, la CUP no dona ni un sol vot, ni un sol suport. I el Diari de Sessions és testimoni de com vam votar les esmenes, i com aquests pressupostos es van aprovar, majoritàriament, amb els vots del Partit Popular i del Partit Socialista.

I això és així, i està en el Diari de Sessions. I per tant..., prou (*aplaudiments*), prou de dir que aquest projecte de llei, que té un contingut molt determinat, uns objectius molts determinats i un treball tècnic que cal agrair als tècnics de la Direcció General de Tributs, que s'han esforçat precisament per tenir aquest impost com més aviat millor, tingui a veure amb una decisió relativa als pressupostos. I en aquest sentit no deixa de sobtar, no?, que es digui: «No, és que no volem que entri en vigor el 30 de juny, o el mes de juny del 2017, perquè ja entrarà en vigor l'1 de juny del 2018.» Però, escolteu, tenim ganes de recaptar i tenim ganes de que aquest impost sigui efectiu?, o només podem llegir les coses en clau electoral i en clau de pensar que si hi ha eleccions a la tardor a mi el que m'interessa és que el Govern no pugui utilitzar que ha aprovat aquest...? Però això què..., això, exactament, de què va? D'acord?

Perquè nosaltres el que pensem és que, efectivament, el que té sentit és fer les coses com més ràpid millor, com de més qualitat millor, i en aquest sentit, si posem la mirada en qui més té perquè pagui més, doncs, això, com més aviat s'apliqui, millor. I en aquest sentit penso que hem d'agrair, ho repeteixo, l'esforç dels tècnics i tècniques del Departament d'Economia, que han fet un esforç perquè això fos efectiu ja en aquest 2017. I que això sigui efectiu el 2017 em sembla que no és un error, sinó precisament un encert.

I acabo..., acabo molt ràpidament. Aquesta setmana hem sabut com el que va ser ministre d'Hisenda, Rodrigo Rato, va enganyar Hisenda durant anys i anys i anys. Bé, molts anys ja han prescrit. Sabem com va defraudar l'IRPF el 2012, el 2013, el 2014, l'impost de societats el 2011, el 2013..., com el mateix FMI coneixia, per via de PricewaterhouseCoopers, com havia..., i tenia importantíssimes quantitats defraudades en paradisos fiscals. Ho repeteixo: aquesta és una lluita entre capital i treball. Ja sabem de

quin costat estan Rodrigo Rato, l'FMI i PricewaterhouseCoopers. Nosaltres estem del costat del treball, i aquest impost que aprovem avui és un humil gest, precisament, en aquesta direcció.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació té la paraula la senyora Carmina Castellví, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Carmina Castellví i Vallverdú

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputades, diputats, bon dia. En primer lloc, voldria donar les gràcies a tots els grups parlamentaris per les seves aportacions que volien millorar la proposició de llei que els grups proposants varen presentar en aquest Parlament. Nosaltres, com a mateixos grups proposants, també hem treballat per millorar la redacció de la llei. Prova d'això són les dinou esmenes que hem presentat conjuntament els grups parlamentaris de Junts pel Sí i la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Alguns grups ens han fet retrets per algun aspecte puntual de la llei que critiquen, però a l'hora de la veritat no van presentar esmenes. Els que sí que les han presentat després no han pogut o no han volgut defensar-les ni discutir-les, i ni tan sols han vingut a la ponència d'aquesta llei, a la que tan sols vàrem assistir el Grup de la CUP i de Junts pel Sí. Aquests mateixos grups després es queixen que la majoria parlamentària no tenim en compte les seves propostes o que hem passat el rodet, com ha dit el senyor Ordeig. Però el cert és que hem parlat, ja els hi ha dit el company Salellas, hem parlat, els hem explicat els nostres arguments i posicionaments, i que no els agradi el resultat no vol dir que no ho hàgim fet, eh?

Amb tot, com ja he dit, el treball fet per la majoria parlamentària ha estat intens. La quota íntegra d'aquest nou impost serà la mateixa que la de l'impost de patrimoni, i això ningú podrà dir que aquest nou tribut és més barat que l'impost de patrimoni, ni cap contribuent tindrà la temptació de tributar per aquest impost el que correspon tributar per l'impost de patrimoni.

S'ha eliminat el mínim exempt, perquè, tal com va explicar la directora general de Tributs, la senyora Marta Espasa, en la seva compareixença en aquest Parlament, no tenia cap sentit que hi hagués un mínim exempt, perquè els béns que es graven amb aquest impost són béns atribuïts nominalment a empreses però que en realitat haurien d'estar a nom de persones físiques. Les empreses existeixen per a realitzar activitats productives, no per a acumular i amagar els béns no productius dels seus socis.

Les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans no les podem acceptar, per diversos motius.

A la primera, demanen impulsar mesures normatives de modificació d'impostos que ara per ara –no per a molt temps– són competència exclusiva de l'Estat espanyol. En tot cas, vostès, que estan donant sempre suport al Govern de l'Estat, obliguin el Govern del PP a adoptar-les.

Demanen informes d'aplicació efectiva d'aquest impost trimestralment, quan es tracta d'un impost anual. Aquesta petició no té sentit. Per què no exigeixen al ministre Montoro que trimestralment rendeixi comptes de l'aplicació de l'IVA o de l'IRPF? I tant! O és que això no interessa, perquè llavors s'evidenciaria encara més el poc que retorna a Catalunya del que es recapta aquí?

I amb relació a l'última esmena, la relativa als casinos, encara no hem vist què té a veure amb aquesta llei.

El Grup Parlamentari Socialista, per la seva banda, ha presentat diverses esmenes que no acceptarem.

No té sentit establir la figura de substitut del contribuent, i menys encara que aquest substitut sigui el titular pel compte de qui té la tinença, perquè és un impost directe i personal.

Tal com queda definida la base imposable, tampoc és procedent la deducció de les càrregues, despeses i gravàmens.

A més, en haver estat suprimit el mínim exempt, alguna de les seves esmenes ja decau per si mateixa.

I, pel que fa a la proposta de que l'impost es meriti a 31 de desembre, això implicaria a la pràctica ajornar l'aplicació de la llei un any, i no tenim cap motiu per a fer-ho.

I el mateix cal dir de l'esmena que proposa un període de carència de dos anys per als actius subjectes a aquest impost abans no comencin a tributar. Aquí ja es veia, amb aquestes esmenes, la seva nul·la voluntat amb aquesta llei.

Les tres esmenes del Grup Socialista tenen el mateix contingut i objectiu que algunes de les esmenes que hem presentat nosaltres amb una redacció més acurada i més àmplia, per la qual cosa no entenem que no les votin a favor. Aquells presumptament progressistes s'excusen sempre, sempre troben l'excusa perfecta, sigui perquè no se'ls escolten en les esmenes, sigui perquè la tramitació ha sigut molt llarga..., molt curta –al revés.

El Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot ja ens ha anunciat que votarà a favor d'aquesta llei, i demostra la seva bona actitud, que agraïm de veritat.

I que els detalls no ens facin perdre de vista el que és essencial: amb aquest impost pretenem solucionar el problema de l'ocultació de béns immobles d'ús privatiu o particular que no tributen a l'impost de patrimoni. També lluitem contra les pràctiques d'elusió fiscal de moltes grans empreses, d'entramats i grups empresarials. I a més queda gravada una part de riquesa que, pels diferents criteris i regles de valoració, no queda subjecta per l'impost de patrimoni a través de les participacions en societats o accions.

Senyor Espinosa, no es tracta tan sols de recaptar, sinó de lluitar contra l'elusió i el frau fiscal. I no és un impost que vagi contra el creixement econòmic, sinó tot al contrari: el que penalitza fiscalment és la utilització de recursos de les empreses per a l'adquisició d'actius no productius per al lleure, l'ostentació i el luxe. Ans al contrari, la llei el que incentiva és la utilització dels recursos de les empreses per a l'adquisició de béns productius, que són els que creen riquesa per a la societat i que impulsen el seu creixement econòmic.

Tenim l'oportunitat de crear un bon impost, progressiu i estimulador de la creació de riquesa, i amb caràcter clarament contracíclic i que possibilita una redistribució més justa de la riquesa a la nostra societat. Aprofitem-la.

I, per acabar, només recordar-los la definició jurídica de «llei»: «norma jurídica de caràcter general i obligatori dictada pels òrgans que tenen atribuït el poder legislatiu». Per tant, i com és obvi, la legislació catalana present i futura és d'obligat compliment.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Castellví.

Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.

Sí, senyor Espinosa, per què em demana la paraula?

Antonio Espinosa Cerrato

Por alusiones, señora presidenta.

La presidenta

És l'article 85, senyor Carrizosa. Me'l demana per al·lusions, d'acord amb l'article 85...

Antonio Espinosa Cerrato

Ah, doncs, moltes gràcies...

La presidenta

...senyor Espinosa. D'acord.

Antonio Espinosa Cerrato

...per recordar-m'ho.

La presidenta

Doncs, concedida.

Antonio Espinosa Cerrato

Miri, només és per respondre al senyor Benet Salellas que..., en Ciudadanos sabemos que mantener servicios exige ingresos, y que esos ingresos vienen de la recaudación tributaria; pero es que la diferencia en relación con ellos es que nosotros sabemos cómo recaudar más sin subir los impuestos o crear nuevos.

Y, en cuanto a la aportación que nos pedía, de que no hemos ninguna aportación, mire, lo he dicho incluso aquí hoy mismo: lo que se necesita es tapar los agujeros de..., técnicamente, que haya en el impuesto de patrimonios; actualizar los registros, que es, por otra parte, en los que parece ser que se va a basar la Agencia Tributaria de Cataluña, y establecer planes de inspección para evitar las fugas, es decir, la elusión fiscal. Planes de investigación y de inspección.

Como ve, también tenemos propuestas para evadir o impedir la evasión fiscal.

La presidenta

Gràcies, senyor Espinosa. Senyor Ordeig, per què em demana la paraula?

Òscar Ordeig i Molist

Sí; presidenta, gràcies. Per al·lusions, segons l'article 85. (*Rialles.*)

La presidenta

D'acord, endavant, senyor Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

(*Lorador riu.*) Ho he fet bé, no? (*Rialles.*)

Bé, jo és que estic una mica allucinat. Bé, u, és del tot sabut que aquesta llei que estem aquí debatent és la contrapartida per haver votat la CUP els pressupostos al grup que dona suport al Govern. (*Remor de veus.*) Per tant, escolti, no som nosaltres els que ens hem de sentir...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Òscar Ordeig i Molist

...que som nosaltres els que hem donat suport als pressupostos, ja només faltava això.

I llavors, senyora Castellví, em sembla impresentable el que ha dit. Vostès ho han fet ràpid i malament, i a més a més ens acusa de suposadament progressistes, i es mofa de la nostra ideologia. Miri, escolti, una cosa és que parlem de la llei, una cosa és que parlem del que estem d'acord i el que no estem d'acord, però això sí que no l'hi admeto. Perquè, si no, jo també li podria dir que vostès són suposadament de dretes, són suposadament convergents o són suposadament pujolistes. I seria fer demagògia, eh que sí? Doncs, el mateix li dic.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Ordeig.

(*Pausa.*)

Procedirem a la votació. En primer lloc votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Ara votarem l'esmena número 37.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 72 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 38.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena número 39.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 82 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Primer votarem les esmenes número 8 bis, 19 i 28.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 12 vots a favor, 106 en contra i 14 abstencions.

A continuació votarem les esmenes número 10, 11 i 16.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena número 5 bis.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 122 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem l'esmena número 41.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem l'esmena número 42.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem les esmenes número 8..., són les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, a partir d'ara votarem les esmenes del Grup Parlamentari Socialista: són les esmenes 8, 12, 17, 22 i 25.
Comença la votació.
Les esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem les esmenes 9 i 21.
Comença la votació.
Les esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem l'esmena número 40.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem les esmenes número 27 i 31.
Comença la votació.
Les esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 106 en contra i 11 abstencions.
A continuació votarem la resta del text del projecte de llei.
Comença la votació.
La Proposició de llei de l'impost sobre els actius no productius de les persones jurídiques ha estat aprovada per 82 vots a favor, 34 en contra i 15 abstencions.
(Aplaudiments.)

Declaració del Parlament de Catalunya de condemna del genocidi del poble yazidita i d'altres minories per Estat Islàmic

401-00025/11

Els demano que no abandonin la sala, perquè ara llegirem una declaració del Parlament de Catalunya, de condemna del genocidi del poble yazidita i d'altres minories per l'Estat Islàmic.

Prego a la secretària quarta, senyora Ramona Barrufet, que llegeixi el text.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya de condemna del genocidi del poble yazidita i d'altres minories per l'Estat Islàmic.

»Després d'haver proclamat el Califat en territori de Síria i de l'Iraq, l'anomenat "Estat Islàmic" hi ha imposat la seva interpretació extremista de la xaria, hi persegueix les minories religioses i les expulsa perquè les considera infidels, i hi duu a terme execucions públiques i decapitacions massives de persones que es neguen a convertir-se a l'islam.

»Aquestes persecucions afecten les minories ètniques i religioses presents a la zona, com els cristians, els musulmans xiïtes i la minoria yazidita, una religió minoritària que es remunta a l'any 2000 abans de Crist i que té els seus orígens en el zoroastrisme.

»La comunitat yazidita, a més, és objecte d'assetjament i persecucions per motius religiosos fins i tot en els camps de refugiats de Grècia, fins al punt que els seus membres es veuen obligats a allotjar-se en espais separats de la resta.

»El Parlament de Catalunya condemna el genocidi del poble yazidita i d'altres minories religioses, com els cristians i els musulmans xiïtes, per part de l'organització de l'Estat Islàmic. Així mateix, condemna la violència i les atrocitats comeses per aquesta organització contra les minories religioses, les dones, els infants, les persones pertanyents al col·lectiu LGTBI i totes les que no subscriuen el seu ideari.

»El Parlament de Catalunya constata la vulnerabilitat d'aquests grups als mateixos camps on haurien de trobar refugi i expressa la seva disposició a donar-los prioritat en cas d'una eventual acollida de refugiats.

»Finalment, el Parlament de Catalunya manifesta el seu suport a la llibertat religiosa arreu del món.

»Palau del Parlament, 26 d'abril de 2017.»

La presidenta

Doncs, moltes gràcies a totes i a tots.

I se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i cinc minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Molt bona tarda a totes i a tots.

Decret llei 2/2017, del 4 d'abril, pel qual es modifica l'entrada en vigor de l'impost sobre begudes ensucrades envasades i s'estableix una regla de determinació de la tarifa aplicable de l'impost sobre les estades en establiments turístics

203-00009/11

El quart punt de l'ordre del dia és: debat i votació sobre la validació del Decret llei 2/2017, del 4 d'abril, pel qual es modifica l'entrada en vigor de l'impost sobre begudes ensucrades envasades i s'estableix una regla de determinació de la tarifa aplicable de l'impost sobre les estades en establiments turístics.

D'acord amb l'article 155.2 del Reglament, presenta aquest decret llei el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bona tarda, presidenta. Bona tarda a tothom. Presentem breument el Decret llei 2/2017, tal com indicava la presidenta del Parlament, que modifica l'entrada en vigor de l'impost sobre begudes ensucrades envasades i de determinació de la tarifa aplicable de l'impost sobre les estades en establiments turístics.

Aquesta presentació la farem tan breument com el mateix decret llei, que consta únicament de dos articles. El Govern, com vostès recordaran, va presentar el Projecte de llei de pressupostos per al 2017 i la Llei d'acompanyament a finals del mes de novembre de l'any passat. Al desembre, quan fèiem el debat de totalitat de la Llei d'acompanyament, ja vam explicar que s'inclouia la creació de nous impostos, com l'impost sobre begudes ensucrades envasades, i també la modificació d'impostos en vigor, com l'impost sobre les estades en establiments turístics.

Com també deuen recordar, alguns grups van sol·licitar al Consell de Garanties Estatutàries que emetés dictamen sobre determinats preceptes de la Llei d'acompanyament dels pressupostos, dictamen que es va donar a conèixer el dia 10 del passat mes de març. No va ser fins al passat 22 de març que el Ple va poder debatre, votar i, finalment, aprovar la Llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic. La nova llei disposa que l'impost sobre begudes ensucrades envasades entri en vigor el primer dia del trimestre següent a l'entrada en vigor de la llei. Així, trobem que la llei va entrar en vigor el passat 31 de març i que l'impost, per tant, era exigible el dia següent, l'1 d'abril. Atès l'escàs marge de temps entre l'aprovació i l'exigibilitat, i atenent a que la implantació del nou impost requeria la implementació de determinats canvis en el sistema de cobrament i facturació de les empreses implicades, el Govern va creure pertinent prorrogar la seva entrada en vigor fins al proper 1 de maig, facilitant així l'efectiva aplicació de l'impost per part dels operadors que hi intervenen.

La segona mesura que conté aquest decret llei, relacionada amb l'impost sobre les estades en establiments turístics, determina que aquelles estades reservades i ja pagades abans de l'entrada en vigor de la modificació de la tarifa corresponent als habitatges d'ús turístic, o sigui, abans de l'1 d'abril de 2017, la tarifa aplicable és la vigent en el moment de fer la reserva, sempre que s'hagués satisfet en aquell moment l'import de la reserva i també l'import de l'impost. Així, doncs, es feia necessari clarificar què passava en aquelles situacions en què el client ja havia reservat anticipadament l'allotjament, garantint així la seguretat jurídica dels operadors del sector. I això és el que hem fet.

Ateses les circumstàncies que acabo d'exposar, creiem justificada la necessitat extraordinària i urgent d'aquesta iniciativa, i per això els demano que tinguin a bé considerar la conveniència de convalidar aquest decret. Tal com havia dit, atès que el decret només té dos articles, em comprometia que la seva defensa fos breu. Espero haver-ho aconseguit i els agraeixo la seva atenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident. Per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Laura Vílchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... El decreto ley que vamos a votar a continuación es una burla. Una burla y una falta de respeto generalizada. Mezclan ustedes en este decreto, en este decreto ley, dos cuestiones que no guardan ningún tipo de relación entre sí. Nos informan, por un lado, de que en la liquidación de la tasa turística para las reservas pagadas con anterioridad a la entrada en vigor de las nuevas tarifas se respetarán las tarifas vigentes en el momento de efectuar las reservas. Pues, vale, de acuerdo; era obvio, pero gracias por la aclaración.

Por otro lado, con este decreto ley el Govern se ríe del propio Parlament, porque los grupos que aprobaron este gravamen a las bebidas azucaradas debieron suponer que el Govern, al presentarlo en la Ley de acompañamiento, había realizado la correspondiente evaluación del impacto económico y social de este impuesto y que se habían estudiado los probables problemas que generaría. Y, como podemos comprobar con este decreto, la respuesta, que ahora sabemos, es que no, porque resulta que después de cuatro días mal contados de que este Parlament aprobara este impuesto tienen que recurrir a un decreto de ley para aplazar un mes su entrada en vigor; un mes por las presiones de sus socios de Gobierno, porque un mes es claramente insuficiente para que: uno, el contribuyente tenga la información como para poder cumplir con la ley; y dos, que es insuficiente para que el Gobierno esté preparado para desarrollar los mecanismos necesarios para la aplicación de este nuevo impuesto.

Es cierto que el sector se queja, pero lo hace principalmente por dos motivos. En primer lugar, porque les resulta un impuesto discriminatorio, opinión que podemos compartir, puesto que la lucha contra la obesidad no debería abordarse solo por la vía de las bebidas azucaradas sino abordarlo también junto a otros sectores de la industria alimentaria, y, en segundo lugar, porque la entrada en vigor ha sido improvisada y un punto chapucera, porque no han dado tiempo material para, por ejemplo, modificar etiquetas de precios, recalcular sus previsiones ni adaptar la contabilidad habitual de las empresas. A día de hoy nadie sabe lo que tiene que hacer para autoliquidarse este impuesto, el Govern no se lo sabe explicar y, por lo tanto, no existe la necesaria seguridad jurídica.

Se ríen también de los más pequeños, de los pequeños y medianos distribuidores, de los pequeños propietarios de bares y restaurantes, que cuando buscan información en la página web de la Agencia Tributaria de Cataluña encuentran, en lugar del formulario de la autoliquidación, un PDF, una simple lista de preguntas y respuestas que, además, se va actualizando cada equis días. Y esto, pues, no es serio, y deberían tomárselo en serio porque aplicar un nuevo impuesto a *miles* de puntos de venta sin haberlo estudiado con el rigor correspondiente, sin haber informado a los contribuyentes y sin haberles dado un plazo de reacción razonable es una actitud peligrosa e irresponsable.

Reflexionen y reconozcan que lo están haciendo deprisa y corriendo y, además, sin motivo, porque, para empezar, fueron ustedes mismos los que retrasaron la aprobación

de los presupuestos. Y, de nuevo, con estos apañs, el pato lo van a pagar, pues, los de siempre, los pequeños, los pequeños distribuidores y restauradores.

Reflexionen porque si lo que han intentado ha sido copiar el modelo inglés lo han hecho muy mal, porque el Reino Unido ha concedido al sector dos años de transición, dos años de adaptación, dos años que servirán para que las compañías reformulen la composición de las bebidas azucaradas, como ha pasado en otras ocasiones, para adaptarse a los niveles de azúcar que la OMS recomienda; dos años que servirán para redactar un reglamento que facilite y dé seguridad jurídica a los contribuyentes que tienen que liquidar este nuevo impuesto. Y ustedes, con su afán recaudatorio, han priorizado hacer las cosas rápidamente en lugar de hacerlas bien.

De cualquier forma, en Ciudadanos no estamos de acuerdo con una nueva subida de impuestos, y menos en Cataluña, cuando ya soportamos la carga fiscal más alta de toda España. En Ciutadans pensamos que, en caso de considerar necesario abordarse, debe hacerse desde un marco más amplio, a nivel nacional, que no cree agravios comparativos entre comunidades, y tratarlo desde una perspectiva de salud pública, y no solo con el objetivo de aumentar ingresos de la Administración.

En este sentido, el grupo de Ciudadanos ha registrado en el Congreso de los Diputados una proposición no de ley para fomentar estilos de vida saludables, porque, si el enfoque iba de salud pública, entendemos que de momento –de momento– hay otras fórmulas posibles para tratar fenómenos como la obesidad infantil o patologías como la diabetes, si es que esa era la verdadera finalidad de este impuesto. Por tanto, podríamos compartir el objetivo final, pero así no. En consecuencia, no apoyaremos este decreto ley.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora Vílchez. A continuació té la paraula la senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, vicepresident, diputats, diputades... Bé, doncs, avui ens presenta el vicepresident un decret llei, diu ell, i així ho justifica també l'informe, davant la necessitat extraordinària i urgent d'assolir una correcta aplicació dels dos impostos que es modifiquen. Això és el que diu el decret. Però el decret llei és un recurs extraordinari en casos d'extraordinària urgència i necessitat i, sincerament, no veiem enlloc on està l'extraordinària urgència i necessitat en aquest decret llei que vostès ens presenten.

Miri, el dia 29 de novembre del 2016 van presentar el Projecte llei de pressupostos i el Projecte llei de mesures fiscals i financeres. Es van aprovar el 23 de març: quasi *quatre* mesos ha tingut vostè per fer una esmena en els dos impostos amb els que avui ens porten aquesta modificació. Gairebé quatre mesos, senyor Junqueras, per fer una petita esmena i modificar el que avui ens porten. Ho podien haver fet, perquè han tingut temps de sobres, i perquè haurien tingut temps de sobres de parlar, en el cas de les begudes ensucrades, amb el sector, a què ni tan sols el van presentar abans de presentar-ho a la premsa, el mateix impost que els hauria d'afectar. (*Veus de fons.*) Sí, i tant! Això és així.

Per tant, escolti'm, on està la necessitat, aquesta necessitat extraordinària? Què ha canviat des del novembre fins ara perquè vostè ens presenti un decret llei per urgència? No ha canviat res. Senzillament, vostès no fan les coses bé, senyor Junqueras; no són rigorosos i no són seriosos, i no és la primera vegada que els ho diem: no tenen les credencials, no estan obtenint les credencials per fer un país millor, perquè un país nou no vol dir millor, i vostès no treballen bé. I, sincerament, no ens donen cap garantia, i aquest és l'exemple clar de que vostès no fan la feina ben feta.

Miri, en el cas de la taxa turística no vull entrar-hi perquè és un detall que també el podien haver sabut abans; és clar, si es merita l'impost, aquelles places, aquelles habitacions ja reservades abans de l'1 d'abril, home, no hauran de pagar l'impost. Això no ho podien preveure al novembre, quan ho van presentar? Evidentment que sí, però no ho van fer per aquesta falta de rigorositat que vostès tenen.

Però vull entrar en les begudes ensucrades. Miri, un impost que nosaltres vam votar a favor, un impost que haig de dir que entra amb centenars de modificacions a la Llei de mesures fiscals i financeres, per tant, no hi ha possibilitat de debat, de compareixen-

ces, de treballar-ho una mica amb calma, de poder escoltar experts..., tot això ens ho vam saltar. Però, bé, vam donar aquesta confiança al Govern, vam votar favorablement a l'impost de les begudes ensucrades, sobretot perquè hi ha una recomanació de l'OMS que diu que cal perseguir la reducció de l'obesitat i, per tant, la millora de la salut dels nostres ciutadans, però no pas està dient l'OMS que aquest impost hagi de ser confiscatori. I amb el que avui ens presenten sembla que sigui confiscatori; no donen vostès garanties que estiguin seguint l'obesitat, perquè, si realment el que estiguéssim seguint és l'obesitat, reduir l'obesitat i millorar la salut dels ciutadans, vostès feien les coses bé, hi torno a insistir, bé, amb rigorositat, i no fan això.

Resulta que l'impost entra en vigor l'1 d'abril, però, ai, el sector es queixa. Però no és perquè el sector es queixi, és que vostès encara no tenen un reglament de desenvolupament d'aquest impost. És un impost que té un paràgraf explicatiu i quinze articles, és un impost complicat d'aplicar perquè, escolti'm, qui és el subjecte passiu d'aquest impost? Des de la petita cafeteria de barri fins al gran supermercat. Sí, no, és veritat: podem delegar. El subjecte passiu pot delegar, molt bé. I com ho farà? És que hem d'explicar-ho bé. I quins són els productes que estaran gravats? Perquè, escolti'm, vostès, que no han fet un reglament, diu que l'estan fent –diu que l'estan fent, i ho diu la nota de l'agència tributària, no m'ho invento jo–, diu que l'estan fent, però mentre el fan presenten una nota informativa; una nota informativa que diu que el conseller ja aprovarà el full d'autoliquidació. Per tant, de moment no el tenim i diu que estem treballant un reglament, perquè de moment no el tenim.

I llavors vostès presenten un document de preguntes i respostes en el que expliquen algunes coses, però hi han contradiccions, hi han coses que no s'entenen. Escolti'm, hem de generar certesa i seguretat jurídica a aquell que ha de pagar un impost. És això, el que s'ha de fer. I vostès no ho fan. Quina pressa tenen? Per què no fan un reglament i en comptes de l'1 de maig entra l'1 de juliol? Quina pressa tenen? No reduïrem l'obesitat en dos mesos. Perquè, sap què passa? Que no és aquest, el seu objectiu. El seu objectiu, en el fons, és confiscatori, és tenir aquests 40 milions d'euros, perquè no ha sigut capaç de fer la reforma fiscal necessària que hauria de fer pagar més a aquells qui més tenen i recaptar més.

I, per tant, vostè, a correu. «No, la CUP no ens deixa.» Miri, escolti'm, és que vostè és el que governa. Vostè, no la CUP. I vostès no governen i no fan les coses ben fetes, i no són ni rigorosos ni seriosos.

I tindrem problemes d'aplicació d'aquest impost, i tindrem problemes amb les autoliquidacions, i si no ja ho veurem. Perquè, escolti'm, per posar un exemple, que em queden molt pocs segons, perquè ens han donat aquí cinc minuts, vinga, a correu, perquè tot és tècnic –tot és tècnic. Doncs no: les coses són polítiques, i les seves decisions són polítiques. (Aplaudiments.) I, per tant, m'agradaria poder dir una cosa amb un exemple. Resulta que les llets..., la llet no hi entra. Clar, la llet no es pot gravar, no és objecte. Però resulta que quan entrem en el detall de vostès a una de les preguntes que vostès fan, que és justament la pregunta 7, ja aquí tenim alguns dubtes, perquè diu que en els casos de les llets o alternatives a les llets que tinguin, més enllà del sucre natural, un sucre afegit, el sucre afegit sí que es grava. I, quan diem el que és natural i el que no ho és? Ho dirà el fabricant? I, escolti'm, també hi ha sucre natural en la beguda ensucrada que ve d'una fruita. I aquest «natural» hi entra o no hi entra?

O sigui, hi han molts dubtes que generen aquestes preguntes i respostes. Per què no podem fer un reglament d'aquí a tres mesos i aplicar-ho bé sense incerteses i amb seguretat jurídica? Doncs miri: perquè vostès no saben fer les coses millor, sincerament. I perquè la CUP els «apreta» –els «apreta»– i vostès són incapaços de quadrar-se i dir: «Prou, fem les coses ben fetes, apliquem l'impost quan toca, i sobretot no generem més incerteses en un sector...» En aquest o en d'altres.

I, per tant, el que nosaltres direm és «no» a aquest decret llei. Facin les coses bé, els hi diem fa molt de temps. I, sobretot, siguin més rigorosos, perquè aquest país ho necessita ja. No d'aquí a no sé quant de temps. Ja. I vostè, senyor Junqueras, no demostra la capacitat, el rigor i la seriositat que mereix el càrrec que vostè representa.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Romero. A continuació té la paraula la senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Jéssica Albiach Satorres

Després de la vehemència de la senyora Romero, no sé què diré. (*Rialles.*) Bé, bona tarda a tothom. Estem davant d'un decret, com ja s'ha dit, per modificar la data d'entrada en vigor del nou impost de begudes ensucrades, que s'ha posposat un mes. Esperem, i ací sí que estem molt d'acord amb la pressió de la CUP, que siga un mes i no es continue posposant, la cosa, i a més per no aplicar l'impost sobre les estades en establiments turístics a les reserves fetes abans de l'1 d'abril, cosa que ens sembla de sentit comú.

Tot i que és un decret per canviar qüestions tècniques, crec que es bo fer algunes consideracions, més enllà de que el Govern no ha fet les coses bé, això està clar. No està el full d'autoliquidació, no està desenvolupat el reglament, i, a més, molts dels afectats que han d'aplicar l'impost no tenen suficient informació.

Dit això, l'impost sobre les begudes ensucrades sí que m'agradaria recordar que ve d'una moció que va fer la meua companya Marta Ribas sobre aliments que fan emmalaltir, una moció, per cert, que era ambiciosa i que proposava posar l'alimentació en el centre de les polítiques públiques, i que Junts pel Sí, juntament amb el Partit Popular, van retallar i van minvar fins a deixar-la en una qüestió de mínims; una moció que deixava palès com el que mengem, i per tant la nostra esperança de vida i la nostra qualitat de vida, tenen un biaix de classe i de gènere que són brutals. Perquè, a més, si pensem que les persones amb menys renda tenen huit anys menys de mitjana d'esperança de vida, tenen major taxa d'atur, tenen feines més precàries, tenen més probabilitat de fracàs escolar, el que diem és que qui menys té, qui menys renda té, viu menys i, a més, viu pitjor. I això no és perquè no gasten bé, perquè no vulguen treballar, perquè no vulguen estudiar o perquè no tinguen criteri a l'hora d'escollir la seua alimentació. Això clarament és perquè tenen menys recursos i perquè no hi ha polítiques públiques, ni redistributives ni redistributives, que facen possible la igualtat d'oportunitats.

Amb la moció que va proposar la Marta Ribas, podríem haver aprovat un impost sobre aliments amb excés de sucre, sodi o greixos saturats, una qüestió important si tenim present que cada any a Catalunya moren onze mil persones per malalties relacionades amb aquesta causa, i Junts pel Sí i el PP van impedir que això fora possible.

Però és que, a més, Junts pel Sí també va impedir una prestació de cent euros mensuals per a la criança dels menors de famílies en risc de pobresa, una cosa que seria del tot necessària si tenim clar que la diferència de preu entre una dieta sana i una d'insana és d'un euro i mig per persona i per dia, i, novament, Junts pel Sí hi va votar en contra amb la complicitat del Partit Popular i de Ciutadans, que es van abstenir. Sembla que quan es tracta de defensar els interessos dels lobbys de la indústria alimentària, Junts pel Sí, el Partit Popular i Ciutadans es posen d'acord, bé siga per acció o per omissió.

I, dit això, l'alimentació insana no és un problema individual. És una pandèmia amb causes sistèmiques i estructurals. Ho va dir la Marta Ribas, però també ho va reconèixer així el conseller Comín. I aquesta realitat el que requereix és mà de ferro. A les persones en risc de pobresa els va la vida. I no n'hi ha ni per a començar, amb les campanyes publicitàries amables que es fan en mitjans generalistes. Com va dir, a més, la Gabriela Serra, si els impostos al tabac són ben alts perquè el tabac mata, els impostos als aliments que fan emmalaltir, i per tant maten, també haurien de ser més alts.

I, ja per acabar, sí que m'agradaria fer un apunt sobre l'impost als establiments turístics. Des del meu grup es va presentar una esmena a la llei d'acompanyament dels pressupostos perquè una part del que es recapte es destine a polítiques mediambientals –d'aigua, de protecció i neteja del litoral, de manteniment dels ecosistemes que es veuen afectats pel turisme–, i aquesta esmena no va ser acceptada per Junts pel Sí.

I, ja per acabar, aquesta reflexió: si no entenem que el medi ambient no és un pou sense fons, potser dins d'unes dècades no ens calga cap impost als establiments turístics, perquè ningú voldrà visitar zones que estiguen brutes i degradades.

Dit tot això, dir que votarem a favor d'aquest decret, perquè ja no podem esperar més.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació té la paraula el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Presidenta i vicepresident, diputades i diputats, per posicionar-nos amb relació a aquest decret llei, breu, simple, senzill, i que també sobta que per la seva brevetat i senzillesa no hagués estat previst amb anterioritat pel mateix Govern, o almenys pels grups parlamentaris que li donen suport.

Són dues les modificacions que s'introdueixen en aquest decret llei. Una és la modificació o l'ajornament d'un mes de l'entrada en vigor de l'impost sobre begudes ensucrades. L'altre és preveure la situació, que tampoc no era estranya, de l'aplicació de les noves tarifes de l'impost sobre estades turístiques en aquelles reserves fetes i pagades amb anterioritat a l'entrada en vigor de la seva modificació, circumstància aquesta, per cert, que ja va succeir quan es va crear aquest impost l'any 2012, i per tant no podia ser cap novetat als efectes del Departament d'Economia i Hisenda. Però en qualsevol cas tornem a caure exactament, o torna a caure el departament exactament, en el mateix error en què s'havia caigut amb anterioritat. En aquest cas –en aquest cas– la modificació seria raonable, però aquesta circumstància fa que com a mínim el nostre grup adverteixi..., d'aquesta circumstància i vulgui posar-ho en evidència.

Amb relació al cas sobre l'impost a les begudes ensucrades, valgui dir, en primer lloc, que el que predominarà en el nostre posicionament amb relació al decret llei és precisament la nostra oposició a l'impost sobre les begudes ensucrades. És a dir, no només a aquesta pròrroga, aquest ajornament, d'un mes de la seva implantació..., pròrroga o ajornament que d'altra banda també podia haver estat previst per part del Departament d'Economia, però igual que moltes altres coses, igual que moltes altres circumstàncies amb relació a l'aplicació d'aquest impost. Ara s'ha esmentat el tema dels sucres propis dels sucres..., amb els sucres afegits. No hi ha un criteri clar, més enllà de les preguntes i respostes que des del Departament d'Economia es publiquen a la web i que són canviants en funció del dia en què un consulta aquestes preguntes i respostes. No hi ha, per tant, un reglament. Hi pot haver una claredat a la llei respecte de qui és el contribuent i de qui és l'obligat tributari. No hi ha, a efectes pràctics, tampoc, una visualització clara de qui és el responsable. I per més que s'aprovi avui amb els seus vots, perquè el nostre no el tindran, aquest decret llei d'ajornament de l'entrada en vigor de l'impost sobre begudes ensucrades, els problemes continuaran, i vostès ho saben.

I ho saben perquè al final aquests són els problemes que té la creativitat fiscal, que no és l'aplicació d'un determinat impost, sinó que els dubtes sorgeixen amb relació al mateix impost. I realment aquest és el problema que vostès tenen.

Sincerament, quan un veu el cúmul de despropòsits amb detall en el qual el Departament d'Economia cau amb relació a aquest impost, sí, però també amb relació, per exemple, a l'impost que hem debatut aquest migdia amb relació als actius improductius, un pensa que quan aquest Govern legisla sembla que més aviat ho fa per provocar que el Govern d'Espanya legisli en el mateix sentit i intenti compensar el Govern de la Generalitat, i d'aquesta manera tenir una recaptació sense fer cap mena d'esforç i sense demanar cap mena d'esforç als ciutadans de Catalunya.

El nostre grup es posiciona en contra de la convalidació d'aquest decret llei.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. A continuació té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, moltes gràcies; bona tarda. Avui estem davant d'un decret llei que aparentment, o suposadament, era tècnic, en què en el fons es visualitza que té una part de tècnic però que hi ha més coses al darrere que hauríem de tenir en compte.

La primera, tal com deia la diputada de Catalunya Sí que es Pot..., el mes de novembre aquí vam aprovar una moció on ubicàvem que el tema de les begudes ensucrades i de la mala alimentació era un tema que anava més enllà d'una qüestió de fiscalitat. És una qüestió de salut pública. I, per tant, està bé que fem impostos com el de

begudes ensucrades, per més que sigui millorable i que calgui anar bastant més enllà del que es va anar, però cal que també siguem valents en polítiques de salut pública. De fet, Veterinaris Sense Fronteres - Justícia Alimentària Global, en el seu moment, quan es va plantejar la possibilitat de fer un impost sobre begudes ensucrades, ja van dir que consideraven que era adequat intentar reduir el consum d'aquestes begudes encarint-ne el preu, però que calia que anéssim més enllà i que féssim d'altres polítiques, i que també abordéssim l'alimentació, que no ens quedéssim només amb les begudes i amb un cert tipus de begudes, sinó que hi ha tota una alimentació que també cal que regulem.

Perquè, de fet, l'alimentació insana és el principal problema sanitari a l'Estat espanyol. De fet, ja que parlem, i com sortia..., que també ha sortit, la intervenció de la diputada Gabriela Serra quan es va discutir la moció de Catalunya Sí que es Pot, en què ella posava sobre la taula l'impost del tabac i de les begudes alcohòliques. Si mirem això, veiem que per cada dia perdut per l'alcohol en perdem nou per l'alimentació insana i que per cada un que en perdem per les drogues en perdem onze per la mala dieta. Per tant, bé fer un impost sobre les begudes ensucrades; malament perquè no ho abordem des del prisma de la salut pública.

I arribem a aquest decret llei, on es torna a posar a sobre de la taula que, en el fons, més enllà de que el Govern hagi fet o no hagi fet els deures tal com tocava i hagi avançat la feina quan s'havia de fer, que potser és que algú treballava amb la hipòtesi de que no s'aprovesin els pressupostos, més enllà d'això, també veiem que si l'impost estava presentat el mes de novembre també hi ha qui ha acabat responnent a interessos particulars d'algú. Perquè davant de que les distribuïdores s'adonen a ultimíssima hora que no estan preparades per aplicar aquest impost el primer que fem és retardar-ne l'aplicació. Per tant, tornem a respondre als interessos de les distribuïdores, com ja va passar el 2013, quan tot i que hi havia la proposta de fer un impost també de begudes ensucrades aquest al final no es va fer responnent als interessos d'aquestes distribuïdores.

Per tant, és un decret llei que nosaltres hi donarem suport, que hauríem preferit que ni existís, perquè hauríem preferit que l'impost entrés en vigor quan tocava i com tocava, que per això es va fer en el seu moment. De la mateixa manera que els detalls tècnics, com ja s'ha dit, del tema de la taxa turística molt probablement ens els podíem haver evitat.

No em puc estar, però, de contestar al «la CUP no ens deixa» o «la CUP els “apreta”, els “apreta”, els “apreta”», perquè jo crec que a vegades se'ns atribueixen, per sort o per desgràcia, massa poders. I en aquest cas qui «apreta», «apreta», «apreta» són les distribuïdores, i tornen a ser, evidentment, els interessos d'uns pocs, i no els de la CUP.

I, finalment, dir només que els cinc minuts els vam acordar a la Junta de Portaveus, entenent en aquell moment que el decret llei era tècnic i, potser perquè ningú se l'havia mirat amb deteniment o no havíem analitzat d'altres coses, vam decidir que eren cinc minuts.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Reguant. A continuació té la paraula la senyora Anna Caula, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, presidenta. Bona tarda, vicepresident, diputades, diputats. Amb relació al Decret llei 2/2017, el que hem constatat fins ara és que la primera part del decret és el que desperta més diversitat d'opinions. Fins i tot hem sentit dir que potser el Govern s'ha precipitat. Però, vet aquí, no ho compartim. Tot sovint sentim des d'aquest faristol que el Govern dilata les propostes, que els «tempos» són llargs i feixucs fins que es veuen resultats. No és aquest el cas.

Creiem en la necessitat d'aquest impost. Només cal recordar, com ens deia la diputada Romero, les recomanacions que feia l'OMS el passat mes d'octubre, on recomanava gravar les begudes ensucrades per lluitar contra l'obesitat i la diabetis. Realment en parlàvem en una moció de Catalunya Sí que es Pot que s'aprovava al matí, però també cal recordar que el vicepresident, en roda de premsa, al migdia, comunicava la voluntat de tirar endavant aquest impost.

El primer pas ja el tenim aquí, amb aquest nou impost, amb la màxima agilitat que permeten els diferents tràmits, que cal respectar, i els seus «tempos», ni més ni menys, amb la voluntat d'actuar ràpid, ser eficaços i ser al més operatiu possible, però també sense deixar de banda ser acurats en la definició o aplicació de l'impost. I així s'ha fet. Les patronals coneixien el detall d'aquest impost, ja que el projecte de llei es va elevar al mes de novembre al Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, del qual formen part patronals i sindicats. I, a més, representants del Govern han mantingut reunions amb els representants de la indústria per informar del nou tribut, *a priori* i *a posteriori*, per resoldre dubtes sobre la seva aplicació, així com l'actualització, sovint, de l'eina que molts han comentat a la web del departament, de preguntes freqüents.

Un cop recollides les demandes del sector, i sobretot marcat pel fet de la demora de l'aprovació de la Llei de mesures, arran, com comentava el vicepresident, del dictamen sol·licitat pel Grup de Ciutadans, precisament, al Consell de Garanties Estatutàries, el Govern entén i assumeix, per facilitar l'adaptació al sector, demorar la seva entrada en vigor fins a l'1 de maig. I això és el que avui validem conjuntament amb el segon apartat, que molts de vostès comentaven. Una altra cosa és l'impost sobre els aliments, al que feien referència altres grups; la voluntat hi és, però ni aquí ni a altres països europeus on s'ha estudiat estem preparats per abordar-ho, per la seva complexitat tècnica.

Tot i que el decret s'inscriu en el Departament d'Economia, entenem que estem parlant també de la importància que donem com a societat a l'alimentació saludable, cosa que implica al mateix temps la pregunta sobre quin model de societat volem, perquè el canvi d'hàbits en general i els alimentaris en particular és un element central per millorar la nostra societat.

Per tant, el nostre grup també aposta per un afrontament proactiu, no només fiscalitzador. Entenem la fiscalitat com una pota de la taula, amb l'objectiu de desincentivar el consum d'aquestes begudes i fomentar hàbits de consum saludable, perquè els impostos no només tenen efectes recaptatoris: també tenen la voluntat de modificar comportaments socials.

Entenem que és necessari, per tant, fer visible aquesta problemàtica a la societat i donar un missatge explícit al consumidor aplicant un impost com el que grava el consum d'altres productes que provoquen problemes de salut pública, com l'alcohol o el tabac. Hem de saber convèncer de consumir aliments saludables, i no aquells que no aporten beneficis, sinó problemes a la nostra salut, com el sucre. Durant milers d'anys, els humans només ingeríem el sucre present de forma natural en aliments com la fruita o algunes hortalisses. El sucre refinat no és nouvingut. És nociu, el sucre? Depèn de les quantitats que n'ingerim. Recomanen no superar sis terrossos de sucre el dia. Què passa quan, sense adonar-nos-en, de cop en consumim set, i després són vuit, i després nou? D'un en un, quasi no ens n'adonem. Però què passa quan tripliquem o quadruplicuem el consum recomanat? Que el fetge ja no sap què fer-ne, de tant de sucre. I què passa també amb el desconeixement de la quantitat de sucre que consumim, la seva alta presència en molts productes alimentaris?

Diuen que una imatge val més que mil paraules; tots vam veure una miqueta aquesta campanya a les webs. A tall d'exemple, som conscients que en una sola llauna de qualsevol producte ensucrat ja consumim tot el sucre recomanat per un dia? Parlem de sucres afegits, senyora Romero, i realment del gramatge també es fa esment en aquest aspecte, els afegits, no els que un producte natural de per si ja inclou. El mateix passaria amb la taula de sucres ensucrats, llets endolcides –animals i vegetals– i altres, aspecte que també va lligat amb les pautes de consum i a fer front a les afectacions negatives de la globalització. Potser el consell més sensat de tots és la moderació i la dieta rica i variada, fugint dels extrems i els dogmes.

En definitiva, per cloure la intervenció, es tracta d'un canvi cultural que necessita molta pedagogia, cert, però també mesures fiscals.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Caula.

Acabat el debat, iniciarem la votació. Estem cridant a votació.

Sí, senyora Romero, per què em demana la paraula?

Alícia Romero Llano

Per allusions. Volia dir només –trenta segons– dues coses. Miri, qui no fa la feina –i ho dic a alguns que ho han dit– no és el Govern. A mi m'és igual, les distribuïdores; qui no ha fet la feina és el Govern. O, si no, respongui la pregunta, senyor Junqueras: tenen reglament de desenvolupament d'aquest impost, sí o no? (*El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda intervé sense fer ús del micròfon.*) Aquesta és la pregunta que ha de respondre el Govern, que és qui no ha fet el reglament.

La presidenta

Ha dit «allusions»...

Alícia Romero Llano

I en tot cas... Sí, sobre això, volia dir. I després, quan es diu: «L'impost, les distribuïdores...», no, miri, és que l'impost és un impost al consum, ho diu la mateixa exposició de motius de l'impost, és un impost al consum, que ja es diu que repercutirà en el consumidor. Per tant, al final és el consumidor a qui acabem repercutint aquest impost, que és veritat que hem aprovat favorablement, però, per tant, hem d'anar amb compte també quan diem les coses: un impost al consum que pagaran els consumidors i que qui no ha fet la feina ha estat el Govern, i no pas qualsevol altre sector.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Passem, doncs, a la votació.

Comença la votació.

El Decret de l'impost sobre begudes ensucrades envasades i de l'impost sobre les estades en establiments turístics ha quedat validat per 83 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

D'acord amb l'article 155.4 del Reglament, un cop ha estat validat el decret pregunto a la cambra si algun grup parlamentari vol que es tramiti aquest decret com a proposició de llei. (*Pausa.*)

Atès que no hi ha cap petició, aquest decret no es tramitarà com a projecte de llei.

Proposta de reforma del Reglament del Parlament (debat de totalitat)

211-00001/11

Continuem, doncs, amb el següent punt de l'ordre del dia. El cinquè punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat sobre la Proposta de reforma del Reglament del Parlament. D'acord amb els articles 126 i 114 del Reglament, en primer lloc té la paraula, per a presentar aquesta iniciativa en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, el senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. President, vicepresident, conselleres, consellers, diputats, voldria en aquesta intervenció inicial explicar primer el perquè de la reforma del Reglament i, sobretot, el contingut de què consta, que encara s'entendrà més, doncs, per què proposem aquesta reforma.

En primer lloc, una de les reflexions en veu alta, no?, a nivell, algunes, de pregunta retòrica. La primera seria: reformar el Reglament és una cosa excepcional? Doncs, si mirem els antecedents diríem que no, no?, perquè si aquesta prospera seria l'onzena modificació del Reglament. En altres cambres parlamentàries és excepcional modificar el reglament del parlament? Doncs, per exemple, al Congrés dels Diputats, amb dues que s'estan tramitant ara, hauran reformat tretze vegades el reglament.

De fet, el Reglament es modifica per adaptar-se a les noves exigències, a les noves demandes, no sols del diputats, sinó també dels ciutadans, no?, i per donar més eines, més instruments als diputats i a tots els grups parlamentaris. I quan dic «a tots» vol dir a tots sense excepció, no? I sobretot perquè no hi hagi marge o a l'arbitrarietat, que no hi hagi buits legals, o inclús a un poder excessiu de la interpretació de la Mesa, que l'hagi d'interpretar perquè una situació no està prevista. I també en casos que, com deia... –alguns de vostès potser l'havien vist, la mítica sèrie del *Sí, ministre*–, doncs, perquè Sir

Humphrey deia allò de que una cosa és la norma legal i l'altra, la pràctica habitual, i hauria de mirar que pràctica habitual i norma legal, doncs, anessin a l'una, no?

Per exemple, aquest Parlament als seus inicis, als anys vuitanta, i després durant molts anys, quan hi havia una majoria a la Mesa, o no hi havia majoria a la Mesa, hi havia una situació no prevista o dubtosa, què feia? Feia una cosa que se'n deia «acords interpretatius de la Mesa», i els publicava. I a partir d'aquí allò formava part, com a annex, del Reglament, no? Un fet així provocaria que una majoria absoluta, doncs, de la Mesa del Parlament, d'una única força política, anés desenvolupant el Reglament al seu gust o a la seva consideració, no?

I, per tant, tots convindran que és millor la fórmula, doncs, de la modificació del Reglament, hi insisteixo, davant de noves realitats, de noves exigències, de noves necessitats, i que el Reglament s'adapti justament a això, i que quedi per escrit i que tothom conegui les normes, i no a la lliure interpretació o, normalment, generosa interpretació de la Mesa. I aquesta modificació, i la modificació és bo que es faci segons els mecanismes que preveu el mateix Reglament.

Per tant, el que nosaltres proposem avui, que ho hem fet d'acord amb el que preveu el Reglament, és perfectament legal, i si s'aprova, doncs, és perfectament democràtic. I, per tant, el que avui presentem aquí és legal i és democràtic, i sobretot reforça la seguretat jurídica de les regles del joc d'aquesta cambra.

La segona reflexió: les coses que proposem avui i aquí perjudiquen algun grup? No, al contrari. Coses que, per exemple, ara sols les pot fer el Govern, doncs, a partir d'ara les podrà demanar qualsevol grup parlamentari, qualsevol, sigui més gran o sigui més petit. I, en canvi, ara hi han coses que alguns grups parlamentaris, o es posen d'acord entre tots, o senzillament no poden...

I la tercera reflexió: el que avui proposem aquí, la modificació aquesta, les modificacions que proposem, comparat amb altres cambres, és excepcional, és innovador? Algunes coses sí, i permetin-me que els hi afegeixi «i a fi de bé». I en d'altres coses, justament el contrari. El que farem amb aquesta proposta és adaptar-nos a coses que tenen la majoria de cambres parlamentàries i que –no em preguntin a mi per què–, doncs, aquest Parlament encara no té.

Quines coses proposem per modificar? Set modificacions, proposem.

Primera: que les persones designades pel Ple d'aquest Parlament, ja sigui per funcions executives o representatives, tinguin l'obligació de comparèixer en el Parlament quan una majoria absoluta ho reclami. Aquesta és una obligació que no existeix, i que no existeix perquè es devia suposar que era de lògica, per respecte a la institució, que quan algú, una persona, la nomenem en aquest Ple i se li demana que comparegui per donar explicació d'alguna cosa, per respecte a la institució, comparegui. Però això no és així, no hi ha un instrument legal, i ens hem trobat en aquest Parlament que persones que les han citat a declarar en alguna comissió –no d'investigació, que sí que tenen l'obligació de comparèixer, en alguna comissió ordinària–, i són persones que se'ls ha nomenat perquè representin aquest Parlament, senzillament no han comparegut. I llavors hi ha hagut moltes queixes de molts grups parlamentaris, especialment de l'oposició, dient que com és que no hi havia un instrument que obligués, doncs, a comparèixer.

Això perjudica algun grup parlamentari? Crec que al contrari, ens dotem d'una eina en què algú que nomenem nosaltres, per respecte a aquí, si no vol venir o li fa mandra venir o es vol escapar de venir, tindrà l'obligació de fer-ho.

Segona modificació: les meses de les comissions, quan facin l'ordre del dia, s'han d'adequar al que és això de la conciliació horària. Això per què ho proposem? Perquè és mandat d'aquest Parlament. Va haver-hi una comissió d'estudi sobre la reforma horària que va dir «el Parlament i els diputats en la seva tasca han de complir amb l'exemplaritat». Ho preveu el Reglament? No. Ho permet ara ja allò que en dèiem «la pràctica habitual»? Sí. És innovador això respecte a altres cambres? Sí. Jo entenc que és a fi de bé per donar exemple.

Tercera modificació que proposem: delegació dels vots. Per les raons que ara es pot delegar el vot en el plenari, no sols en el plenari sinó també a les comissions. Vostès saben que a les comissions es produeix el 80-90 per cent de les votacions, i jo també diria que gairebé el 80-90 per cent de la feina que un diputat o una diputada fa al llarg de la

legislatura. I és lògic que si podem delegar el vot en el plenari també ho puguem fer en allò en què invertim el 80-90 per cent de la nostra tasca.

Perjudica algun grup parlamentari, això? No. És més, per exemple, el nostre grup parlamentari, Junts pel Sí, amb seixanta-dos diputats, té molt més marge en el tema de les substitucions que grups parlamentaris, doncs, molt més petits; i que, per tant, això pot beneficiar que algun grup parlamentari, doncs, a vegades tingui dificultats per la baixa per maternitat, pel que sigui, de llarga malaltia –esperem que no passi habitualment–, per complir amb les seves obligacions aquell dia que coincideixen quatre o cinc comissions en aquesta cambra. Per tant, qui menys ho necessita això és un grup parlamentari de seixanta-dos diputats, però entenem que és del tot lògic.

Quarta modificació que proposem: la integració de les iniciatives legislatives. Diverses iniciatives legislatives que tenen per objecte la mateixa cosa, doncs, que es puguin agrupar en una sola ponència. Amb això, tornem a allò que els deia, que una cosa és la norma legal i l'altra la pràctica habitual. De fet, en aquesta legislatura ja ho estem fent, que hi han diverses iniciatives sobre un mateix tema, una del Govern, altra d'altres grups parlamentaris, que el que farem és un instrument jurídic que li doni suport a això que la Mesa generosament sempre ha permès, però ha permès perquè ha volgut, no perquè en tingui l'obligació.

Això perjudica algun grup parlamentari? Jo diria que tot el contrari. La tendència natural del grup parlamentari que dona suport al Govern és dir: «Si ja hi ha una iniciativa legislativa del Govern en aquest tema, fem aquesta i, en tot cas, ja hi introduïrem les modificacions.» En canvi, això permet que altres grups parlamentaris, com està passant en aquesta legislatura sobre una mateixa matèria, les puguem agrupar. Per tant, no perjudica ningú. Jo crec que dona més oportunitats d'agafar el bo i millor respecte d'una matèria de les diferents iniciatives parlamentàries que hi hagi de cap grup.

Cinquena modificació, segurament la que se n'ha parlat més: que la tramitació per lectura única es pugui sol·licitar –ho repeteixo, es pugui sol·licitar– per part de qualsevol grup parlamentari. Ara això només ho pot fer el Govern, que demana que un text normatiu, doncs, sigui tramitat en lectura única, ho sol·licita; es vota aquí si s'accepta la sol·licitud o no; si no s'accepta, *fuera*, i, si s'accepta, doncs, es fa el debat i llavors es torna a votar de si estàs d'acord o no estàs d'acord amb aquella iniciativa parlamentària. I ho poden fer els grups parlamentaris si tots hi estan d'acord. Això què vol dir? Això vol dir que sempre hi ha el dret de veto d'algú, no només d'algun grup petit, sinó també de grup gran. I, per tant, vostès saben que hi han moltes iniciatives legislatives, amb allò que deia que la gent a vegades no entén, que és d'un article, de dos articles, que estem *mesos* per poder-ho aprovar. I la gent no ho entén.

I després també hi han iniciatives legislatives que, em perdonaran, però que són allò de «o hi estàs a favor o hi estàs en contra», i que el posicionament és molt clar. I llavors això, en temes d'aquests, doncs, també és lògic que es pugui sol·licitar aquesta iniciativa.

Amb això perden drets els grups parlamentaris? No. Perquè ara qualsevol grup parlamentari de vostès, i els podria posar molts exemples de modificacions legislatives que han proposat aquí, que és d'un article, de dos, que quan vau respondre, perquè molta gent els demana que allò ho presentin, molts de vostès es deuen trobar de «–Com tenim aquell tema? –No, ara estem a la fase de dues setmanes per acabar el termini de compareixences. –Home, però si només és un article, si és una cosa molt... –No...», etcètera.

Però és que, a més a més, llavors ens passa una altra cosa en aquesta cambra, i tots em donaran la raó –i aquí pequem una mica tots els grups parlamentaris–: utilitzem un mecanisme, que és la llei d'acompanyament, precisament perquè el seu tràmit és curt, per convertir-ho en un calaix de sastre. I allà, en comptes de ser una llei de mesures fiscals i financeres hi acabem posant no només la iniciativa del grup que dona suport al Govern, sinó moltes iniciatives de vostès, que vostès..., amb gent que parlen, amb entitats que parlen, diuen: «Mira, perquè això vagi bé i vagi ràpid i la idea és molt clara, podríem aprofitar el tràmit de la llei d'acompanyament, no?» Per tant, això no perjudica ningú, no ens enganyem sinó que això ajuda a tothom.

La sisena modificació? Doncs que els impulsors d'una iniciativa legislativa popular –aquest és un tema que ja se n'havia parlat– puguin participar amb veu i sense vot a la ponència. Crec que és més oportú que consti en el Reglament això, que són els normes de funcionament d'aquesta casa, que aquest tema es va discutir, és veritat, en el moment

en què es discutia la llei sobre les iniciatives legislatives populars, perquè és bo que les regles de funcionament de les ponències, de les comissions, etcètera, tot estigui concentrat en el Reglament.

I després, també els hi haig de dir, jo, al principi, d'això no n'era massa partidari, i ho assumeixo en aquest cas personalment. Ho dic perquè en la legislatura passada, d'això, en vam parlar; però l'experiència ens diu que quan hi ha ponència d'un tema que és d'una iniciativa legislativa popular els promotors estan per aquí el Parlament, han d'anar a buscar a un, a buscar l'altre, aquest li diu que aquell ha dit això, l'altre... Els maregem –els maregem. I, per tant, doncs, nosaltres creiem que ara que es modifica el Reglament, que ells puguin participar d'això.

I la setena modificació que proposem, doncs, és un tema de terminis. I aquí sí que és allò de «la norma legal i la pràctica habitual». I és el tema de les mocions i el termini que hi ha. I, per tant, home, si hem canviat el criteri del termini que tenim quan algú de vostès fa una interpellació fins al temps que pot presentar, doncs, la moció..., doncs, home, posem-ho en el Reglament, no?

Bé. Aquestes són les modificacions que hi han i que, com els deia, en el fons i en les formes són perfectament legals; si aquesta cambra ho decideix, doncs, són perfectament democràtics, i, sí, ens fa innovadors en alguna cosa com el tema de la reforma horària, amb el tema de que els membres d'una ILP puguin estar a la ponència, amb el tema de la delegació amb vot, doncs, les d'això..., les persones que no poden venir no només se'ls pugui delegar el vot en el Ple sinó també a les comissions. I després, sí, ens adaptem al que tenen la majoria..., la immensa majoria de cambres, i és de que la lectura única no només sigui del Govern, sinó que qualsevol grup parlamentari la pugui adaptar.

És per això que nosaltres els demanem, doncs, que no entenem per què posen una esmena a la totalitat, això és a fi de bé de tots els grups parlamentaris. (*Remor de veus.*) I, per tant, com que ja m'imagino per on aniran els trets, perquè ara ja no només és el que escrivim i el que diem, sinó el que alguns ja diuen que nosaltres tenim previst fer, etcètera –això és una cosa molt curiosa–, doncs, els demanariem que hi donessin suport, perquè en aquestes modificacions qui hi guanya més són tota la resta de grups que el grup majoritari amb seixanta-dos diputats.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Turull. A continuació, per a defensar les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Lluís Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Bé, ara li explicarem una miqueta perquè l'esmena a la totalitat després d'aquesta angelical pregunta final amb què ha conclòs la seva intervenció.

Mireu, des de fa divuit mesos que dura aquesta legislatura han dit vostès amb insistència que volien fer les coses bé, no? I també ens han repetit que pretenien ampliar el suport ciutadà a la convocatòria d'un referèndum, eh? Doncs, bé, si aquest és el propòsit cal dir que vostès van per molt mal camí. I la proposició de reforma del Reglament que ens avancen avui, doncs, n'és la prova més clara.

I cal dir, d'entrada, i permeteu-me que ho digui així, que aquesta proposició tal com se'ns presenta té un puntet d'insult a la intel·ligència, eh? No se m'enfadi que l'hi digui així, però sí, té un puntet d'insult a la intel·ligència. Perquè és cert que, com vostè ha anomenat, ens proposen tot un seguit de modificacions al Reglament, eh?, tot un seguit d'articles nous. Però, de debò ens volen fer creure que han organitzat tot aquest enrenou i engegat un procediment d'urgència per consignar coses com la necessitat de tenir en compte la conciliació horària, la possibilitat de delegar el vot en comissió, afavorir la integració d'iniciatives legislatives similars o bé per ampliar el termini de presentació de mocions, coses que ja estem fent a la pràctica en aquest Parlament? De debò ens volen fer creure que és per això que ens han muntat tot això?

Tothom entén que és un mer embolcall, i això no és una suposició sinó que és una constatació. Finalment, el problema polític és aquí; és un guarniment per col·locar-nos

el que realment és substantiu d'aquesta proposició de reforma: allò que diu que «una proposició de llei a sol·licitud del grup parlamentari promotor es pot tramitar directament en lectura única, si compta amb una majoria del Parlament». Això sí que té calat; això sí que té calat polític i toca el moll de l'os, de fet, de la democràcia política parlamentària. Perquè una democràcia, cal recordar-ho, deixa de ser-ho... –una democràcia no es redueix al vot de la majoria–, una democràcia deixa de ser-ho i esdevé tirania de la majoria si no pervé a garantir els drets de les minories. I, efectivament, d'això es tracta: de poder exercir realment, plenament, el dret parlamentari al debat, el dret d'esmena, el dret d'incidència en les decisions i en el treball legislatiu del Parlament, sobretot quan se li plantegen qüestions com és la que està al damunt la taula, qüestions transcendents per al futur i per a la política del país.

Senyors, escolteu, no es pot amagar un elefant rere una capsa de llumins. (*Rialles.*) I això és el que vostè acaba de fer en la seva intervenció. I no tot s'hi val per assolir un propòsit. Mireu, des de fa segles, els jesuïtes discuteixen sobre..., aquest debat etern de si el fi justifica els mitjans. Nosaltres, que venim d'una altra escola, que no és la jesuítica, que és més aviat la materialista, pensem més aviat que el fi determina els mitjans i imprimeix caràcter als mitjans que s'utilitzen. No és possible, per dir-ho d'alguna manera, assolir noves fites democràtiques trepitjant drets. Qui necessita fer-ho, sens dubte, persegueix algun objectiu però és molt dubtós que aquest objectiu sigui democràtic i progressista. En aquest sentit, els procediments són importants i són indestruïbles del fons. I, en aquest cas, les formes han estat, diguem-ho suaument, penoses.

Ens han presentat una proposició de llei de Junts pel Sí i la CUP camuflada al principi com a ponència conjunta, quan la resta de grups no hem estat d'acord amb la seva creació, i ens han imposat tramitar-la seguint un procediment de màxima urgència. On s'ha vist aquesta manera d'actuar? No es pot canviar el Reglament al final d'una competició i segons el bon voler d'una part dels contendents. Estem parlant del funcionament d'una institució tan cabdal i representativa com és el Parlament de Catalunya. És políticament legítim –i aquí és on entrem en el fons del problema, políticament legítim– pretendre modificar el Reglament amb aquesta lleugeresa, a les acaballes de la legislatura i des d'una ajustada majoria de la cambra? Nosaltres pensem que resulta més que discutible, sobretot quan la reforma va explícitament orientada a aconseguir dos objectius: primer, ampliar el supòsits de lectura única, devaluant la qualitat del debat, i, segon, emprar aquest procediment excepcional per tramitar a correu la llei de transitorietat jurídica. Una llei que està cridada... –que no és una banalitat, de dos articles, eh?–, és una llei que està cridada a ser la matriu de l'ordenament jurídic de la futura república catalana però una llei que, tanmateix, els representants d'aquesta cambra no coneixen i que, probablement, no coneixeran i no tindran temps de debatre si això tira endavant. Per tant, estem parlant de quelcom d'una extraordinària gravetat.

Vet aquí, doncs, les raons de la nostra esmena a la totalitat. En primer lloc, perquè, com diem, una reforma del Reglament no s'hauria de fer sense un acord ampli i ben tratat entre els grups parlamentaris i molt menys en temps de descompte, per dir-ho d'alguna manera, i amb una finalitat purament instrumental i partidista. I, en segon lloc, perquè ja tenim un cert coneixement dels abusos que es poden arribar a cometre a l'emparedat de les tramitacions en lectura única.

Quants cops, en aquesta cambra, no hem sentit a parlar de la democràcia espanyola com una democràcia malalta o de baixa qualitat? Escolteu, no serem nosaltres qui discutirem els límits congènits d'aquesta democràcia ni els dèficits actuals, sobretot tremendament agreujats pels anys de govern del PP. Però, si és així –si es així–, per què hauríem d'imitar aquí els retrocessos democràtics que denunciem a Madrid? Per què hauríem d'empeltar aquelles males pràctiques al Parlament de Catalunya? No podem respondre a la negativa sistemàtica i obstinada al diàleg per part del Govern de Rajoy, a les seves pulsions centralistes i autoritàries, escapçant els drets d'aquest Parlament.

I aquest procediment, senyors, qüestiona la legitimitat democràtica de qualsevol causa i socava el seu suport social. Permetin-me un gest d'immodèstia, si voleu. El nostre grup parlamentari té no només el dret, sinó també una certa autoritat moral per dir això. Com a diputats d'Esquerra Plural al Congrés dels Diputats, companys com en Joan Josep Nuet o en Joan Coscubiela es van oposar en el seu dia de manera clara i con-

tudent, durant la legislatura en què el PP regnava amb majoria absoluta, a la tramitació en lectura única de lleis tan rellevants com la que va suposar la desaparició de la justícia universal o la mateixa reforma del Tribunal Constitucional que ha acabat atorgant-li facultats punitives.

I no van ser els únics. Volen que els recordi les intervencions de Convergència i Unió o els aflamats discursos d'en Joan Tardà, eh?, a propòsit de les lectures úniques i les seves conseqüències? Allò tan gastat de l'«i tu més» volen fer-ho servir, potser, en aquest debat amb el PP, però nosaltres no. Allò mateix que vàrem denunciar a Madrid com a una maniobra il·legítima del PP per evitar el debat social i parlamentari, ho denunciem ara, avui i aquí, al Parlament de Catalunya, quan aquests mètodes espuris són imitats per Junts pel Sí i la CUP, amb la mateixa autoritat moral. Quina credibilitat té l'anunci de grans fites democràtiques quan els camins transitats són aquests? Amb l'excusa de ser astuts, d'enredar l'Estat, rebreguen els drets de l'oposició però, sobretot, fan una autèntica estafa política a la ciutadania.

Mireu, encara que tiri endavant la reforma del Reglament, la Llei de transitorietat jurídica no es podrà aprovar amb nocturnitat. Caldrà esperar el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, i no és viable, vostès ho saben, adoptar una llei sense debat ni esquivant la suspensió per part del Tribunal Constitucional. Però, aleshores, per què vostès hi insisteixen? Nosaltres pensem que en el fons és per mirar de mantenir viu un full de ruta que es troba a hores d'ara en estat de coma, que passa pantalla cada dia i al voltant del qual la majoria segueix dividida, barallada, i quan ningú gosa ni assumir les conseqüències de tirar endavant aquest mateix full de ruta.

I nosaltres hi insistim un cop més: hi ha un altre camí. Un camí que vostès reiteradament s'obstinen a considerar amortitzat. És el camí que nosaltres pensem que, amb èxit, amb un èxit efectivament esplèndid en aquesta Diada de Sant Jordi, ens assenyala el Pacte nacional pel referèndum. És un camí alhora de diàleg, de mobilització social; un camí de cohesió de la mateixa societat catalana, d'acumulació de forces, de recerca de complicitats a Espanya i arreu del món, a fi de construir un escenari de decisió democràtica per a la ciutadania. És un camí certament difícil i complicat, probablement llarg, però transitable. La via que vostès propugnen a través d'aquests tripijocs, per contra, està condemnada al fracàs. Amb reformes com la que avui ens proposen, només ens pot deixar un pòsit de degradació intolerable en la vida parlamentària. Per això ens hi oposem amb tota fermesa.

Mireu, el més prudent –el més prudent–, pensem, seria, per part seva, reconsiderar la iniciativa que ens ha proposat. Un reglament que manifestament no fa consens, que ha arribat a mobilitzar quatre –quatre– esmenes a la totalitat, que ni tan sols té el suport d'una àmplia majoria de la cambra, difícilment pot harmonitzar el seu funcionament. Un reglament que rep aquesta oposició serà més aviat, necessàriament, una font de problemes que no pas un reglament que pugui organitzar d'una manera fluida la vida i les discussions d'aquest Parlament.

En qualsevol cas, si vostès persisteixen –i ens temem que sigui així, com acaben d'esmentar-ho, com acaben d'explicitar-ho en la primera intervenció–, doncs, nosaltres intentarem reconduir mitjançant esmenes l'error fonamental d'aquesta reforma, que és aquesta possibilitat de tramitar en lectura única i escamotejant el debat parlamentari lleis cabdals per al país. Perquè, hi insisteixo, el que tenim al damunt de la taula i el que s'albira no és la discussió de tal o tal petit article, o de tal modificació tècnica, sinó, ni més ni menys, d'una llei que és la més secreta, la més esperada i la que està tot el país anhelant saber finalment com pretenen vostès organitzar la sortida de l'atzucac en el qual ens han ficat.

Per tant, el tema no és menor; per tant, el tema no és formal; per tant, el tema no es pot amagar rere tot un ventall de petites modificacions quan en realitat tenim un problema polític de fons, que és el que hem d'abordar i el que hem de resoldre. Això intentarem resoldre-ho de la millor manera a través d'esmenes. Avui plantegem el problema polític i seguirem donant la batalla fins al final. Com també buscarem entesa mitjançant la nostra interpellació de demà en el terreny del referèndum que abans esmentava, lluny dels estirabots i les proclames, construint garanties i escenaris democràtics reconeguts.

Un cop més, pensem que la pilota està a la seva teulada. Si de debò volen fer les coses bé, tenen l'oportunitat de fer-les bé. I haurien de començar per no transformar el

Reglament d'aquest Parlament, que ha de ser una regla per a tots, una regla democràtica reconeguda, consensuada, acceptada i en què tothom s'hi trobi perfectament còmode i defensat en el seu dret, en lloc de fer això, ho transformen vostès en un camp de batalla polític per a finalitats que no acaben de confessar però que tothom endevina. En aquest sentit, és aquesta la raó de la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados... Y gracias especialmente también al señor Turull por pensar en nosotros, en toda la oposición, sobre todo cuando presentó esta propuesta de reglamento, cuando, en fin, con estas modificaciones lo que en realidad quería era que toda la oposición tuviese más fácil hacer su trabajo. Esta ironía la digo, pero en realidad es triste que el propio señor Turull, cuando ha dicho esto aquí, pues, lo decía tras una sonrisa que, evidentemente, lo que ponía de manifiesto es que no se lo creía ni él.

Es importante tener claro lo que estamos debatiendo aquí hoy. Es muy importante, sí, porque precisamente lo que ha hecho el señor Turull es vendernos –vendernos– que, por los grupos que promueven la reforma del Reglamento, pues, se trata de una simple reforma del Reglamento. Pero no, es evidente que no. Afortunadamente, desde el principio –desde el principio– todo el mundo tuvo claro, aquí en el Parlamento y, sobre todo, fuera de él, que es lo que verdaderamente importa, que esta supuestamente bienintencionada reforma era otra cosa bien distinta. Simple y llanamente –simple y llanamente–, es el intento de los que van perdiendo de cambiar las reglas del juego en medio del partido. Es eso (*aplaudiments*), el intento de los que van perdiendo de querer cambiar las reglas del juego y en contra de la mayoría. Un intento de anular a la mayoría social de los catalanes.

No tienen mayoría social, no tienen mayoría de votos –no tienen mayoría de votos–, no tienen mayoría, tampoco, en las encuestas. ¿Y qué hacen? Quieren utilizar la única mayoría que tienen, la mayoría parlamentaria que les otorga una injusta ley electoral, la española –por cierto, la única ley española que quieren ustedes mantener– (*aplaudiments*) para imponer a todos los demás sus reglas del juego. Y, además, para mayor vergüenza, han querido y han pedido expresamente, la misma persona que aquí ahora mismo decía que lo había hecho por nosotros, que se nos sancione a todos aquellos diputados que no estamos de acuerdo. (*Aplaudiments.*) Eso es lo que ha hecho el señor Turull, y eso está en el diario de sesiones del Parlament. Así que, por favor, lo que no hagan es venir aquí a tomarnos el pelo a los diputados de la oposición. Piden que se sancione a los diputados que no han querido participar en esa pseudoponencia de reforma, piden que se sancione a los funcionarios catalanes que no les obedezcan. Pero, por supuesto, pedir que se sancione al presidente de la Generalitat, que no va a la conferencia de presidentes y deja la silla de los catalanes vacía incumpliendo su deber y su trabajo, eso, supongo que no pedirán que se le sancione. Piden sanciones y amenazan, como hizo el señor Llach hablando de los funcionarios, que lo pasarán mal y sufrirán si no obedecen sus órdenes.

Mire, es simple y llanamente una vergüenza. Esto es lo que estamos viviendo hoy aquí. Pero una vergüenza que, afortunadamente –afortunadamente–, tiene un lado positivo, y es que les retrata –les retrata–, y hoy más, con todo el Grupo de Junts pel Sí en pie pidiendo y aplaudiendo las sanciones y las amenazas a los funcionarios. Yo les agradezco este gesto tan claro que han tenido (*aplaudiments*), les agradezco, de verdad, la primera muestra de transparencia pública en todo esto. Porque últimamente, entre tantas mentiras que dicen, se les va escapando alguna verdad, y es de agradecer. Sepan los funcionarios de Cataluña que nos están escuchando que el *president* de la Generalitat quiere sancionarles y les amenaza con sanciones si incumplen la Ley de transitoriedad jurídica, porque ha secundado hoy, junto a todo su grupo, las amenazas que les lanzó el señor Llach.

Y en cuanto a lo formal, miren, los reglamentos de las cámaras se pueden reformar, por supuesto, como cualquier ley. Pero son unas leyes especiales, los reglamentos parlamentarios, y esto lo sabe cualquier constitucionalista excepto, seguramente, el señor Pi-Sunyer. Pero son las reglas del juego a las que se someten los grupos políticos. Y por eso la necesidad de reformarlas está sometida al consenso de los grupos. Lo que pasa es que ustedes les tienen alergia a las reglas del juego democráticas, les tienen alergia. Y como no les favorecen, quieren cambiarlas por la vía de urgencia, sin acuerdo y sin debate. Sin acuerdo, sin debate y por la vía de urgencia: eso es lo que quieren hacer. No se puede pedir, por supuesto, que haya un acuerdo absoluto sobre el contenido final de una reforma, de un reglamento, pero, evidentemente, sí un consenso sobre la necesidad de la reforma misma. Y es por ello que el propio Reglamento del Parlament de Catalunya establece como vía preferente para su modificación las ponencias conjuntas. Si no existe ese consenso, y creo que es más que evidente que no existe porque tienen cuatro de los seis grupos de esta cámara que presentan una enmienda a la totalidad, que se oponen a la reforma, siempre les queda la vía ordinaria de la proposición de ley.

Hoy se va a votar, como digo, una propuesta de reforma que tiene cuatro enmiendas a la totalidad, de seis grupos parlamentarios. Pero, claro, para los grupos que lo proponen el fin no es la reforma del Reglamento. El fin es separarse de España y de Europa, y el Reglamento es simplemente un medio para imponer aquí lo que no tienen medios ni votos para imponer fuera de aquí. Pero no. El Reglamento, que, por cierto, ustedes ya se saltan cuando quieren y se han saltado –y no lo digo yo, es algo que está certificado judicialmente con recursos de amparo que no solo mi grupo, sino otros grupos de esta cámara han presentado y han ganado–, es la garantía de los derechos fundamentales de la oposición democrática –de la oposición democrática. Y yo les entiendo en su desesperación, una proposición de ley tarda más, se pueden pedir comparecencias, la oposición tiene más que decir. Y por eso no lo quieren, porque no quieren dar la oportunidad a la oposición de ejercer su función y de hacer su trabajo.

Quieren, como ya hicieron, obligar a participar en una ponencia que se llama conjunta pero en la que solo quieren estar ustedes, como la que hicieron en las leyes de desconexión. Este es su reglamento de desconexión. Y como aquellas ponencias, que fueron fallidas, también será un reglamento fallido. A ustedes lo que les gusta es eso: obligar, amenazar y sancionar. Y eso lo aplauden –lo aplauden–, el propio presidente de la Generalitat aplaude y dice que va a sancionar a los funcionarios que no estén de acuerdo. Eso es lo que ha hecho hoy el presidente de todos los catalanes. Lo gracioso también es que piensan, como digo, en su desesperación, que esta reforma puede, de alguna manera, arreglar jurídicamente lo que ni jurídica ni política ni socialmente tiene ningún viso de prosperar. Una ley que, por mucho que lleve ese nombre, pues, no servirá de nada.

Visten, envuelven dentro de regular tres o cuatro cosas interesantes, a ver si no se nota, este Reglamento. Pero desde el principio les han pillado ya, si es que esto el mismo día que lo presentaron, como además desde el punto de vista de la tramitación lo hicieron tan tremendamente mal, pues, les pillaron, y ya todo el mundo sabía que lo que querían era el tema de la lectura única y lo otro son fuegos de artificio, que es que usted, cuando viene aquí y se sonríe, pues, es que, en fin, nos lo pone a huevo, porque es que, en fin, lo ve todo el mundo: aquí hay cámaras, señor Turull. De repente, entre tantas propuestas tan bonitas se le cuele una que, ups, qué curioso, jamás se había comentado su necesidad, ni la conveniencia ni la utilidad de la misma: las proposiciones de ley en lectura única. Porque sí, sin justificación. Solo porque lo pida la mayoría de la cámara.

Y, por cierto, ¿por qué es tan necesaria esta reforma de la lectura única? Porque es que no lo ha explicado, es que yo no se lo he escuchado. Simplemente ha hablado de que hay que hacerla –hay que hacerla. Pero, mire, esta reforma, ¿por qué? ¿Es que lo pide la gente en la calle? ¿Es una necesidad imperiosa de la sociedad catalana? ¿Es un clamor mayoritario de los grupos del Parlament? Pues, evidentemente, no. Es la necesidad de Junts pel Sí de salir de su embrollo porque el Govern no se atreve a hacer lo que han dicho que harían. Pero da igual, eso no les va a salvar. Lo curioso es que los que amenazan con sanciones no se atreven a hacer cosas por si les sancionan, eso es lo curioso: amenazan a los funcionarios, pero ellos no se atreven por si les sancionan.

¿La lectura única es en sí misma algo malo? No. ¿Está prevista en otros reglamentos? Por supuesto que sí. ¿Es un martillo algo malo? No. Yo tengo uno en casa, un martillo en casa, y seguramente muchos de los que estamos aquí también tienen uno. Pero si me propongo hacer con un martillo algo que sea diferente de clavar clavos en la pared, a lo mejor alguien se preocupa de que yo tenga un martillo en casa. Pues esto es lo que está pasando hoy aquí –esto es lo que está pasando hoy aquí. (*Aplaudiments.*)

La reforma que pretenden significa lisa y llanamente que una ley, cualquier ley –cualquier ley–, sea de lo que sea, no solo la misteriosa ley de transitoriedad, y tenga uno o cien mil artículos, por el mero hecho de pedirse por la mayoría parlamentaria, tenga o no mayoría social, como en este caso que no la tiene, puede aprobarse sin que el resto de diputados pueda ni proponer enmiendas... A usted le gusta el «sí o no»; a nosotros nos gusta ir a un debate más profundo. No podríamos ni proponer enmiendas, ni llamar a expertos para que den su opinión, ni debatir sobre su contenido concreto, ni posicionarnos ampliamente sobre cada uno de sus aspectos, ni nada de nada de nada. Presentar una ley por la mañana y aprobarla por la tarde. Eso suena a épocas pasadas. Precisamente negar a los diputados de la oposición que puedan hacer su trabajo. Anular a la oposición democrática y, por lo tanto, a nuestro juicio, anular la democracia misma. Y encima piden que se nos sancione a los diputados por no estar de acuerdo. Y no pasa nada. Y que se sancione a los funcionarios que no estén de acuerdo, que sufran y que lo pasen mal, que lo han dicho, y yo se lo agradezco –la sinceridad. Eso es Junts pel Sí, eso es Esquerra, eso es Convergència y ese es el *president* de la Generalitat, que lo ha dicho hoy aquí públicamente. Gracias, señor Puigdemont por ser por una vez claro. Lo bueno –lo bueno–, si me permite, lo bueno es que piensan que así se arregla todo el absurdo parlamentario y jurídico que pretenden montar, con una proposición de ley misteriosísima, oculta bajo siete llaves y que es la panacea jurídica que sus superexpertos han diseñado para burlar al Estado.

En fin, menos mal que las estrategias de su supercatedrático el señor Pi-Sunyer duren lo que un caramelo en la puerta de un colegio. No se han buscado ustedes realmente un buen asesor. Su supersecreta ley de transitoriedad jurídica, por mucho que ustedes hagan un sucedáneo de votación aquí, será simplemente un papel –un papel–; tendrá el mismo valor entonces, cuando la aprueben con urgencia extraordinaria y por lectura única, que el que tiene ahora en un archivo de Word, en un ordenador, no sé si de la sede de Convergència, de la CUP o de Esquerra.

Y los funcionarios, por supuesto, no estarán obligados a cumplir una ley que anula una ley superior, que es la Constitución. No habrá inseguridad jurídica ni nada por el estilo. Los estados democráticos y de derecho como España, pues, tienen eso –tienen eso. Su soñada república en la que las leyes aprobadas por los representantes de una minoría social ni siquiera son inimpugnables no va a existir. Y se les acaba el tiempo. Todas sus inteligentísimas, astutas y secretas estrategias para burlar a la democracia han quedado en la papelera, señores de Junts pel Sí.

Pero quieren hacer el paripé y quieren que todos les sigamos el juego en su paripé. Y, miren, no, algunos no estamos dispuestos; algunos estamos aquí para trabajar por la sanidad, para trabajar por la educación, por las infraestructuras, por un mejor sistema de financiación y para darle a Cataluña una alternativa de gobierno sensato y responsable, no para seguirles el juego en sus obsesiones y en sus sueños de ser protagonistas de una película épica de sobremesa, que ya aburre porque es que la hemos visto cincuenta veces en los últimos cinco años.

Miren, ¿ustedes quieren seguir pensando que con este Reglamento su estrategia jurídica es más fuerte? Adelante, sigan soñando, el batacazo será mayor. No hay estrategia válida. Pero es que, además, por no haber no hay ni siquiera una estrategia, ni válida ni inválida, simplemente no existe. Lo que hacen es decir que quieren repetir un 9 de noviembre después de decir que ya se había hecho el referéndum y se había ganado, después de decir que quieren dialogar con el Gobierno tras haber dicho que ya no quedaba nada que dialogar, después de haber intentado ya declarar la independencia al inicio de la legislatura, después de decir que la DUI no, después de decir que la DUI sí; luego que si presentan un candidato independentista, luego que no, que un candidato autonomista. En fin, aclaren su hoja de ruta, porque parece que fuera un laberinto del que no saben salir. Y encima ya empiezan a pelearse entre ustedes, porque, como no hay estrategia

—como no hay estrategia—, cada uno va haciendo la suya y pisando a la del otro. Y en esa pérdida de energía, tiempo y oportunidades para los catalanes estamos desde que gobierna Convergencia, ahora con el apoyo de Esquerra y de la CUP.

Nosotros ya nos hemos desconectado de ustedes y de sus obsesiones, y pensamos en hacer una alternativa de gobierno posible que trabaje para todos los catalanes en lo que más les importa, que desde luego lo que más les importa no es repetir un nuevo 9 de noviembre. Y mientras tanto no les seguiremos el juego en los intentos de anular la oposición democrática para que no se pueda denunciar su inacción, su derroche, la corrupción de algunos de sus partidos, en fin... Y si quieren nos pueden sancionar por ello, como a los funcionarios. Puede que tengan un papel que ponga «ley de transitoriedad» y podrán decir a quien se lo crea que con ese papel cumplieron.

Pero en este paso previo, desde aquí, y como principal grupo de la oposición, vamos a decir no a su reglamento a medida y a su necesidad imperiosa de anular a la oposición democrática que tanto les molesta.

Gracias.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Gràcies, senyor Espejo-Saavedra. A continuació té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. En el año 1931 se inició uno de los debates jurídicos más apasionantes de la historia, el conocido como debate Kelsen versus Carl Schmitt. No era, como se comentó en aquella época, un debate entre dos formas distintas de entender la democracia. Por desgracia, el tiempo demostró que era un debate entre la democracia, lo que defendía Kelsen, y el totalitarismo disfrazado de voluntad del pueblo, el modelo Carl Schmitt.

Para el tema que hoy nos ocupa, lo que decía Kelsen, padre del positivismo, es que tiene que haber una norma superior, unas reglas del juego, un principio de legalidad por encima de las mayorías, que son circunstanciales, momentáneas, y, por lo tanto, modificables cada cuatro años, y que esas reglas del juego las teníamos que pactar entre todos para que hubiera una democracia de verdad.

Carl Schmitt bebía de otras fuentes muy distintas: Hegel, Fichte, Heidegger. Por cierto, algunas de las fuentes que inspiraron algunos de los episodios más lamentables de la historia de Europa en los últimos doscientos años. Aplicado a lo que hoy nos ocupa, sostenía Carl Schmitt que una mayoría coyuntural, circunstancial y momentánea podía modificar las reglas del juego a su antojo, sin necesidad de consultar a nadie, apelando a la voluntad del pueblo. Les suena, ¿verdad?

Afortunadamente, la historia de la Unión Europea es la victoria de Kelsen sobre Carl Schmitt. Afortunadamente, la España de las autonomías, que se inspira en los valores de la Unión Europea, es también la victoria de Kelsen sobre Carl Schmitt. Es la victoria, en definitiva, de la democracia.

Ustedes traen hoy aquí una reforma del Reglamento que puede parecer un asunto trivial, pero no lo es. Es un asunto gravísimo. Somos conscientes de que no va a monopolizar las tertulias de cafeterías y bares en Cataluña, pero es un asunto gravísimo. Reformar así un reglamento es recoger las peores prácticas jurídicas de la historia. Reformar así un reglamento solo lo hacen los Nicolás Maduro de turno —los Nicolás Maduro de turno. *(Aplaudiments.)* Reformar así un reglamento solo lo hacen aquellos que pretenden modificar las reglas del juego de manera arbitraria, aunque sea con el cincuenta más uno. Es una práctica, ustedes que hablan tanto de europeísmo, absolutamente inédita en Europa, en las democracias europeas, desde el Tratado de Roma. Es también una práctica inédita en la España de las autonomías, aunque se hayan dicho aquí algunos casos.

En el Congreso de los Diputados el Partido Socialista ha disfrutado de tres mayorías absolutas, y el Partido Popular, de dos, pero los reglamentos se han aprobado siempre por consenso, porque son las reglas del juego. No son ni los programas electorales ni son las ideologías, son las reglas del juego, y siempre se han aprobado por consenso.

Pero es que es curioso, también ha sido la práctica histórica en esta cámara, en el Parlament de Catalunya. Solo por analizar y remitirnos a las reformas más recientes, en el año 2005, en pleno debate estatutario, y era un momento difícil, se aprobó el Reglamento de esta cámara, se estableció una ponencia conjunta, esa sí conjunta de todos los grupos parlamentarios, con un texto consensuado por todos los grupos parlamentarios.

En enero del año 2011, todos los grupos parlamentarios tomamos conciencia de que el resultado electoral de aquel momento configuraba un grupo mixto bastante *sui generis*, con la presencia de cuatro diputados de Solidaritat per la Independència, de tres de Ciudadanos, y todos los grupos entendimos, en consenso, que era necesario crear la figura del subgrupo parlamentario; se pactó entre todos esa reforma.

La última, y la más reciente, es la reforma del Reglamento del Parlament de Catalunya para su adaptación a la Ley de transparencia; unanimidad, consenso. Es lo que han decidido ustedes romper hoy, la unanimidad y el consenso necesarios para definir las reglas del juego. Las reglas del juego las tenemos que decidir todos. Y, si no, eso es una situación de anomalía democrática. Y se han instalado ustedes en unas constantes situaciones de anomalía democrática. Anomalías democráticas como establecer ponencias mal llamadas «conjuntas» con solo dos grupos políticos, vulnerando los derechos de los diputados, como recogen dos sentencias recientes del Tribunal Constitucional. Anomalías democráticas como la admisión a trámite de iniciativas parlamentarias de forma condicionada, retorciendo el Reglamento y desvirtuándolo hasta límites absolutamente insospechados. Anomalías democráticas como la deslegitimación constante de los servicios jurídicos de esta casa, que no son políticos, situándoles, en contra de su voluntad, en un escenario, repito, que no es el suyo, el de la política, y que no debería serlo jamás. En definitiva, anomalías democráticas como las amenazas de las que se ha hablado antes, coacciones a funcionarios, los datos fiscales del señor Vidal; episodio tras episodio que supera cada día nuestra capacidad para la estupefacción.

No, la reforma del Reglamento que hoy traen aquí no monopolizará las tertulias de los cafés, pero es un asunto gravísimo, preocupante; es la típica práctica de aquellos que cambian las reglas del juego democráticas para iniciar una transición hacia un sistema que de democrático no tiene nada. La referencia a Nicolás Maduro no era gratuita; están ustedes siguiendo exactamente lo que está haciendo este señor.

Quiero avanzarles que pierdan toda la esperanza, que pierdan toda la esperanza porque el totalitarismo identitario siempre pierde, siempre. A veces parece que va ganando, incluso llega a dar esa sensación, pero la firmeza democrática siempre le derrota.

Hoy, probablemente, tras la aprobación del Reglamento, volverán a hacer una de sus *performances* –aplaudirán largamente, se emocionarán muchísimo, es posible que incluso les caiga alguna lagrimilla de lo emocionados que están– pero mañana mismo, y sin solución de continuidad, continuaran espiándose entre ustedes, despellejándose en los pasillos de este Parlamento, porque llevan la deslealtad en su ADN político y la han llevado siempre. (*Aplaudiments.*)

El totalitarismo identitario parece que va ganando, pero siempre pierde. Utiliza astucias, argucias, atajos, recovecos. ¿Por qué? Porque carece de lo esencial: no tiene mayoría social, ni estabilidad parlamentaria real, ni liderazgo sólido, ni apoyo internacional, ni unidad auténtica de acción. El totalitarismo identitario parece que va ganando, pero al final siempre pierde, porque esas astucias, argucias, atajos, recovecos a veces les pueden dar pequeñas victorias, pero les suelen durar como mucho veinticuatro horas, porque tarde o temprano –lo llevan en su naturaleza–, y aunque disimulen, les sale el Gabriel Rufián que llevan dentro. Enhorabuena por haberlo nombrado porque nadie representa mejor que él la catadura moral del proceso que llevan ente manos y la de todos ustedes. ¡Qué bien les define ese hombre!, ¡qué bien que les representa! (*Alguns aplaudiments.*)

Decía el gran Johan Cruyff... (*Remor de veus.*) Bueno, si se avergüenza usted de Gabriel Rufián porque digo que les representa...

La presidenta

Si us plau, si us plau...

Alejandro Fernández Álvarez

...pues, dígalo públicamente; yo le dejo a usted hablar... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Silenci, si us plau. No facin diàleg.

Alejandro Fernández Álvarez

Bueno, no le reprocho que se avergüence; yo estaría colorado cada día. Pero, bueno, cada uno... (*remor de veus i rialles*), cada uno con sus pequeñas, en fin, anomalías democráticas, caballero. (*Remor de veus.*) No, si ya decía que les define, pero no, no, ánimo, ánimo, sigan ustedes así, que mañana seguirán despellejándose entre ustedes.

Decía yo, y lo acabamos de comprobar *in situ* en la sesión..., el gran Johan Cruyff solía decir que con los malos futbolistas no hay que preocuparse, que se marcan solos. Y, a veces, y como tenía razón, dan ganas de dejarles que se marquen solos y que continúen despellejándose, espíandose y estas cosas.

Pero ¿saben lo que ocurre? Que no estamos en fútbol, estamos en democracia, y lo que ustedes hacen, el totalitarismo identitario –que nunca gana, siempre pierde– en el camino hace mucho daño; hace mucho daño a la convivencia, a la democracia, a las instituciones y su credibilidad. Y, por lo tanto, aunque no negaré que a veces nos entran ganas de dejarles que se marquen solos, les vamos a responder con serenidad y firmeza, y con optimismo, convencidos de la fuerza invencible que tiene el estado de derecho y la verdadera democracia, porque la verdadera democracia, esta sí, siempre gana.

Muchísimas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fernández. A continuació té la paraula la senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Vicepresident, consellers, conselleres, diputats i diputades... Senyor Turull, no cal que ens ajudi. Si tot això que fan de la reforma del Reglament d'aquesta cambra és per ajudar-nos, ja li dic que, per part del Grup Parlamentari Socialista i pel conjunt de les esmenes a la totalitat que s'han presentat, que som *quatre* de sis grups, ja poden retirar aquesta proposta de reforma del Reglament del Parlament.

Mirin, algun diputat deia que aquest debat segur que no formaria part de les tertúlies de les cafeteries d'aquest país, però jo els haig de traslladar que en el meu grup parlamentari avui, doncs, estem preocupats i també estem tristos per la reforma i pel debat que tenim avui en aquest Parlament. I estem tristos perquè estem posant el prestigi de la institució..., l'estem rebaixant, el prestigi de la institució de la que formem part; estem trencant la confiança entre els grups parlamentaris, una confiança que triga molt en construir-se però molt poc en trencar-se, i també perquè està en qüestió, també, la qualitat democràtica d'aquesta institució que compartim tots. I, per això, més enllà del debat tècnic que tenim entre mans i la votació que es produirà d'aquí a una estona, doncs, estem preocupats i estem tristos.

Vostès han fet possible que una reforma reglamentària sigui un tema estrella del Ple, i cada dia que passa estan traspasant línies que preocupen els que no som independentistes, però jo crec que també estan avergonyint molts independentistes de bona fe que els diuen que així no, que saltar-se les lleis, que malmetre les nostres institucions no és el camí per anar enlloc.

Les reformes reglamentàries, fins ara, mostraven el treball conjunt, mostraven la voluntat d'acord per participar tots i totes amb garanties i respecte. Això ja no és així. De reformes dels reglaments n'hi ha hagut moltes en aquest Parlament, però com aquesta no n'hi ha hagut cap. Venien a ser, les reformes, el símbol del que ha de ser aquesta cambra, un espai per al debat, per al contrast d'idees i per al consens.

Cal dir que el senyor Turull avui ens ha venut una reforma, una que deia que té a veure amb els drets dels diputats, que té a veure amb temes per fer més àgil la cambra, més permeable, però la veritable, la que no ha traslladat avui aquí, en el faristol, però que han explicat a tort i a dret, el que venen a dir és que han trobat la manera d'enganyar el Govern Rajoy amb una reforma exprés del Reglament que permeti l'aprovació exprés de la llei de desconexió, que no doni temps a recórrer abans que aconseguixin el seu objectiu, que ve a ser la ruptura amb Espanya. Això és el veritable objectiu que hi ha al darrere. Per tant, senyor Turull, no cola que vingui aquí a explicar-nos que ho fa per la

conciliació horària, no cola que vingui a dir que ve a parlar de les comissions promotores de les ILP.

Deia abans que estàvem preocupats i tristos perquè han trencat la confiança. Jo vull posar-lo en relleu, aquest tema: jo, lamentablement, això, el que està passant avui és exactament el contrari del que hauria de ser el Parlament. La reforma de les regles del joc s'han de fer per consens, i vostès, el que estan fent aquí dos dels sis grups, és trencar aquesta confiança.

Per altra banda, a vostès també se'ls omple la boca sovint que aquesta és la casa del poble de Catalunya, que el Parlament ha d'obeir mandats democràtics, i el meu grup parlamentari els trasllada aquesta pregunta: no sé si el pluralisme democràtic, el pluralisme polític no és per vostès també un mandat democràtic. Perquè el pla que avui estan perpetrant, el resultat d'aquest pla significa una retallada de drets als grups de la cambra i també la retallada dels debats.

Al cap de poques setmanes de ser diputada, i parlo de l'any 2010, recordo una reunió del Grup Parlamentari Socialista en la que va entrar l'Higini Clotas, que aleshores representava el nostre grup a la Mesa del Parlament, i ens explicava que havien arribat a un principi d'acord, que havíem de cosir, que era la creació de subgrups –abans s'hi referia algun diputat, abans que jo. Fixi's, això ara seria impossible de construir, aquest consens. Teníem un grup mixt que el formaven diputats de Ciutadans i diputats de Solidaritat, dues visions molt diferents del país, i aquest Parlament va ser capaç d'arribar a un consens i de generar una nova figura que no apareixia en el Reglament, en vàrem dir «subgrups», que donava veu i permetia i donava espai per explicar idees molt diferents, d'una Catalunya molt diferent que defensaven aquests dos grups. Això avui, senyors i senyores diputats, avui això seria impossible.

L'Higini Clotas també m'explicava com van estar mesos i mesos en una ponència conjunta tots els grups després de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia buscant coincidències, fent renúncies i trobant el denominador comú del que ha de ser el Reglament del Parlament de Catalunya, que és un document de consens.

I per què ho feien? Doncs, perquè per definició el Parlament ha d'acollir a tots els que pensem diferent i representem la ciutadania del nostre país. Ho diu l'article 55 del nostre Estatut: «El Parlament és la seu on s'expressa, preferentment, el pluralisme i es fa públic el debat polític.» Això és una realitat fins a aquesta reforma. On ha quedat, això? Jo interpel·lo els diputats de Convergència, interpel·lo els diputats d'Esquerra Republicana: com és que partits amb tanta tradició parlamentària són ara els torpediners del bon nom i funcionament del Parlament, els que furten el debat i van per la porta del darrere? Al Grup Socialista no ho entenem. Amb les seves pràctiques, com quedarà aquesta institució, fins ara fruit del consens?

Volia també referir-me a la transcendència del canvi –algun diputat també s'hi ha referit. El Reglament del nostre Parlament és una norma jurídica que en un procediment especial d'elaboració, aprovació i perfeccionament expressa el nostre poder d'autoorganització. No es tracta d'un text d'administració interna ni una mera resolució organitzativa amb efectes interns. El nostre Reglament deriva directament de l'Estatut d'autonomia. En el seu article 58.2 el defineix com «una norma d'expressió de l'autonomia parlamentària». S'insereix en el nostre ordenament jurídic amb el mateix caràcter d'estabilitat i permanència que la resta de normes que el componen, i també amb la mateixa força d'obligar. Per tots aquests motius i transcendència del text, ara, amb una reforma no pactada, vostès estan trencant consensos, estan posant en qüestió els necessaris acords per modificar les regles del joc.

Quan passi aquesta febre, i no parlo de l'independentisme, parlo de la febre i bogeria de les il·legalitats pel mandat democràtic, haurem de recompondre i reconstruir moltes coses, i senyors i senyores diputats, el Reglament del Parlament també l'haurem de reconstruir, perquè hauran deixat aquesta institució també molt tocada.

Vull traslladar també el tercer argument que els comentava, i parlem de democràcia, parlem de la qualitat democràtica. Vostès, que s'autodefineixen com a demòcrates, doncs, també parlen de democràcia per a la desconexió exprés, i nosaltres això ho volem posar en relleu. Vostès, que ho basen tot en aquest concepte que volen patrimonialitzar, que volen també expulsar d'ell els que pensem diferent, la democràcia. Vostès són els demòcrates per defensar el referèndum per la independència, com si els que no

volguéssim el referèndum per la independència ja no fóssim demòcrates. Gran lliçó de democràcia, senyors i senyores diputades.

No deixa de ser paradoxal que vostès, que pretenen patrimonialitzar la democràcia, siguin ara els que la posen en dubte furtant el debat parlamentari. Això és el que està passant aquesta tarda en aquest Parlament. Vostès que ens diuen una vegada i una altra que són tan demòcrates i que tenen pressa per votar. A nosaltres, als que pensem diferent, ens volen deixar votar menys, ens volen deixar debatre menys. Quina contradicció, no? És com el diputat Llach, que diu que qui no compleixi la llei, la seva llei, serà sancionat, però que a continuació ens diu que els membres de la Mesa que se salten la llei estan sent perseguits per la justícia. (*Remor de veus.*) Molt coherent, tot, molt coherent.

Els volem recordar de nou que qüestionar els fonaments de l'estat de dret menystenint els òrgans encarregats d'aplicar les lleis no és una opció ni lícita ni legítima, per això els exigim que el debat al Parlament es desenvolupi en el marc del respecte a la llei i de les decisions dels tribunals.

Mirin, nosaltres també som demòcrates, i per això no volem que ens independitzin per la força i en secret, i per això no volem la seva reforma d'aquest Reglament. Tampoc entenem per què ho fan així, perquè sembla que s'estiguin tirant un tret al peu, un tret al peu de les seves aspiracions. El president Puigdemont i el vicepresident Junqueras diuen que aquest procés es farà bé i amb tota seguretat jurídica. Fent les coses així, canviant les regles amb el partit començat, com volen eixamplar aquesta base social? Com poden dir que volen fer les coses bé si el que fan és tirar pel dret? Com volen desobeir lleis i pensar que no tindrà conseqüències legals? Com volen fer atractiu un camí de la revolta dels somriures que ara l'han canviat pel règim sancionador de la llei de transitorietat?

El seu camí cap a la independència, senyors diputats, l'està matant l'opacitat, l'està matant l'unilateralisme, l'està matant la desobediència i ara també l'està matant l'eliminació de drets dels diputats que representem una majoria de vots de tota l'oposició. I la reforma del Reglament per a l'aprovació exprés de la desconexió, per nosaltres és el *súmmum* del nyap del processisme, ja que desmunta totes les connotacions positives que amb molts diners, amb molt màrqueting polític, amb molts mitjans públics i concertats havien col·laborat a fixar aquest camp semàntic, que ho farien tot bé. Fins i tot en la seva estratègia d'internacionalització del procés, no creuen que estem davant d'un canònic tret al peu retallant drets dels diputats de l'oposició per aprovar de manera exprés una llei de transitorietat jurídica? La veritat és que no acabem d'entendre l'estratègia i els està quedant molt lluny d'aquest *hashtag* que els agrada posar del #LoveDemocracy.

Vaig acabant. Vostès també diuen, i és un altre *hashtag* que fan servir, que tenen pressa, i realment tenim una tensió permanent en aquest país entre l'anar ràpid i el fer bé les coses. Hem assistit abans a un debat en el que canviaven una llei que fa unes setmanes havien aprovat; ens passa amb els impostos, ens passa amb les lleis i també ens passa amb la desconexió. La llei de transitorietat, la reforma que busca l'aprovació de la llei de transitorietat en unitat d'acte, ens han explicat que està motivada per evitar l'acció dels tribunals, perquè no hi hagi temps per recórrer als informes de control de legalitat, ens estan dient també que no volen que el Consell de Garanties es pronunciï? És això, la democràcia? És aquesta la..., com es funda la nova república catalana? No volen un debat serè? No volen ni considerar les nostres opinions?

Hem vist la premsa, hem vist la premsa aquests darrers cinc anys de carreres que no ens porten enlloc: lleis per tràmits d'urgència extraordinària, ponències que porten mesos sense ni obrir la ponència, lleis de lectura única que porten mesos a la Junta de Portaveus i que no es porten perquè el Govern no les proposa... Vostès no només tenen els plans equivocats, sinó que a més ho fan malament.

Aquesta reforma del Reglament també: a extrema urgència. Calia? Calia fer això per extrema urgència? Calia després fer una pseudoponència de dos de sis grups que en deu minuts havien acabat el debat? Hem fet els càlculs, no? El 15 de maig poden tenir ja la reforma aquí, i per l'1 de juny, en el Ple de primers de juny ja podem tenir la llei de desconexió. És aquest?, és el pla? És així, com volem tirar endavant el full de ruta? Reformen un reglament per poder aprovar el que els convé, quan més els convingui, sense debat i sense transparència. Aquest ha de ser el llegat d'aquesta legislatura excepcional?

El president del meu grup, el senyor Miquel Iceta, aquest matí ho deia: «Encara són a temps d'intentar fer les coses bé. Retirin la proposta del Reglament del Parlament, que

l'únic que persegueix és limitar el paper de l'oposició, limitar filtres i reduir controls a la que vostès mateixos diuen que serà la llei més important de la Catalunya contemporània.»

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Granados. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, bona tarda. S'ha parlat breument dels antece..., no tant dels antecedents, sinó sobretot de les diferents reformes reglamentàries que s'havien produït en aquesta cambra, i la veritat és que nosaltres, en aquesta curtíssima vida parlamentària que tenim, només vam tenir la possibilitat de participar en un debat sobre el Reglament, que va ser el de la passada legislatura, la reforma que es va aprovar finalment al juliol del 2015, si no ho recordo malament, i en què, a més a més, no vam participar. És a dir, no ens vam dedicar a la ponència perquè amb tres diputades només, doncs, la veritat és que no arribàvem a tot, havíem de fer una selecció necessària de la participació en els debats –cosa que no va preocupar massa, eh?, diguéssim, la majoria de la cambra parlamentària, per no dir a ningú–, i, en tot cas, no vam participar de la reforma del Reglament el 2015.

Ara, en aquesta ocasió, en la que es presenta el 2017, nosaltres *no* hem liderat aquesta proposta de reforma, ho dic per clarificar, però un cop rebuda, i davant de la possibilitat d'assumir el debat sobre el Reglament, doncs, sí que l'hem assumit i sí que estem disposades, a més a més, a contribuir a millorar el Reglament de la cambra. Dic això per evitar la temptació que algú pugui dir que per què no vam plantejar millores la passada legislatura. He intentat justificar el perquè, i el perquè en aquest cas sí que assumirem el debat.

El debat, a més a més, que ja hem anunciat en diferents ocasions amb relació a diferents propostes que sí que volem treballar. En aquest mateix plenari, en el terreny d'una moció que presentàvem –que, per cert, vam perdre, però tot i això nosaltres tornarem a instar el mateix–, per tal que en la tramitació d'iniciatives legislatives populars no fos possible l'esmena a la totalitat... Tenim ganes de que, quan hi ha una implicació ciutadana d'organització popular darrere d'una proposta, aquesta pugui entrar en el debat, com a mínim, doncs, de fons, en el debat material.

Plantejarem també algunes millores amb relació al funcionament de comissions. Creiem que tenim un funcionament molt encarcerat pel que fa a exposicions i intervencions que promouen moltes vegades més la generació de titulars que no de treball profundit.

També amb relació a la tramitació pressupostària –ja ho vam dir–, creiem que els grups polítics participen del debat pressupostari quan ja s'ha superat l'esmena primera, i això no té massa sentit. Seria millor que hi hagués possibilitat de debatre amb les diferents conselleries prèviament al primer debat a la totalitat. I en aquest sentit, doncs, com dic, assumim el debat i contribuïrem a les millores.

Ara, vull afegir una cosa, perquè no forma part de la nostra cultura política amagar-nos de res: si a nosaltres ens cal una lectura única per tramitar la llei de referèndum, assumim i diem ara que sí, que estarem disposades a tramitar la llei de referèndum per lectura única. (*Aplaudiments.*) Alguns grups parlamentaris no esteu disposats a participar d'un debat sobre la llei de referèndum, ni que fos per lectura única ni que no ho fos. Alguns grups d'aquesta cambra parlamentària no teniu cap intenció de debatre al voltant d'una llei que convoqui el referèndum. De fet, alguns grups presents en aquesta cambra l'únic interès que teniu és denunciar-nos als que volem convocar i celebrar aquest referèndum. Ni lectura única ni tramitació per la via d'urgència: vostès decideixen dirimir el conflicte que tenim amb l'Estat espanyol per la via del Tribunal Constitucional. Per tant, que no els importi tant finalment la tramitació per lectura única d'una llei com, per exemple, la del referèndum, perquè, independentment de que això s'aprovi per aquesta via o no, vosaltres ja teniu decidit denunciar-nos per aquesta qüestió. Per tant, doncs, amb vosaltres, si s'escau, en lloc de trobar-nos a la ponència, ja sabem que ens trobarem als tribunals.

Per tant, jo crec que finalment el problema no és la tramitació d'una lectura única, que ja s'ha explicat el tipus de mecanisme que és i que finalment és decisió de la majoria del plenari, i aquí, que jo sàpiga, no hi ha cap grup parlamentari que ostenti la majoria; de fet, hi ha una geometria força variable en les votacions, ho hem dit en multitud d'ocasions, i a vegades, doncs, és Junts pel Sí amb el PP, que s'entenen en algunes coses, de vegades ens quedem sols nosaltres, de vegades ens quedem sols nosaltres amb Catalunya Sí que es Pot, i això és el dia a dia d'aquesta cambra parlamentària. Ho dic perquè a vegades sembla que hi hagi una majoria que funciona com una llosa, i això tampoc és exactament així.

Per tant, hi insistim, el problema no és part de la reforma que es proposa, sinó que el problema és que no s'estigui disposat a assumir un debat de calat democràtic altíssim, com és tot el que, doncs, ha d'envoltar la convocatòria d'aquest referèndum.

Respecte a algunes qüestions que han dit els diferents grups, no sé si tindrè temps de repassar-les totes, però és que hi ha hagut algunes intervencions, com a mínim, que mereixen ser comentades.

La intervenció del Partit Popular, el partit més corrupte d'Europa, i l'intent de classe de dret o de teoria del dret, més aviat, que ha intentat fer-nos, i davant aquesta diatriba que vostè dibuixava, si Kelsen o Schmitt..., jo no sé què és la delegació de la sobirania a la Unió Europea i l'afectació directa que té sobre les nostres vides i l'empobriment de la classe treballadora. És Kelsen o és Schmitt, això? Què és la reforma de la Constitució, perquè passin per davant els interessos financers per sobre de la vida de la classe treballadora?, una reforma constitucional que vosaltres sí que va fer amb nocturnitat i traïdoria. És Kelsen o és Schmitt, això? (Veus de fons.) Modificar el debat parlamentari a partir de la intervenció permanent del Tribunal Constitucional, sigui en matèria d'habitatge, en matèria de gènere, en matèria cultural, en matèria estatutària, en el que sigui; alterar les normes del debat parlamentari, que sembla que els preocupen tant, a partir del braç executor del Tribunal Constitucional, és Kelsen o és Schmitt, això? (Veus de fons.)

Els importa molt poc, a vostès...

La presidenta

Si us plau...

Anna Gabriel i Sabaté

...la tramitació de la lectura única, els importa molt poc. Ara, a mi no m'importa que els importi poc; a mi el que sí que m'importa és que vostès banalitzin d'aquesta manera el totalitarisme identitari. (Aplaudiments.) Deixi Kelsen, deixi Schmitt, i vagi a...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Anna Gabriel i Sabaté

...Hannah Arendt, i repassi com n'és, de perillós, banalitzar el mal, com n'és, de perillós, anomenar «totalitari» allò que no ho és o anomenar «identitari» allò que no ho és. Més Hannah Arendt i menys Tribunal Constitucional. (Aplaudiments.)

A Catalunya Sí que es Pot, respecte a l'acord ampli que seria desitjable d'aconseguir, tant de bo que sí. Però un acord ampli en determinades qüestions amb Partit Popular, Partit Socialista i Ciutadans no és possible. Per tant, més enllà del món de les idees, hi ha el món dels fets, i en el terreny dels fets és impossible aconseguir acords amb aquesta gent. Aquí la peça que balla no és la del Partit Popular, la de Ciutadans o la del Partit Socialista, aquí la peça que balla és només la seva. La peça que balla és la que necessitem perquè, quan vostè diagnostica que el dret a l'autodeterminació està en estat de coma, vostès facin alguna cosa perquè no acabi de morir. Perquè el camí amortitzat que li reservem al Pacte nacional pel referèndum no és que sigui difícil i complicat, no, no: és que és impossible. Consensuar, amb qui? Amb la gent que ens envia a l'Audiència Nacional? O amb la gent que canta el *Cara al sol* quan enterren ministres franquistes? (Aplaudiments.) Amb qui consensuem?

Respecte a Ciutadans, hi ha tota una part inicial de la seva intervenció que la veritat és que, com que no ens hem sentit al·ludits, doncs, tampoc m'hi entretindré massa. Però nosaltres, de fet, fem una lectura molt rigorosa dels resultats del 27 de setembre. Nosaltres,

tres vam dir que no eren suficients, els resultats que s'havien obtingut, per acreditar que teníem una majoria social favorable a la independència. I és per això que defensem molt i moltíssim un referèndum, i és per això que treballem per fer-lo possible.

Però és que el referèndum tampoc els satisfà, a vostès. Perquè, si tan preocupats estan per la majoria social i de quina banda està la majoria social, per què no busquen vostès l'instrument que permeti comptar aquesta majoria social? Perquè nosaltres no diem que la tinguem, però és que vosaltres tampoc la teniu. És que vostès, a hores d'ara, no poden dir que hi ha una majoria de població a Catalunya que no és partidària de la independència. Vostès l'únic que poden dir és que nosaltres no sabem si tenim una majoria social; però el que és pitjor és que a vosaltres no us importa ratificar si vostès sí que la tenen, la majoria social. No sé què és democràtic, més democràtic: si realment celebrar un referèndum i que vostès puguin fer campanya pel no i que guanyi el no, que no pas negar-nos aquesta possibilitat.

A vostès tampoc els preocupa la lectura única, a vostès el que els preocupa és que aquest poble pugui autodeterminar-se i que la majoria social no estigui amb vosaltres. Però és que li dic una cosa: si la majoria social estigués amb vostès i votés que no, nosaltres això ho respectaríem; no sé si vosaltres podeu dir el mateix. *(Aplaudiments.)*

Ha parlat vostè del martell, i que vostè, com molta gent segurament, té un martell a casa, però que el martell només serveix per penjar claus. Doncs, no: els martells algunes vegades han servit per rebentar cadenats, perquè les claus només les tenien els poderosos, els reis, les elits. I nosaltres, si hem de rebentar claus, agafarem els martells per fer-ho, només faltaria que no. *(Aplaudiments.)*

El PSC –que se m'acaba el temps–, que estan molt preocupats i molt tristos. Nosaltres sí que estem preocupats i tristos de veure el paper que juga el PSC, que es preocupa moltíssim per quines línies es traspassen, però no us preocupeu gaire per les línies que traspassa el Partit Popular en les seves intervencions, ni li preocupen les línies que s'han traspassat també en aquest Parlament quan no han sigut capaços de reconèixer el dolor infligit a les víctimes del 4-F; que vostès han utilitzat la institució durant tots aquests anys per contribuir al saqueig de la institució, i això sembla que és una línia que es pot traspassar tranquil·lissimament.

Finalment, estem davant d'un litigi de fons: dret a l'autodeterminació o legalitat del búnquer del 78. Nosaltres és evident que hem triat. Endarrere hi ha l'autonomisme i l'elogiat consens de l'autonomisme, i per davant, potser, hi ha el món que portem als nostres cors.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per al torn en contra, té la paraula el senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bé, jo, en primer lloc, manifestar la satisfacció, perquè haig de deduir, per totes les seves intervencions, que de les set modificacions n'hi ha sis que hi estan absolutament a favor, i, per tant..., perquè ni n'han parlat, i, per tant, ens donen la raó en que proposem modificar coses, que a vostès els ajuda. Resulta tan tendre com creïble, totes les seves intervencions, que tot era un reguitzell de consells de com hem de fer bé per fer la independència. De veritat que era molt entrançable, però de creïble jo diria que tenia ben poc.

Senyor Rabell, diu: «Vostès han organitzat tot aquest enrenou per tot això?» Nosaltres, d'enrenou, no n'hem organitzat cap; l'han organitzat vostès. *(Veus de fons.)* No, l'han organitzat vostès. Però jo crec que vostè s'ha equivocat de debat. Vostè ha vingut aquí a parlar de la llei de la transitorietat, de la independència, de tot això. I llavors, a més a més, ens fa una proposta que..., miri, això de la república catalana dins de la monarquia espanyola es fa complicat, però això d'aprovar la llei de transitorietat amb consens de totes les forces polítiques ja forma part de la ciència-ficció.

I, després, no ens enganyi –no ens enganyi. Diu: «Això és modificar les regles del joc a mitja competició.» Ja. I la proposta que han presentat vostès ara, de modificar el Consell de Garanties Estatutàries ara, això què és?, modificar les regles de què? De res?

Perquè vostès puguin anar al Consell de Garanties Estatutàries? Això no és modificar res? Doncs, miri...

I llavors vostè ens diu: «Oh!, si sabessin el que van dir els seus grups parlamentaris al Congrés dels Diputats quan es feien lectures úniques...» Ja té raó. Però una pregunta que no és menor: la Mesa del Congrés dels Diputats està querellada?, està perseguida per la seva ideologia política?, o no? Està...? (*Veus de fons.*) No, no –no, no. Està perseguida, o només és aquí? (*aplaudiments*) –està perseguida, o només és aquí?

El senyor de Ciutadans diu que..., bé, que reia. Bé, no ho sé, jo tinc un problema: que si ric representa que me'n foto i si no ric em diuen que soc massa seriós. Però... Ho sento; doncs, ho dec ser, no? Però diu: «Vostès, pensant en l'oposició...» Sí, vam pensar en l'oposició, sí. Quan a vostès se'ls va fer un vestit a mida i el senyor Albert Rivera ens va venir al grup parlamentari dient: «Això ho hauríem d'arreglar, ens hauríeu de fer una cosa que no existeix en el Reglament, que és un subgrup», doncs, nosaltres ho vàrem acabar fent. Sí, perquè hi havia una nova realitat i nosaltres ens vàrem daixò, ens vàrem adaptar, no? Diu: «que és un intent de fer callar les majories i de fer callar la veu». Miri, aquí només hi ha un intent de fer callar la veu d'aquest Parlament. I no ens miri a nosaltres: miri la fiscalia i miri el Tribunal Constitucional, que han entrat aquí, ens han dit de què podem parlar, quan podem parlar i qui pot parlar. Aquest és l'únic intent. I vosaltres veniu aquí amb unes cuinetes d'unes cosetes, quan resulta que el problema que té aquest Parlament és el tema de la fiscalia, que ens persegueix i ens diu: «Si no són independentistes poden parlar de la secessió de Catalunya, però si són independentistes no poden presentar ni una trista proposta sobre la secessió de Catalunya.»

I després vostè ha començat aquí amb una demagògia, ja, allò, que ja sé que és una expressió que la dic molt, de l'olla barrejada i de les sancions aquí i de les sancions allà..., suposo que per trobar el seu minut de glòria en alguna d'aquestes televisions que els hi fan. Jo crec que vostès senzillament, senyors de Ciutadans (*remor de veus*), vostès, senyors de Ciutadans, jo crec que confonen..., algú va dir allò de que vostès confonen tenir *El Mundo* y *La Razón* a favor amb tenir la raó i el món a favor, i ho confonen. Perquè han arribat a dir una sèrie de... (*aplaudiments*), han arribat a dir una sèrie d'animes que no entenc.

Diu: «Posi'm un exemple.» Miri, va haver-hi una llei d'un article –i segurament el conseller Rull se'n recorda–, de tema de protecció d'animals, que era un article –un article!–..., un any i sis mesos –un article. Bé, la lectura única –diu: «Posi'm un exemple»– serveix per a això. Els socialistes..., un tema del recurs de cassació, un article: nou mesos, va trigar aquesta modificació. Per tant, d'exemples n'hi han els que vulguin, no?

I al senyor del Partit Popular, primer una cosa: saben com modifiquen vostès el Reglament al Congrés de Diputats? Per lectura única. El Reglament. Per lectura única. Temes com què? Com el nomenament dels vocals del Consell General del Poder Judicial. I, escolti, sí, vostès, lectura única de grans debats, però vostès han modificat el tema de la substitució de la corona, el tema de reforma del Tribunal Constitucional, el tema de la LOREG... La LOREG: això sí que és canviar les normes del joc a mitja partida, canviar la llei electoral amb lectura única, perquè el senyor Rajoy pogués ser president del Govern. I ens venen vostès a nosaltres a donar aquí...?

Diu: «Escolti, canvien les regles del joc.» Però, a veure, quin joc i amb quines condicions? Perquè resulta que l'àrbitre no és que porti la samarreta del seu equip: és que fa de *hooligan* del seu equip. Nosaltres tenim aquest problema –nosaltres tenim aquest problema. I, per tant, el que no farem és d'ingenus, i quan resulta que l'àrbitre no és que es decanti més cap aquí que cap allà, no, sinó que va amb la samarreta i amb la bandera dels de l'altre equip, doncs, com comprendrà, nosaltres ingenus no ho serem, no?

I, escolti, llavors, anem al fons del tema; i ho ha dit la senyora Gabriel i tenia tota la raó: escolti, el tema..., i si vol parlem de la llei de transitorietat, que ningú ha dit que es fes per aquest mecanisme, però no renunciem a cap mecanisme. Per vostès el problema no és la tramitació per lectura única, per vostès el tema és la tramitació. Perquè ara vostès estan dient, el senyor Espejo deia: «No hi ha debat –no hi ha debat. No hi haurà possibilitat d'esmenes, no hi haurà possibilitat d'això.» Nosaltres, al minut zero d'aquesta legislatura, proposem fer-ho amb el tràmit més llarg que hi ha, que és la ponència conjunta, amb un full en blanc, perquè tothom hi pogués dir la seva, i què van fer, vostès, que tant volen el debat, la participació, el dret d'esmena i tot això? Se'n van anar al Tri-

bunal Constitucional. (*Aplaudiments.*) Vostès avui han fet un acte..., vostès avui han fet un acte d'hipocresia. Nosaltres el volíem, aquest debat, amb tota la seva dimensió, però ens hem trobat que ni ens deixen parlar ni ens deixen discutir, i, molt menys, ens diuen que no ens ho deixen aprovar. I, com comprendrà, a nosaltres què ens mou? Ens mou el nostre compromís amb els ciutadans de Catalunya.

I el PSC diu que ens ha donat tota una sèrie de consells de com hem de fer la independència –és molt entranyable, senyora Eva Granados–, però a nosaltres el paper del PSC ens sap greu. La foto del senyor Iceta amb el senyor Albiol i la senyora Arrimadas al Tribunal Constitucional per anar allà a dir: «Ei, per si us ha passat per alt, que allà al Parlament de Catalunya volen fer un debat molt llarg pel tema de la llei de transitorietat.» Aquest és el paper que ha acabat fent el PSC: a fer de *palmero* del Partit Popular i de Ciutadans. Qui els ha vist i qui els veu!

I, per tant, el fons de la qüestió –per tant, el fons de la qüestió– és aquest: vostès no ens vinguin amb aquests consells i amb aquestes excuses. Per vostès el de la lectura única no és el problema; el problema és que saben de la determinació d'aquest Parlament i d'aquest Govern per tirar endavant el seu compromís amb els ciutadans de Catalunya.

I, mirin, acabaré d'una manera que és poc peculiar però jo crec que resumeix una mica l'estat de la qüestió, i que ho digui jo, que acabi jo d'aquesta manera té bastant de valor, eh?, i la senyora Titon Laïlla ja em perdonarà, però jo no citaré ni Kelsen ni Schmitt; jo citaré Cruyff, i que ho faci jo té un mèrit (*rialles*), i espero que la Titon em sàpiga perdonar. Però quan el Cruyff va dir allò de jugar al futbol és molt senzill, però jugar a un futbol senzill és la cosa més difícil que existeix... A nosaltres ens agradaria fer-ho molt senzill, però entre vostès i la seva connivència amb la fiscalia, amb el Tribunal Constitucional, etcètera, ens ho estan posant molt difícil; difícil, que no vol dir impossible, perquè ho farem i ho farem possible.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Turull. Acabat el debat, estem cridant a votació.

Per què em demana la paraula, senyor Iceta?

Miquel Iceta i Llorens

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.*) ...desunits pel sí. (*Rialles.*)

La presidenta

D'acord, senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

O era Junts pel Sí. Jo, només, una cosa. Jo estic aplicant permanentment la doctrina Lluís Llach: les lleis s'han de complir; si no es compleixen hi han sancions; qui imposa les sancions són els tribunals.

La presidenta

Senyor Turull, per què em demana la paraula?

Jordi Turull i Negre

Sí; per al·lusions directes del senyor Iceta al nom del partit. No sabria anomenar a quina fase està ara.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Turull i Negre

Les lleis són per complir-les, i, com ens diuen vostès cada dia, si no els agrada una llei, la modifiquen; doncs, és el que estem fent avui aquí.

Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Iniciem la votació, doncs, de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) L'esmena, perdó –perdó. L'esmena, sí –sí.
Interrompem la votació.

(*Veus de fons.*) Sí, sí; és que creia que s'entenia, eh? Potser no –potser no.

Doncs, anem a fer la votació sobre les esmenes, anem a votar les quatre esmenes.
Es votaran conjuntament les quatre esmenes a la Proposta de reforma del Reglament de Catalunya.

Comença la votació.

Les esmenes a la Proposta de reforma del Reglament de Catalunya han estat rebutjades per 62 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Atès que han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

**Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats
la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995,
del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització
de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi (debat de totalitat)**

270-00005/11

El sisè punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi.

D'acord amb els articles 173 i 114.2 del Reglament, presentaran aquesta iniciativa els quatre grups parlamentaris signants de la proposta, per un temps màxim de deu minuts cadascun.

I ja saben que, com sempre, els demano, si us plau, que abandonin l'hemicicle en silenci perquè puguem continuar amb la sessió.

(*Pausa llarga.*)

En primer lloc, té la paraula la senyora Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialista.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Voldria, en primer lloc, saludar els companys i companyes de la plataforma del Dret a Morir Dignament, que avui ens han volgut acompanyar en aquest debat, com ho han fet també en altres debats que hem tingut en aquest Parlament; debat d'una proposició de llei que, com es deia en l'enunciat, hem firmat quatre grups parlamentaris i que ha de ser en si mateix un reconeixement a la vostra tasca, a la vostra lluita, al compromís i a l'exemple que ens heu donat.

José Antonio Arrabal, cinquanta-vuit anys, malalt d'ELA, el dia 2 d'aquest mes, d'aquest mes d'abril, va acabar amb l'agonia que la malaltia li provocava i ens va deixar un testimoni: «La falta d'una llei d'eutanàsia m'obliga a deixar de viure d'aquesta manera, sol.» I ens venia a la memòria el Ramón Sampedro o tots aquells que no coneixem i que són persones anònimes. Perquè, ara com ara, l'article 143 del Codi penal, vigent encara, condemna el que causi la mort d'altre o hi cooperi activament amb actes necessaris i directes per la seva petició expressa, seriosa i inequívoca, en el cas que la víctima pateixi una malaltia greu. El Codi penal parla de víctima perquè el que tipifica és un homicidi atenuat.

La proposició de llei que avui discutim i volem aprovar amb el màxim consens no proposa derogar tots aquests apartats de l'article 143, perquè si féssim això obriríem la porta a una major criminalització. El que es proposa és una referència explícita i clara a l'exculpació. Diu la proposta: «Estarà exempt de responsabilitat penal qui per petició expressa, lliure i inequívoca d'una persona que pateix una malaltia greu...», etcètera. Sobretot també volem parlar de patologia incurable que provoca sofriment físic o psíquic greu.

Reflexionava fa uns dies el José María Mena, ex-fiscal en cap de Catalunya, sobre la connexió juridicopenal i la política en l'eutanàsia; constatava que cal un debat llarg, però que abordar l'eutanàsia és un bon termòmetre per mesurar la temperatura de la sinceritat de la voluntat de progrés dels legisladors, debat necessari perquè, com diu un altre autor, Miquel Seguró, si la mort ja és de per si un tabú per una societat adoctrinada

en l'èxit i en els finals feliços, encara ho és més el desig de voler morir. Hem de parlar més de la mort, trencar aquest tabú que ens fa difícil, fins i tot, expressar-ho. De fet, ho hem dit altres vegades, als hospitals no ens morim, som *exitus*. Per tant, parlar-ne i viure amb dignitat el procés de la nostra mort, ens cal a tots.

Hi ha hagut molt debat, també al nostre país, al voltant de l'eutanàsia. Des del 94, almenys setze vegades s'ha debatut al Congrés dels Diputats. Des del 98 fins al 2000 la Comissió Especial per l'Estudi de l'Eutanàsia, creada al Senat, va convocar i escoltar més de quaranta experts. Al mateix Parlament de Catalunya almenys tres vegades s'ha debatut presentar també el que avui proposem.

A principis de l'any 2006 el Comitè Consultiu de Bioètica de Catalunya, a l'Informe sobre l'eutanàsia i el suïcidi assistit deia: «Els principis de dignitat, autonomia i benestar del pacient fan èticament acceptable i constitucionalment possible la despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi. Aquesta conclusió és el fruit d'un procés deliberatiu, obert, plural i rigorós que coincideix amb una línia de pensament majoritària favorable a aquesta despenalització, en una o altra variant, en el context d'un debat social ampli.» Som a l'any 2017, i aquest mes José Antonio Arrabal ens ha tornat a interpel·lar.

És evident que el pas dels anys ens ha anat afegint noves dades i realitats al debat, referents internacionals. Ara com ara ja podem avaluar les experiències de Suïssa, Holanda, Bèlgica, Luxemburg, els estats d'Oregon, Vermont, Montana i Califòrnia, Quebec, el Canadà, Colòmbia... I les comissions encarregades de revisar els casos que garanteixen transparència i control en aquests països, després d'anys d'aplicació de l'eutanàsia, demostren que no s'ha produït un major percentatge de peticions d'eutanàsia per part de persones que es poden considerar en situacions de vulnerabilitat.

Des de la primera enquesta que va fer el CIS l'any 2009, específica sobre l'eutanàsia, on ja es va manifestar un ampli suport del 77,5 per cent, se n'han fet d'altres, el 2011, el 2015, amb resultats similars. El 2015, l'enquesta que es va fer d'Ipsos Mori per a *The Economist* a quinze països europeus Espanya estava en el quart lloc després de Bèlgica, França i Holanda en suport social a l'eutanàsia. La darrera enquesta, feta aquest 2017, amplia els percentatges fins al 84 per cent. Tenim un estat d'opinió favorable i hem de cercar el màxim consens social i polític, lluny d'apriorismes, oportunitats polítics, prejudicis i sectarismes ideològics, perquè parlem d'un dret, del dret a morir dignament.

Feia jo abans referència a l'informe del Comitè de Bioètica, i la veritat és que és de l'any 2006, però convé tornar-lo a rellegir quan parla del dret a la vida i el principi de dignitat de la persona, i diu: «La dignitat apareix com una expressió de la llibertat individual per la qual en un moment determinat una persona pot decidir deixar de viure perquè entén que viu en unes condicions indignes. Al mateix temps, és imprescindible que la decisió d'aquesta persona sobre la seva dignitat sigui respectada pels altres encara que la jutgin incomprensible. Aquesta concepció de la dignitat permet fer l'enllaç entre el dret a la vida i el dret de cada persona a decidir lliurement. És quan la persona decideix que la seva vida deixa de tenir la dignitat que mereix qualsevol vida humana, i que, per tal de ser coherent amb el dret a la dignitat, decideix lliurement deixar de viure. La dignitat humana ha de ser especialment reconeguda en les formes d'entendre i de viure el fet de la mort i la seva vulnerabilitat, així com en la lluita contra el sofriment innecessari.»

Vam dir també, en la discussió de la moció que vam fer fa uns mesos aquí, bé, el mes de gener, en aquest Parlament, que Catalunya era capdavantera en la legislació sobre drets de pacients, sobre el document de voluntats anticipades i en el document del desenvolupament de les cures palliatives. Volíem aprofundir el marc legal ja existent i així ho vam fer sobre quatre punts fonamentals: coneixement, com es mor a Catalunya, amb la creació de l'Observatori de la Mort; informació, informació a la ciutadania i promoció del document de voluntats anticipades; garantia d'accés universal a les cures palliatives amb equitat territorial tots els dies de l'any, vint-i-quatre hores al dia, amb coordinació de recursos, i sobretot formació de tot el personal sanitari en drets i formes d'atenció a les persones malaltes al final de la seva vida.

I en aquella moció recollíem el que avui fem: continuar avançant en la garantia del dret a la mort digna i el dret del pacient a decidir, i, per tant, modificar la legislació penal actual. Serà un pas més, perquè hem de començar a treballar, després de la despenalització, en la regulació sobre les condicions estrictes de procediment per a les pràcti-

ques eutanàsiques autoritzades recollint l'expertesa internacional i els treballs realitzats fins ara; haurem de discutir i debatre sobre objectivar la situació del malalt, presència de malaltia terminal que provoca sofriment greu; haurem de treballar sobre l'expressió de la seva voluntat, com es fa el requeriment exprés, seriós i inequívoc; sobre quines persones hauran d'intervenir en el procés de decisió; sobre quin control adequat mitjançant comitès específics de control i supervisió ens dotem en la nostra llei. Són aquests aspectes els que haurien d'estar recollits i hauran d'estar recollits en una llei de disposició de la pròpia vida, que garanteixi la lliure autonomia personal i, alhora, la protecció dels col·lectius més vulnerables, perquè hem de vetllar per evitar que els que són vulnerables o estan afeblits puguin ser manipulats i siguin utilitzats per atendre els interessos d'altres persones.

Són diversos ja els parlaments autonòmics que han demanat la despenalització i la regulació de l'eutanàsia. En un primer pas, caldrà harmonitzar les diferents lleis sobre drets a la mort digna i d'accés a les cures pal·liatives, i continuar avançant en el debat social i polític cercant consensos i, com deia al principi, oblidant prejudicis i apriorismes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Escarp. A continuació té la paraula la senyora Àngels Martínez, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Àngels Martínez Castells

Gràcies; gràcies, senyora presidenta. Gràcies al Marcos Ariel i família. Gràcies a la gent del DMD que ens torna a acompanyar avui aquí. Crec que val la pena agrair-los que..., no només estiguin aquí, sinó la paciència que tenen amb nosaltres en les millores que crec que anem fent, avançant cap a la despenalització de l'eutanàsia, i avançant també pas a pas cap al suïcidi assistit, perquè ja hem fet passos importants en les cures pal·liatives, i tenim un magnífic sistema de PADES que el problema que té és que no pot estar les vint-i-quatre hores treballant ni arribar a tots els territoris amb la qualitat i la disponibilitat que segurament el mateix sistema de PADES voldria donar-los.

Però crec que val la pena repetir aquest agraïment perquè vostès amb el seu treball, que porta ja gairebé vint anys fent-se, ens estan aportant solidaritat, humanitat, civilització en un moment importantíssim per a totes les persones, en el moment més difícil. I ens ajuden a fer i refer..., per desgràcia descosint moltes vegades passos d'abans, d'avenços, com els que s'havien plantejat fa poc en el Congreso a Madrid i que no varen prosperar, però que crec que la proposta d'Unidos Podemos, magníficament defensada amb passió, amb indignació genuïna i amb estimació i afecte per les persones malaltes, per la Marta Sibina, entre d'altres, mereixia un millor resultat.

De totes maneres els textos queden, el sentiment queda, i avui aquí jo voldria afegir un parell de qüestions que crec importants. La primera és que és veritat que volem morir bé, volem una bona mort; això és l'eutanàsia. L'eutanàsia vol dir, com saben vostès perfectament, «bona mort». Però sobretot el que volem exigir és el dret a que no ens obliguin a morir malament. És a dir, com podem aconseguir que a la majoria de les persones, en la situació que arribin, els arribi aquesta bona mort per aquest increment, per aquesta pujada de graus de civilització de la nostra societat.

I jo penso que s'aconsegueix posant unes dosis adients de laïcisme al Codi penal, de dignitat, d'agafar l'autonomia –aquesta autonomia que estem tant reivindicant–, portant-la a la persona, que és, en definitiva, la unitat primera i fonamental de la societat, i tirant endavant amb afecte, amb dignitat el que és aquesta extensió de la bona mort que desitgem per a tothom. Ningú vol morir malament, però poca gent... –poca gent–, i nosaltres en aquest sentit som uns privilegiats, podem fer alguna cosa, podem legislar per aconseguir que la bona mort arribi a la immensa majoria de les persones, i treure sofriment i treure angoixa.

Jo voldria, en aquest sentit, utilitzar les paraules d'un amic meu que treballa, ha treballat molts anys amb persones malaltes, amb amigues, persones malaltes i amigues que s'han suïcidat de vegades de manera cruel, que els estalviaré explicar-los-hi, i que ell mateix, pels mateixos dolors i per la mateixa manca de sentit de la seva vida, es va plantejar com abandonar aquest món –abandonar aquest món. I en un moment de des-

esperació i de molt dolor, es va trobar amb el que ell en diu «un pla B», i va agrair de manera especial haver donat..., trobat la mà, haver pogut agafar-se a la comprensió i solidaritat de l'organització DMD.

I, llavors, ell explicava que en un moment en què l'angoixa li creixia, el que més l'angoixava era no poder-ne parlar obertament, del que li passava, del que sentia, del que necessitava. I que trobar en el DMD gent que l'escoltava i que l'entenia va ser un alleujament molt gran. I els dono les gràcies per tota la feina que fan, que no la fan per les persones, que la fan per la societat, que la fan per l'enriquiment de la política, perquè el varen ajudar a treure's bona part de l'angoixa. I aleshores es va adonar que amb gent com vostès podia resistir mentre volgués i pogués resistir, perquè si arribés al punt en què ja no pogués i no ho volgués més, tindria una opció de sortida que comença a estar definida i que nosaltres, els parlamentaris de Catalunya i els parlamentaris del Congrés, podem arribar a definir millor.

I amb aquesta tranquil·litat de trobar solidaritat, de trobar qui entén, de trobar qui està amb tu, i amb més convicció que mai, va començar a plantejar-se encara millor què implica la bona mort. I no només per ell, sinó per, en general, tota la societat. I considerava que si una persona arriba al punt de no poder més, no és just que després de tot plegat encara es vegi obligada a marxar d'aquest món sense poder dir adeu de forma oberta i serena, i hagi de marxar en solitud, amb neguit i amb sentiment de culpa, per ell i per les persones que deixa, i que es vegi obligada a morir d'una manera tan o encara més dura que el sofriment d'una vida amb dolor i sofriment. I si s'ha tingut una mort indigna no és el final que cal a una vida digna.

Per tant, considerava que mirar de garantir una mort sense dolor en tots els casos era un tema que, a la nostra societat, havia de vetllar-se i plantejar-se. Perquè una persona, quan les seves condicions de vida ja no li resulten ni suportables ni dignes, si mai arriba al punt de no poder o no voler seguir, arriba al punt en què tot el cos, la voluntat, diu prou..., pugui tenir un final assistit, acompanyat, compartit, de la mà d'un metge que no ha de patir per cap Codi penal, de la mà d'una persona amiga que no ha de patir perquè li caiguin les culpes o pugui anar a la presó.

I aquest amic meu es preguntava: «No seria això el més compassiu, el més civilitzat, el més humà?» I es preguntava: «No hi tenim dret?» I jo penso que, a aquestes preguntes, nosaltres, tots plegats, totes plegades tenim l'obligació i el deure, i el dret també, de donar-los resposta.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades –gràcies–, companys i companyes de l'Associació pel Dret a Morir Dignament, ja us han fet tants elogis que jo només us diré que gràcies perquè treballeu constantment, vehementment i encertadament, i ens conveneu i ens sedueu per continuar lluitant per drets com el dret a morir dignament. Això en si ja és un gran agraïment que us hem de fer. I donar les gràcies a la Isabel Alonso, que a la Comissió de Salut del 23 de juny passat ens recordava el posicionament que en Salvador Pàniker havia ja fet l'any 97, ara fa vint anys, precisament quan ell va comparèixer en aquesta mateixa comissió.

Recordar aquelles paraules d'en Salvador Pàniker: «Nosaltres hem defensat precisament això, la idea que el dret a morir dignament és un dret i un dret humà. És un dret d'autodeterminació, i parlant d'autodeterminació, mal podem defensar autodeterminacions col·lectives si abans no defensem una autodeterminació personal com és que cadascú sigui l'amo del seu propi destí, del seu propi cos, de la seva pròpia vida i de la seva pròpia mort.»

Malgrat aquests savis posicionaments, vam haver d'esperar fins al juny del 2015 perquè a l'exposició de motius de la Carta de drets i deures de la ciutadania amb relació a la salut i l'atenció sanitària, aprovada pel Departament de Salut, en el capítol «Autonomia i presa de decisions», precisés en el punt del «Dret a viure el procés final de vida»

el següent: «La persona té dret a viure el procés que s'esdevingui fins al final de la vida segons la seva concepció de dignitat. La persona té dret a rebutjar qualsevol tractament, malgrat aquest sigui de suport vital i estigui ja instaurat sempre que es tracti d'una decisió competent i ben informada. En aquest context, la persona té dret a rebre una atenció de qualitat que promogui l'alleujament del patiment, sigui físic, psicològic, social o espiritual, proveïda amb l'entorn idoni i atenent les preferències de la persona.»

I ara ve el fort: «Quan es donen situacions de patiment insuportable i la persona, amb plena possessió de les seves facultats per decidir, expressa el seu desig de morir i sol·licita ajuda per fer-ho, té el dret a rebre un tractament respectuós i que se li doni una resposta proporcionada a la intensitat d'aquest patiment» –etcètera– «sempre dins del marc legal vigent.» Per una part, és obvi que si de Catalunya depengués, cap persona trobaria un obstacle per exercir el seu dret a una mort digna. Ara bé, malgrat aquesta afirmació, l'article 143.4 del Código penal és precisament aquest marc legal vigent que impedeix que a Catalunya es faciliti una mort digna i sense patiment, així com a la resta de l'Estat, tot i que sigui en situacions de patiment insuportable.

Al Congrés dels Diputats, al Congreso de los Diputados, hi ha qui vol parlar de les cures palliatives, i vol parlar de les cures palliatives oposant-les a l'eutanàsia. Que quedi clar que estem del tot compromesos en potenciar les cures palliatives, però a aquells que defensen que amb unes bones cures palliatives ja no hi haurà qui demani eutanàsia els diem que això és una fallàcia. La mort voluntària de la que estem parlant té a veure amb els valors de la persona, amb la seva forma de viure la vida; és una expressió de llibertat per decidir quan morir, per decidir quan la vida que està vivint no mereix ser viscuda.

I s'ha dit, estem parlant del Ramón Sampederro, ell no volia cures palliatives; del José Antonio Arrabal, obligat a morir clandestinament, no volia mesures palliatives. I fins i tot no milloraria..., fins i tot tenint en compte la llei de mort digna que Ciutadans està discutint en aquests moments en el Congreso. Estem parlant també de la Raquel, que ens deia fa pocs dies al diari *Ara* que «no, en tinc prou, no, hi ha un punt que no vull sobrepassar», i demanava la legalització de l'eutanàsia per posar fi a la vida en el moment que ella considerés que es traspassaven aquests límits. Perquè sí, perquè l'eutanàsia és una decisió individual –i ha de ser una decisió individual–, molt minoritària, certament; només un 3 per cent allí on està reconeguda, com Bèlgica o Holanda. A Catalunya, segons dades, parlem d'un 2 per cent de pacients que demanen anticipar la seva mort més enllà del que la llei els permet. A casa nostra, aproximadament, hi ha unes 60.000 defuncions l'any i, si apliquem el percentatge, vol dir que s'està negant i vulnerant la dignitat i la llibertat individual a unes 1.200 persones anualment, per no oferir-los la possibilitat de marxar lliurement.

Per altra banda, hauríem d'evitar caure en el fals consol de la hipocresia i de la doble moral. L'eutanàsia, la finalització voluntària de la vida, és avui una realitat que es practica en la clandestinitat, com es practicaven els avortaments abans de la Llei d'interrupció voluntària de l'embaràs, pràctica que, tot sigui dit, en la clandestinitat o la illegalitat, es realitzava en unes o altres condicions i garanties segons el nivell socioeconòmic al que es pertanyia.

Hi ha grups que demanen ajornar la decisió per obrir un debat més assossegat. A aquells cal recordar-los que el debat ja el va obrir Ramon Sampederro fa vint-i-tres anys, que ha estat debatut catorze vegades al Congrés i al Senat, cinc vegades al Parlament de Catalunya, i que, com ja s'ha dit, l'opinió i la maduresa de la societat van per davant nostre.

I, sens dubte, podria tenir un cert pes l'argument del pendent relliscós, quan no hi havia experiències avaluades en altres països. Avui no és admissible. Tenim estudis clars realitzats a Holanda, a Bèlgica, i tants altres. I sí, certament és un tema delicat, i tant que sí. Per això cal una llei de disposició de la pròpia vida que defensi les persones vulnerables i que garanteixi l'autonomia i la dignitat personal. Així ho proposa la llei holandesa del 2001, l'Informe sobre l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi, del Comitè de Bioètica de Catalunya, del 2006, i també la llei presentada per Podemos, En Comú Podem i En Marea, que ni tan sols ha estat admesa a tràmit en el Congrés.

Vostès saben prou bé que nosaltres no tenim per costum anar a Madrid a demanar res, ni al Congreso de Diputados. Ara bé, entenem i compartim que la tramitació de la

demanda que ens ha fet arribar l'Associació Dret a Morir Dignament - Catalunya pot beneficiar no només el nostre poble sinó també la resta de pobles de l'Estat espanyol. Per tant, donarem suport perquè aquesta proposta arribi al Congrés i torni a obrir el debat fructífer de l'eutanàsia per tot l'Estat. Mentre, a Catalunya, i parlant d'autodeterminació tal com ens recordava en Salvador Pàniker, caldrà començar a treballar el desenvolupament d'una llei, per quan? Gràcies a la república catalana, fruit d'un referèndum d'autodeterminació, se'ns lliuri del flagel i l'amenaça constant del Código penal, per aconseguir una llei que reconegui el dret a la mort digna, facilitant i ajudant a un traspass voluntari i en condicions.

Per acabar, deixeu-me que recordi un desig expressat pel nostre amic Xirinacs: «No passaran gaires anys sense que es permeti planificar a la voluntat la pròpia mort, talment com avui en dia els pares i mares planifiquen la vinguda a la vida dels seus fills.» Que així sigui.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra. A continuació té la paraula la senyora Alba Vergés, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Bona tarda a totes i a tots. Bé, presentar una iniciativa signada per quatre grups parlamentaris i que hi hagi tres grups, tres companyes, que hagin presentat el perquè estem avui aquí en aquest debat al Parlament, doncs, t'enorgulleix, pel fet d'estar compartint amb altres espais polítics una mateixa idea i una mateixa proposta, però et deixa una mica amb els teus papers que havies escrit, doncs, sortint aquí amb el desig de no ser un lloro i no ser repetitiva. Tot i així, sí que expressaré algunes idees que ja s'han dit, perquè comparteixo amb les tres companyes moltes de les exposicions que han fet, però que tampoc volem deixar, des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, de posar-hi èmfasi.

En primer lloc, és salutar, donar les gràcies a l'Associació Dret a Morir Dignament per la feina que fa molts anys que fan, no només en l'àmbit de l'eutanàsia i el suïcidi assistit, sinó en tots els àmbits que tenen a veure amb una mort digna. Porten molt de temps explicant, parlant i posant sobre la taula tots aquells aspectes d'allò que ens fa por parlar, que és de la mort. I jo els dono les gràcies perquè avui estem aquí molts gràcies a tots vosaltres.

El suport social que hi ha en aquest aspecte durant els darrers anys no només és important sinó que té una tendència creixent. Ara estem parlant d'unes xifres del 78 per cent; algunes enquestes les donen superiors, i nosaltres, com a institució, com a diputats i diputades, i com a persones que estem aquí representant la ciutadania de Catalunya, tenim l'obligació d'escoltar aquest suport i aquest clam popular cap a una cosa que es vol com un dret, que és el dret a morir dignament. I aquesta és una obligació que nosaltres ens prenem molt seriosament i per això donem les gràcies per tenir avui aquest debat.

Aquesta iniciativa és compartida, el debat en què la societat s'ha pronunciat reiteradament està augmentant els seus suports, cada vegada més a favor d'una regulació, que no vol dir simplement no tenir res en el marc legal que parli de la mort digna o que parli de les condicions, sinó d'una regulació d'una pràctica que ningú voldria haver de demanar, ningú desitjaria haver de sol·licitar un dret com l'eutanàsia o el suïcidi assistit. Ho recomana també l'Informe sobre l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi elaborat pel Comitè de Bioètica de Catalunya, en el qual fa un drenatge i un treball molt minuciós i rigorós sobre les condicions sota les quals s'hauria de poder permetre, i recomana la despenalització perquè hi ha condicionants per poder permetre l'eutanàsia i el suïcidi assistit, tenint en compte certes condicions i criteris.

Per tant, això no vol dir, en cap cas, no tenir sota l'ordenament jurídic una regulació sobre aquesta pràctica. De fet, la demanda social es deu a que hi ha persones que no veuen protegida la seva autonomia en el marc legal actual. No pas que no vulguin que hi hagi marc legal en aquest aspecte, sinó que volen un marc legal que les pugui protegir.

Recordem quan es troben, a més a més, davant d'una situació no prèviament desitjada però que les porta a expressar la voluntat de posar fi a un patiment quan es donen

unes situacions concretes que és la seva percepció de no estar vivint la vida amb dignitat.

Per tant, en el debat sobre la regulació s'hauran de determinar les condicions estrictes de procediment per les pràctiques autoritzades, pel que fa a les formes d'expressió de la voluntat del pacient; a la valoració i a l'objectivització de la situació del malalt; a les formes d'intervenció en el procés de decisió i els requisits a tenir en compte; a la documentació de cada cas concret, i al control adequat.

Ho dic clar: no estem dient sortir de la legislació, sinó ben al contrari, volem dir que se surti de l'àmbit penal; que s'extregui amb claredat de l'àmbit penal una pràctica que necessàriament haurà d'estar regulada. Per complir-ho caldrà obrir un debat profund, que no escapa de la legítima polèmica, on es puguin introduir tots els aspectes mèdics, clínics, ètics i de drets per cercar-ne un consens tan difícil com necessari perquè la societat ens ho està demanant.

Els diferents punts de vista i les sensibilitats ideològiques hauran de ser escoltades i respectades per poder avançar políticament i en conseqüència també legalment, en el sentit en què la societat ja està madura. I aquest és un deure d'aquest Parlament i és un deure de les persones que representem la ciutadania, de respondre els clams de la gent.

Recordem, però, no confondre els debats. Una cosa és que la llei no impedeixi, o, millor dir, no carregui penalment una acció, que haurà d'estar regulada, i l'altra cosa és complir amb el que ja ara, en el nostre país, i ho hem dit abans, hi hem estat capdavanters, pel que fa a les cures pal·liatives i pel que fa al respecte a l'atenció sanitària als trams finals de la vida. És una cosa de què ens enorgullem com a catalanes i catalans, però l'altra cosa és complir amb el que..., amb al feina que ja hem fet, que recull la Carta de drets i deures dels pacients pel que fa a aquestes cures i a l'atenció al final de la vida.

I sí que aquesta Carta de drets i deures dels pacients en el seu punt 5.1.8..., em permeto llegir textualment la part que tracta el tema, i que crec que l'ha llegit alguna altra diputada, que és que «quan es donen situacions de patiment insuportable i la persona en plena possessió de les seves facultats per decidir expressa el seu desig de morir i sol·licita ajuda per fer-ho, té el dret a rebre un tracte respectuós i que se li doni una resposta proporcionada a la intensitat d'aquest patiment», i afegeix: «Igualment la persona té dret a que els professionals sanitaris li facilitin les cures i els tractaments necessaris per facilitar-li una mort digna i sense penediment sempre dins del marc legal vigent.»

Em sembla que ho va dir la companya Gabriela Serra: «dins del marc legal vigent». No tenim un problema amb la concepció, tenim un problema amb l'actual marc vigent. I avui estem fent un pas important. I tampoc volem confondre els debats amb tot el que fa referència a garantir la dignitat i l'autonomia en la presa de decisions respecte al procés d'atenció, respecte al fet de donar tota la informació necessària i posar-ho tot a l'abast perquè les persones també tinguin el dret d'expressar la seva voluntat en forma de decisions anticipades. I per això hem tingut diferents iniciatives parlamentàries en les quals també hi ha un gran consens en el que diu que s'ha de promocionar el document de voluntats anticipades per poder parlar de la mort d'una manera molt més sana i no quan ens hi trobem a les portes.

Per aquest motiu és pertinent treballar per complir tot això però no és pertinent confondre els debats. I no és pertinent, i és un error també, fer-ho servir d'excusa per no fer una proposta política que avanci en una regulació que protegeixi les persones que es poden trobar en situació vulnerable alhora que avanci per aquest respecte a l'autonomia i a les decisions personals.

Aquest jo crec que és el sentit i l'objectiu final del que avui iniciem, tot i no ser-ne l'objecte del text que és només la modificació d'un article del Codi penal. Tenir una regulació establerta que posi condicions sota les quals es podria permetre i sol·licitar l'eutanàsia i el suïcidi mèdicament assistit. Amb una definició clara dels conceptes, això és molt important, les característiques que han de tenir els pacients, els requisits que s'hauran de complir per part del sistema sanitari, per part del personal sanitari en la presa de decisions i actuació i, sobretot, pel que fa a la supervisió i el control, la composició i tasques de qui tingui també la responsabilitat d'aquesta supervisió.

Tenim un avantatge d'haver anat lents i d'haver faltat valentia política en el país, que és que altre país ja han encetat experiències de regulació en les quals ens les podem mirar, com els Estats Units, alguns estats, Suïssa, Holanda, Bèlgica, Luxemburg, el

Quebec. És l'únic avantatge que li trobo d'haver estat lents en respondre a la demanda de la societat.

I avui encetem aquesta iniciativa amb suport signat de quatre grups que entrarà en ponència i que ja anuncio que, des del Grup de Junts pel Sí, demanarem compareixences de diferents persones que ens poden aportar des de moltes visions, moltes sensibilitats, en allò que insistia que s'ha de derivar d'aquesta llei que és un debat profund sobre l'eutanàsia i el suïcidi assistit. I, evidentment, valorarem totes les esmenes que es puguin aportar per part dels diferents grups parlamentaris en els debats de ponència.

És un debat que nosaltres hem sentit molt als mitjans de comunicació amb noms propis, el Ramón Sampederro era el primer, o el primer que jo recordo per la meua edat, però són moltes les persones anònimes, com també són moltes les persones que lliurement decideixen no optar per desitjar l'eutanàsia i el suïcidi assistit. Per tant, potser sí que és un nombre petit de persones però és que és un nombre petit de persones a les quals hem de respondre també a la seva dignitat i a la seva voluntat de morir quan elles decideixin que no estan vivint amb dignitat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vergés. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, vull saludar també, en primer lloc, doncs, els representants de l'associació Dret a Morir Dignament, que avui ens acompanyeu a la tribuna i amb qui també hem tingut l'ocasió d'intercanviar opinions i punts de vista de forma constructiva al llarg d'aquests darrers mesos. Sé que a mi no m'aplaudireu, ho sé, però respecto tot allò que esteu fent, perquè considereu que és el millor per a aquesta societat. I, per tant, des d'aquí tot el meu respecte.

Senyors i senyores diputats i diputades, el Grup Parlamentari del Partit Popular presenta avui una esmena a la totalitat a aquesta proposició per despenalitzar l'eutanàsia. Ho fem perquè tenim la convicció que la despenalització seria clarament perjudicial per al bé comú social en general i per a la praxi mèdica en particular. Volem aprofitar aquest Ple per exposar els nostres arguments, i ho volem fer amb respecte per als que sostenen el posicionament contrari. En aquests debats és freqüent que uns i altres s'acusin d'intencions torçades. Jo estic convençuda que aquí tothom defensa el que creu sincerament millor per a la societat i, en aquest sentit, nosaltres no podem acceptar aquesta proposició de llei.

Ras i curt, el que nosaltres defensem és que cal eliminar el dolor, no eliminar la persona que pateix dolor. El que nosaltres sostenim és que hem d'acompanyar millor les persones en el tram final de la seva vida, no acabar amb la seva vida. El que nosaltres afirmem és que hem de posar la medicina al servei de la vida, no al servei de l'imperi de la mort. És més fàcil donar un passaport per a l'altra vida, és més fàcil, però també és més humà i més civilitzat i més alliberador posar remei al dolor, a la solitud, a la depressió que poden viure les persones grans o malaltes.

Creiem sincerament que en aquest sentit hi ha un ampli perímetre per a l'acord. Al cap i a la fi tenim molts més punts de sintonia que divergències. Va quedar palès en aquest mateix plenari ara fa uns mesos, quan vam debatre una moció de Catalunya Sí que es Pot sobre la mort digna. Perquè, ho hem de dir clarament, tots volem una mort digna, tots. Però, què vol dir això? Per a nosaltres una mort digna vol dir un traspàs amb el mínim dolor possible, en un clima de dignitat i d'intimitat. Vol dir la possibilitat d'estar envoltat i acompanyat per les persones estimades. Una mort digna vol dir un traspàs convenientment informat, on es respectin les voluntats del pacient amb l'atenció mèdica, psicològica i espiritual desitjada. En això podem estar tots d'acord, però precisament d'això no en parla aquesta llei. Perquè aquest projecte legal només té un punt, que és el de modificar el Codi penal amb l'objectiu de despenalitzar el suïcidi assistit. Dit d'una altra manera, la legalització d'un homicidi mèdic.

També la moció que se'ns va presentar fa uns mesos girava al principi exclusivament sobre la despenalització del suïcidi assistit. Però després la moció es va enriquir, es van introduir moltes altres variables, i al final vam acordar un text que va ser aprovat en molts dels seus punts per unanimitat, perquè tots volem millorar les condicions socials i mèdiques de la mort. Per a millorar les condicions de la mort, el primer que hem de fer és conèixer bé aquesta realitat, mirar-la cara a cara. És curiós que un fet tan universal i indefugible estigui absent del debat polític. Potser és que els morts no voten i els vius no volem ni pensar-ne ni parlar-ne. Del sistema educatiu en tenim experiència, l'atenció primària la vivim molts cops en primera persona, però la mort, els que es moren, són sempre els altres, fins que som nosaltres, i llavors ja no podem explicar la nostra experiència.

Per això en aquella moció del passat gener vam acordar que la Generalitat creés aquest mateix any un observatori de la mort a Catalunya, precisament per poder-ne parlar. Hem de saber quanta gent mor sola a Catalunya, quanta gent mor en habitacions massificades en hospitals, quantes persones moren lligades, quanta gent ha pogut fer documents de voluntats anticipades. I de tots aquests compromisos, què s'ha fet a dia d'avui? S'ha posat en marxa? O només ens interessa el tema per a debats efectistes a la cambra? Ha fet alguna cosa el Govern? La moció que vam aprovar en aquesta cambra estava centrada en aquestes mesures. Vam aprovar tots potenciar el document de voluntats anticipades, donar-lo a conèixer a través de mitjans eficaços, tant entre la comunitat mèdica com entre la ciutadania. Aquest és el camí, pensem que aquest és el camí. La mort no és només una fatalitat natural, una cosa que ens cau o ens passa. La mort és part de la vida personal i com a tal hem de poder humanitzar-la, orientar-la, conduir-la.

Senyors i senyores diputats i diputades, tots els grups de la cambra volem unes condicions dignes de la mort i per això vam aprovar per unanimitat donar un fort impuls a les cures palliatives. Avui hi ha mecanismes per mitigar altament el dolor, perquè el traspàs no sigui una agonia i una tortura de dolor. Som conscients –som conscients– que tenim el deure ètic i científic de minar tot el puguem el dolor. Per això torno a referir-me a aquella moció: vam aprovar per unanimitat en aquesta mateixa cambra una àmplia sèrie de mesures per reforçar el coneixement i la pràctica de les cures palliatives en el nostre sistema sanitari públic. Què n'ha fet el Govern des de llavors, des de la seva aprovació? Però, senyors i senyores diputats, de tot això, de totes aquestes mesures, en aquesta proposició no se'n parla en absolut.

Mirin, el text que votarem i que s'aprovarà demana directament la despenalització de l'eutanàsia. Vostès, grups proposants, amb aquesta proposició creiem que prenen una drecera perillosa; despenalitzem i després debatem. I davant una qüestió que afecta directament la dignitat humana, pensem que això s'ha de fer al revés; primer ho hem de debatre i després, si de cas, ja prendrem les mesures que calguin. Aquí no s'obre cap debat. Per exemple, en cap moment es parla del jurament hipocràtic; és que és essencial parlar d'aquesta qüestió. Doncs, això no surt en cap lloc. Permetin-me que els ho digui, la llei que vostès presenten, els diferents grups, és una llei molt fluixa, és una llei mandrosa, feta en laboratoris ideològics i no en les plantes dels hospitals. Perquè, si un vol fer una llei per a una bona mort, presenta una llei molt més àmplia, molt més completa. O és que amb el suïcidi assistit garantim la bona mort a tothom? El tema es mereixia una mica més de treball, una mica més de rigor.

Entrem a valorar –valorar– el nucli de la qüestió que se'ns planteja, el suïcidi assistit. I aclarim bé el que aquí se'ns presenta perquè, en realitat, no estem parlant de l'autonomia del subjecte, no estem parlant de que una persona decideixi posar fi a la seva vida. El que vostès proposen és que, sota certes condicions, es despenalitzi l'homicidi. Del que es tracta, al cap i a la fi, és que el sistema sanitari i els seus professionals puguin esdevenir, si cal, prestadors de la mort; la mort com a prestació sanitària. Ho sento, és així, és tal el que aquí s'està proposant. Això, per nosaltres, senyors i senyores diputats, és una clara equivocació amb repercussions greus. I ho és, en primer lloc, per a la mateixa praxi mèdica i per al funcionament de tot el sistema sanitari. La relació mèdica es basa en la confiança del pacient en que el metge treballarà per a garantir la vida, però si entreguem als metges les claus de la mort, tot el sistema queda distorsionat perquè queda erosionada la confiança i la premissa fonamental. Nosaltres volem una medicina al servei de la vida, no una medicina lliurada a la cultura de la mort.

La normalització del suïcidi assistit, que això és el que aquí se'ns proposa, pot exercir una pressió subtil sobre les persones grans i vulnerables, una microviolència que de forma estructural pot tendir a posar en dubte el valor d'algunes situacions vitals i convida a deixar pas d'una forma precipitada. En parlar d'eutanàsia, molts cops es parla de vides indignes, se n'ha fet esment en diverses ocasions al llarg d'aquest debat. I jo em pregunto, senyors i senyores diputades: això què vol dir? On està la indignitat? En el subjecte que pateix? Entenc que no. Quan vostès parlen d'una vida indigna, es refereixen a les condicions d'aquella vida. Però, llavors, per què posem el focus en acabar amb la vida de la persona i no en acabar amb les condicions que fan peserosa i angosant aquella vida? Certament, hi ha persones que expressen el seu esgotament vital –vital– i el seu desig de morir. Jo crec que hem de deixar per un moment de banda els casos extrems, eh?, però certament sí que és cert que hi ha persones que volen abdicar de la vida. I aquest és un símptoma molt potent i una denúncia clara dels malestars de la nostra societat: soledat, indiferència, pobresa. Però el que no podem és atallar el símptoma sense abordar les causes.

Hem d'avançar encara un pas més, perquè si hi ha un argument fort en el discurs proeutanàsic és el de l'autonomia de la voluntat. Qui és l'Administració per decidir quan ha de morir una persona? Per què no ho pot decidir el subjecte? Per què no pot disposar com vulgui i quan vulgui de la seva vida? Mirin, aquest és un argument potent, però recordo en primer lloc el que deia abans: aquí no estem parlant tant del que fa un amb la seva vida, sinó de com vol i pot involucrar els altres en el seu suïcidi, de si l'homocidi consentit ha d'esdevenir una prestació social o no. Estem parlant de les implicacions socials de la pròpia autonomia. Certament, l'autonomia de la voluntat és un valor nuclear del nostre model social i polític, per això jo no puc impedir que ningú es prengui la vida.

Però que sigui un principi fonamental no significa que sigui l'únic criteri a l'hora de legislar. I vostès ho deuen entendre molt bé: segons el principi d'autonomia de la voluntat, una persona hauria de disposar plenament i amb total llibertat dels seus diners, però això no és així, ha de pagar impostos. Segons el principi de llibertat individual, un hauria de poder triar l'escola o el centre mèdic que desitges, però això no és així. Segons el principi d'autonomia de la voluntat, un hauria de poder fumar on i quan li vingués de gust, però això no és així perquè hi ha una legislació que, per cert, és bastant restrictiva. Queda clar que l'autonomia de la voluntat és fonamental, però no és l'únic valor a tenir en compte. En els casos que he exposat hi ha altres principis que la condicionen: la justícia social, l'equitat educativa o la salut pública. Doncs, en el cas que avui ens ocupa pensem que l'autonomia de la voluntat no és l'únic criteri. Perquè els legisladors hem de garantir també altres béns comuns, com la protecció de la vida o la confiança en el sistema sanitari.

Finalment, algú de vostès podria objectar que exagero, que vostès només proposen la despenalització en casos molt clars, amb la condició de la plena consciència i voluntarietat, en casos irreversibles i colpidors. I els haig de dir –els haig de dir–, amb el cor a la mà, que entenc la seva preocupació i els seus arguments, però que l'experiència demostra, així ho crec, almenys, que aquesta primera despenalització és només el primer pas d'una llarga pendent lliscadissa. El concepte no és meu, és ben conegut. Ha passat en diversos països, la dinàmica és sempre semblant. En primer lloc, es proposa una llei que permet el suïcidi assistit amb tres condicions molt estrictes: plena voluntarietat, malaltia terminal, dolors insuportables. Al cap d'un temps, però, es dona un segon pas i s'introdueixen els canvis oportuns per permetre l'eutanàsia no voluntària, involuntària: pacients en coma, nounats amb malformacions, avis amb demència o persones amb pertorbacions psiquiàtriques. Però encara queden dos esglaons: el tercer, que és obrir la porta a l'eutanàsia per a malalts incurables, però no terminals, o per a persones que no estan en situació irreversible. El darrer esglaó passa per permetre el suïcidi assistit per a persones que tenen patiment psicològic o estan cansades de viure. I no exagero. Mirin, és el que ha passat a Holanda. El Govern holandès ha proposat permetre ja l'eutanàsia a les persones grans que consideren que ja han completat el seu cicle de vida, encara que no estiguin en una situació de malaltia greu.

I acabo. Acabo amb exemples, no? Parlava aquest d'Holanda, i a part d'Holanda i de Bèlgica, també vull dir, doncs, que més de la meitat dels metges han rebut petició de

suïcidi assistit. Què vull dir amb això? Que, com deia el bioètic Étienne Montero, el que es presenti com un dret s'acabi convertint en una obligació. I crec que això és un perill per a la nostra societat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Xandri. A continuació, per al torn en contra, té la paraula la senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Molt breument, perquè només tinc dos minuts. Vostè ha començat la seva intervenció dient o expressant el seu màxim respecte per la proposició de llei, per les persones que estaven lluitant en l'Associació Dret a Morir Dignament, i apellava al bé comú, a que era perjudicial per al bé comú i per a la praxi mèdica, i a que defensaven el millor per a la societat.

Nosaltres, ho diria, intentem defensar el millor per a les persones; les persones que integrem, evidentment, una societat. I la societat no pot girar l'esquena a determinades persones que també volen que se'ls respecti la seva voluntat i la seva percepció de la dignitat de la seva pròpia vida. Vostè parla de vida, i nosaltres parlem de vida digna. Vostè diu: «Mort digna, sí», i l'equipara a reduir el dolor. I nosaltres l'equiparem a respectar les decisions, i a respectar l'autonomia d'aquestes persones.

I em sap greu dir-l'hi, però no ho trobo una actitud gaire respectuosa fer servir expressions com «medicina al servei de la vida i no al servei de l'imperi de la mort», com si estiguéssim parlant de *Star Wars*; com equiparar eutanàsia i suïcidi assistit a un «homicidi mèdic» –em sembla que no hi ha ningú del sistema sanitari que estigui pensant en aquests termes–; com parlar de la gent que mor en habitacions massificades. Barrejar-ho en aquest debat, i ho he dit abans, que la barreja de debats és molt perillosa, i que nosaltres creïem que això és un error.

Nosaltres diem «condicions dignes de la mort», com vostè diu. I les condicions dignes de la vida? I les condicions aquelles de respectar les voluntats de la gent? No es parla de les mesures. Vostè ha dit que es van aprovar, precisament, pel que ha comentat. Jo dic: «No és el mateix debat, no ho facin servir d'excusa, si us plau.» Altres expressions com –disculpi, presidenta, no m'allargaré, de veritat– «entregar als metges les claus de la mort» són realment desafortunades. «La mort com a prestació sanitària», també. I nosaltres només venim aquí a que el Parlament de Catalunya respongui a una voluntat majoritària de la societat que diu que volem respectar la voluntat de les persones quan estan precisament en una situació molt vulnerable.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vergés. Recordo al públic que no pot aplaudir. (*Rialles i remor de veus.*) A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Jorge Soler, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jorge Soler González

Bé, bona tarda. Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats i gent que ens acompanya des d'allà dalt. A mi m'agradaria, avui, haver sentit i fer un debat sanitari; però, bé, avui, com han vist, ni debat sanitari, ni debat ètic, ni de compassió. Avui tenim un debat polític, estrictament polític. I per argumentar-ho, us parlaré de la cronologia d'aquest debat.

Ciutadans el 16 de desembre presenta a Madrid, al Congreso, la Proposición de ley de derechos y garantías de la dignidad de la persona ante el proceso final de su vida. Pocs dies després, concretament la setmana següent, un dimecres, 25 de gener, aquest diputat, a dos quarts de tres, aproximadament, rep una trucada d'un company d'aquesta cambra que el convidava a sumar-se a aquesta petició que avui alguns de vostès han signat. Jo l'havia coneguda en una versió prèvia, vostès la van consensuar i, de forma urgent, em demanaven, abans d'entrar al registre, que jo la signés. I li vaig dir: «Miri, jo no signaré això per diversos motius. El primer és perquè el meu grup no signa qüestions importants, doncs, sense llegir-les, meditar-les, participar en la seva elaboració. Però fo-

namentalment no ho farem perquè del que parla aquesta llei o aquesta proposta, instar Madrid a fer, doncs, no té gaire sentit per a un grup com Ciutadans, que ja ha presentat una llei i que desitjo que en breu, i que ara mateix no conec els “tempos” del Congreso, però desitjo que aviat la nostra llei la puguem debatre.»

Jo estava preparant la intervenció que faria el dia següent –aquell dia sí que vaig fer una intervenció crec que de política sanitària– per parlar de la Moció 91/XI, que ens presentava el Grup de Catalunya Sí que es Pot: una moció complexa, conciliadora, pactada.

La setmana següent... La setmana següent Podemos registra al Congrés la seva proposta de llei sobre l'eutanàsia; 17 de febrer: ho fa el Partit Socialista, també sobre els drets de la persona davant del procés final de la vida, etcètera, i, finalment, 21 de març –21 de març de 2017– es produeix el primer debat sobre el tema a Madrid, debat de la llei d'eutanàsia que proposava el partit de Podemos.

Avui, 26 d'abril, és a dir, un mes després de que aquest debat ja s'ha produït a Madrid, avui tenim el debat d'aquesta proposta. Que què ens diu? Instar Madrid a que tinguin el debat d'aquesta proposta; la proposta, que està feta, que està votada, com ara els hi explicaré, i que, a més a més, doncs, alguns de vostès tenen contradiccions que ens semblen estranyes, com a poc. En primer lloc, perquè aquest debat, doncs, hi insisteixo, ja està fet. Jo no sé si és que han desconnectat ja tant de Madrid que no saben vostès que aquest debat que vostès insten a fer ja està fet. Però, a més a més, si vostès han llegit, que suposo que ho deuen haver fet, tots els discursos de tots els grups amb aquesta llei i a la següent que ara us comentaré, que és la de Ciutadans, notaran grans diferències en els discursos que els diputats aquí argumenten, en el to, en la forma, en el fons, del que realment els seus grups han defensat a Madrid.

Però encara hi ha diferències, com a poc, deixin-m'ho dir, simpàtiques, eh?, com, per exemple, quan Podemos presenta una proposta per parlar de l'eutanàsia –això que vostès després diuen a les associacions que es tan important per als vostres grups, i que vostès, no es preocupin, defensaran amb vehemència davant d'aquests grups que vostès volen anar a Madrid a fer–, quan això succeeix, i succeeix, i cal dir-ho, de la mà de Podemos, no ho neguem –al César el que és del César–, curiosament jo em llegeixo, també ho tinc per costum, els patrons de vots, i quan arribo al vot del Grup Mixt, de Convergència, guaita, s'absté. És a dir, una part d'aquesta cambra que avui ens demana que a Madrid se faci un debat per despenalitzar una cosa, quan ja s'ha produït aquest debat que avui votem, vostès voten abstenció. És a dir, no sé si allà dalt li ho han explicat tant, però està clar que una mica de contradiccions hi ha. Però és que, a més a més, hi ha dues persones molt importants del seu grup que aquell dia no voten –segurament, motius importants–, amb una llei com aquesta.

Per continuar les contradiccions, sap greu dir-ho, però jo continuo analitzant el patró de vot, i el Partit Socialista, que avui ens ha explicat el que ens ha explicat, i que a més a més jo havia llegit en detall i tinc aquí a més subratlladetes les declaracions seves a Madrid, allà també s'absté, però aquí signa aquesta proposta.

Bé. Finalment, 28 de març, explicades les contradiccions els explicaré per què nosaltres no vam signar aquesta proposta. I com us he dit nosaltres anem a Madrid i fem, i, per tant, a Madrid nosaltres vam presentar la nostra llei, que vam defensar el dia 28 de març. I, sorpresa, aquesta llei –aquesta llei– sí que ha sortit, s'ha votat favorablement. Tots els grups, tota la cambra del Congreso de los Diputados ha donat suport a aquesta llei de final de la vida que presenta Ciutadans. Tots els grups... (*Veus de fons.*) Perdó... –perdó, perdó. He dit tots els grups? (*Veus de fons.*) No, tots els grups no. Disculpeu. Esquerra Republicana i el Grup Mixt s'abstenen.

Llavors, un pregunta: clar, si no han seguit –les transcripcions les tenen i estan també gravades– què és el que ha presentat Ciutadans al Congreso, doncs, els hi explico... A què s'abstenen vostès? A garantir les cures palliatives amb igualtat efectiva territorial? S'abstenen. Fantàstic! Clar, serà perquè poden garantir que la igualtat territorial en cures palliatives a Catalunya és perfecte? Serà per això? No. El dret a acompanyament. El dret a no morir en un passadís. Vostès s'abstenen a això. Serà perquè vostès no han vist que la gent encara mort als passadissos? Dret a una habitació individual. És que es poden abstenir a això? A Catalunya ens podem abstenir a això? Jo crec que no.

Mirin, si vostès volien tenir un debat sanitari, doncs... –crec que em coneixen prou com per saber que poques coses m'agradarien més–, però, clar, caldria revisar, per co-

mençar, d'algunes de les seves declaracions l'estat de la qüestió. I en aquestes tres lleis, la de Podemos, Ciutadans i el Partit Socialista és que us explicarien la diferència de conceptes que aquí alguns, potser per error i per precipitació, han barrejat. Vostès parlen d'alleujar símptomes. Evidentment, clar, d'això parla també la llei de Ciutadans. Ara bé, deixin-me obrir parèntesi: parlen molt del dolor, i sé que la Clínica del Dolor poc té a veure ara mateix amb palliatius.

Però ara la meua pregunta és –i la vaig fer l'altre dia a la Comissió de Salut–: quan esperen a Catalunya els pacients per ser visitats a les clíniques del dolor, a cada hospital? Doncs, mirin, com jo no ho sé fa sis mesos ho vaig preguntar per escrit. Així consta, i si ho volen veure també ho tinc aquí. Fa sis mesos ho vaig preguntar. Saben quant esperen els ciutadans catalans per ser atesos? Doncs, no. I el que va signar les preguntes, en aquest cas jo, tampoc. I com m'interessa saber quant esperen, la setmana passada a la compareixença per les llistes d'espera, doncs, ho vaig preguntar. Dic, bé, potser no me'n surto amb la via del Parlament, de preguntar-ho, fa sis mesos que espero. Hi ha sis mesos d'espera per contestar Ciutadans i la ciutadania, que crec que pot tenir interès en saber com alleujar i quant de temps el seu dolor. Doncs, ho vaig preguntar al conseller. I saben què em va contestar en aquest temps? Saben quant de temps hi ha per esperar per a la clínica del dolor a Catalunya? Ho saben? Doncs, no, perquè tampoc ens ho va contestar.

Per tant, volen parlar del sistema sanitari, volen parlar del que és alleujar, doncs, quan un malalt terminal vomita, per exemple? En podríem parlar. I hi estic d'acord, no tot són cures palliatives. Jo hi estic absolutament d'acord. Vostè ho deia molt bé, diputada. I alguna preguntava: «On és la indignitat?» Doncs, miri, jo, si ho vol, li puc explicar alguna. Indignitat és veure com mor un pacient ofegat. Això és indignitat. Indignitat també és entrar al domicili d'un pacient difunt i sentir aquella olor tan característica, diputades i diputats, de femta, –de femta– que «rebossa» el bolquer. I saben per què, no?, diputades i diputats. Perquè hi ha gent que no té recursos per poder netejar els padrins que agonitzen. Això sí que és indignitat, i d'això aquí no en parlem. I saben vostès que jo estaria encantat de fer-ho.

Caldria parlar per què hi ha nafres als pacients que agonitzen. Suposo que saben el que són; són forats, eh?, de vegades forats immensos a la zona del sacre, a la zona dels peus. Però, bé, no parlarem de la indignitat d'això suposo en aquest debat.

Diputats, diputades, presidenta, quan vulguin tenir un debat sanitari ja saben que Ciutadans hi estarà sempre disposat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Soler. Acabat el debat, passarem a la votació.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem ara a la votació de l'esmena a la totalitat.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 94 en contra i 24 absències.

Atès que ha estat rebutjada, aquesta iniciativa continua la seva tramitació.

(Aplaudiments forts i perllongats. Pausa.)

El públic, ja saben que no poden aplaudir? (Rialles.)

Interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral i la conciliació dels professionals sanitaris

300-00156/11

El setè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral i la conciliació dels professionals sanitaris, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

(Remor de veus. Pausa.)

Si us plau –si us plau–, ja saben que sempre els demano que surtin de pressa i en silenci, perquè hem de continuar amb la sessió. (Pausa.)

Diputada, quan vulgui.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Presentem avui aquesta interpellació sobre precarietat laboral i conciliació. Sempre, quan es parla de retallades pressupostàries en l'àmbit de la salut, es planteja sobre si es pot apreciar el seu impacte sobre la qualitat de l'atenció que es dona a la població. Si no entrem ni en el que és l'accessibilitat ni en les inversions, i ens mirem només les dades de l'Observatori del Sistema de Salut de Catalunya, veiem que els principals indicadors de qualitat assistencial es mantenen estables; també es manté estable la satisfacció general dels usuaris.

Aquest comportament significa que el sistema sanitari ha fet un esforç descomunal per mantenir l'atenció sobre els pacients i que, per tant, la major part de les tensions han recaigut sobre els professionals, els i les quals han patit sense traslladar-les a l'assistència. Això no s'ha d'entendre com que la manca de mitjans i la pressió sobre els i les treballadores no ha afectat la qualitat de l'atenció, sinó que els indicadors a gran escala dels centres hospitalaris no poden reflectir els problemes que el personal es troba en el dia a dia de la seva activitat; perquè les retallades, si en algú s'han abonat, ha estat en els treballadors i els professionals de la salut.

Ho han fet amb la reducció de salaris, ja que els professionals i les professionals de la salut han vist reduït el seu sou entre un 11 i un 20 per cent. Ho han fet també amb la pèrdua de llocs de treball; entre el 2011 i el 2015, s'han perdut a l'ICS, només a l'ICS –i parlo de l'ICS–, 2.400 llocs de treball. I, si parlem de l'atenció primària, es parla de que només en facultatius hem perdut aproximadament mil facultatius. Baixes i pèrdues de llocs de treball que no han estat ni cobertes i que han fet que la resta dels professionals hagin hagut d'assumir aquesta feina.

Aquí hem parlat, no fa massa, del manifest, de la revolta de la primària; allà es diu molt clar: no poden més. Avui mateix, surt un altre manifest de societats també lligades a l'atenció primària, on s'avisava de que, si continua així, l'assistència, el que fins ara amb el seu esforç han protegit, se'n ressentirà.

Si no es convoquen noves places, el volum de jubilacions previstes és molt elevat. Fins al 2020 –i només parlant de professionals mèdics–, a l'ICS són 490. I l'altre dia comentava el president del Col·legi de Metges que la propera dècada es jubila un terç de la professió mèdica actual.

No podem parlar..., no poden tornar a dir que tenim un sistema d'excel·lència, si el que fa aquest sistema és maltractar els seus treballadors i treballadores. No es pot construir un sistema eficient, si és a costa de tenir els i les professionals més mal pagats.

Per això li hem reclamat i reclamem –hem fet esmenes també al pressupost– suficiència pressupostària. No podem anar tirant amb una despesa *per capita* de 1.186 euros per habitant, quan s'han encarat els processos diagnòstics i terapèutics, quan ha canviat la població –tenim molta més cronicitat– i quan les desigualtats en salut es van incrementant.

I no valen, conseller, aquests anuncis que vostè sempre ens fa. De tant en tant parlem d'una altra cosa i vostè ens fa un anunci de dir que incrementarem en 1.000 milions el pressupost de Salut. Perquè vostè sap que aquests 1.000 milions són el dèficit que ja hi havia previst, perquè és el dèficit del 2015 i és el que també es tancarà el 2016 i que es genera amb l'activitat ordinària; per tant, no és per més activitat extraordinària. Perquè sempre hem dit que, si hi hagués més pressupost, un pressupost real hauria de permetre disposar de la plantilla adequada a les necessitats assistencials, que hem vist que ara queda allunyada. Està clar que les reduccions de plantilla han fet reduir el temps assistencial, incrementen les llistes d'espera i generen unes càrregues de treball que cada vegada es fa més difícil que els i les professionals assumeixin.

Per altra banda tenim que un de cada quatre joves metges especialistes, el 24 per cent, es troba sense feina, després de deu anys de formació –dades del 2016–; el 2006 eren l'11 per cent.

Miri, jo m'he mirat les dades de l'ICS, i després parlaré del que vostè va presentar ahir, el Pla de garantia de l'estabilitat. Dades de l'ICS, les que jo he pogut tenir, fins al 2016 –les d'ahir crec jo que estan posades més al dia–, parlen de 31.286 persones o personal estatutari; d'aquests, quasi 10.000 són interins; d'aquests, 5.384 professionals d'infermeria són interins. La meitat dels interins –la meitat– correspon a infermeria; 962 facultatius, i la resta, altre personal sanitari. I ho remarco perquè queda clar, a més,

en aquestes estadístiques, que set de cada deu interins són dones. Ho dèiem l'altre dia: la precarietat té gènere, i està clar.

Vostès han anunciat un acord de govern on a Salut hi hauran 2.400 places, places de regularització, no són places noves, eh?, sinó per abordar la punta de l'iceberg dels interinatges.

Si continuo mirant les dades que vostès tenen al CatSalut, em surt un apartat que posa «Reforç», que no són suplències ni reforç, sinó que en realitat són temporals, el que vostès mateixos han determinat com a «falsos eventuais», que arriben a 6.214 en tot el sector públic i que moltes d'aquestes places en realitat són estructurals, no són ni places de reforç ni places de substitució: són places estructurals que són cobertes amb els falsos eventuais i, per tant, amb contractes temporals. Temporalitat de quant? Doncs, miri, hi ha de tot; és veritat que anem millorant en alguna cosa, però el 70 per cent d'aquests contractes tenen una durada inferior a sis mesos. I on hi ha més temporalitat, és a dir, més precarietat? Perquè quan parlem de temporalitat estem parlant de precarietat, estem parlant de poques hores, de mals contractes i, a més, de contractes que es van encadenant un amb l'altre, fins a arribar a un bon nombre d'anys. I on hi ha més temporalitat, millor dit, precarietat? Doncs, entre les professionals –dones– menors de quaranta-cinc anys i que treballen a la primària, que és on hem vist i veiem més malestar, més càrrega assistencial i més desençís. I aquesta és la situació. Pensar que continuar fins ara no afectarà l'assistència és una fal·làcia.

I li deia que ahir vostè –i és una gran casualitat de la vida; passen aquestes coses, amb aquest conseller– va presentar, juntament amb entitats, sindicats i col·legis professionals –i aprofito ara per saludar els sindicats i col·legis professionals, i també Metges de Catalunya i altres sindicats que ens acompanyen avui aquí, del Col·legi de Metges–, el Pla de garantia de l'estabilitat laboral. Miri, jo l'hi dic amb tota la sinceritat: sigui benvingut el pla, com ho és l'Acord estatal per a la millora de l'ocupació pública. A mi m'agradarà mirar-me'l amb calma, mirar-me'l i també discutir-lo amb tots els professionals, amb tots aquests sindicats i associacions que també el van acompanyar; però és cert que no aporta solucions de fons. El que està fent el pla –i és lloable, eh?, que s'estigui fent això–, el que està fent... Solucions de fons, no, conseller, no em miri amb aquesta cara. Vostès no el veuen, però jo sí, i fa cara d'espantat. No, home, el que fa és canviar tipus de contracte, passem d'interins a fixos, o passem de falsos eventuais a interins. Però no estem abordant determinar quina és l'estructura que necessitaríem a la plantilla, entre altres coses, de l'ICS, quin és el... No està abordant estructuralment el...

I em queda només un minut, i vull aprofitar... I després continuarem, i tenim el segon torn, i estic convençuda que la intervenció del conseller ens aclarirà algunes de les coses que jo he dit. Però sí que voldria parlar de la conciliació, perquè si hi ha alguna cosa que està íntimament relacionada amb la conciliació o amb la manca de conciliació és la precarietat, la temporalitat, les càrregues de treball que en aquest moment s'estan donant i que fan cada vegada més difícil per als i per a les professionals més joves, sobretot, conciliar la seva vida professional amb la seva vida personal. També en aquest sentit hi ha un informe sobre com podem millorar.

Miri, a mi el que m'ha preocupat és el poc que en el Pla de garantia de l'estabilitat laboral dediquem a la conciliació, a part de que només parla de la conciliació laboral i familiar, i li vull recordar que la conciliació l'hem de fer amb la personal, no amb la familiar; però entenc que és una errada que es corregirà.

En tot cas, dos anys per fer un pla de conciliació em sembla un pèl extrem, diríem, donada, en aquest moment, la situació en la que estan vivint els i les professionals, sobretot del sector públic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Escarp. A continuació té la paraula el conseller, senyor Antoni Comín.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats..., senyora Escarp, li agraeixo aquesta interpellació i intento anar a explicar coses concretes, perquè el que volem no són resolucions, sinó que el que volem són solucions, i les solucions són concretes.

Per resoldre els problemes és important afrontar-los cadascun específicament, afrontar-los tots, però afrontar-los per separat, perquè, encara que tinguin relació entre ells, si volem arreglar-los tots junts i ho barregem tot, al final no solucionarem res. Per tant, aquest pla, com s'explica en el seu títol, que és prou descriptiu en aquest sentit, és un pla per lluitar contra la precarietat, que vol dir per garantir l'estabilitat. Per tant, ens situem en l'àmbit de les modalitats de contractació. I, per tant, aquest pla no va ni de millorar els salaris, que és una cosa que s'ha de fer però que té unes altres vies, i per tant no està aquí la solució amb relació a la capacitat salarial dels professionals, ni va de la dotació de les plantilles. Això es fa per altres vies. Això es fa a través d'altres plans del departament: el mateix Pla de xoc de llistes d'espera; el futur pla, que està en procés de finalització, d'atenció primària, parlarà de dotació de plantilles. Però el Pla d'estabilitat, com el seu nom indica, va de l'estabilitat.

Per tant, ens focalitzem en la qüestió de les modalitats de la contractació. I és cert que això ens ha facilitat l'acord amb les vint entitats amb les quals ahir, conjuntament, vam presentar aquest pla. Ahir vam presentar el pla amb col·legis, amb els vuit col·legis, més la FAPIC, amb els set sindicats i amb les quatre patronals. És una feina que fem des de fa setmanes. Ja abans de Setmana Santa, abans de saber que tindríem aquesta interpel·lació, vam convenir que faríem aquesta presentació del Pla d'estabilitat abans que acabés el mes d'abril, i la coincidència ha volgut que vostè m'interpel·li l'endemà que surti aquest pla a la premsa. Per exemple, aquí tinc una imatge... Perquè una cosa molt important és que aquest pla, que nosaltres no teníem previst presentar conjuntament amb les entitats, ha estat presentat conjuntament amb les entitats a petició de les mateixes entitats. Nosaltres vam fer una oferta tímida al final de tot del procés de diàleg sobre la possibilitat de que subscriuissin públicament el pla i que el presentéssim conjuntament, i les vint organitzacions ens van dir: «Sí, preferim sortir junts», i van ser elles les que ahir es van manifestar sobre el valor d'aquest pla. I jo posava els ulls que posava perquè ahir, de manera unànime, les vint entitats –les vint entitats–, públicament, davant dels mitjans de comunicació, van valorar aquest pla com el pla que posa les mesures que en aquests moments necessitem. I, per tant, van ser les entitats les que van valorar aquestes mesures no com a mesures superficials, sinó com a mesures necessàries; no com a mesures de la punta de l'iceberg, sinó com a mesures molt i molt esperades. I, per tant, m'imaginava, quan jo posava aquests ulls, la cara de les vint entitats si l'haguessin escoltat a vostè dient que aquestes mesures són mesures que no ataquen el problema. Perquè la valoració de les entitats que van presentar conjuntament amb mi ahir el pla va ser exactament la contrària.

Hem fet un procés molt interessant. Hem fet un procés en què d'entrada vam decidir des del departament elaborar aquest pla. No podíem tirar endavant aquest pla fins que no tinguéssim pressupost, ara li explicaré per què. Vam decidir des del departament fer aquesta comissió assessora, perquè era un espai nou específic, una comissió assessora amb inici i final, *ad hoc* per a aquest pla, per tal de poder contrastar les mesures que teníem previst posar sobre la taula amb les entitats destinatàries, amb el sector. I, després, va haver-hi una cosa molt important, que és que des del departament, per crear confiança en les organitzacions convidades a la comissió assessora, vam decidir fer un diagnòstic exhaustiu, actualitzat, i compartir-lo, i donar tota la informació. I això va ser una de les qüestions clau d'aquest procés de diàleg, perquè això va permetre crear confiança. No s'entretengui –si vol fer-ho, pot fer-ho– a buscar dades per aquí i per allà, perquè en el pla les trobarà totes. El pla és la foto. Demano, si us plau, a la tribuna que..., perdoneu, eh?, perquè la meua concentració és més fràgil del que podria semblar, i, per tant, veig activitat i els meus ulls es desconcentren. Deia que aquesta informació és una informació que vam voler compartir amb les organitzacions. I, per tant, vostè la trobarà tota en el pla, actualitzada. És la foto més actualitzada que hi ha sobre quin és l'estat de la precarietat avui. Perquè ens semblava que la primera cosa que havíem de fer era compartir el diagnòstic i assegurar-nos que el nostre diagnòstic coincideix amb el que fan les organitzacions.

Per què ens vam posar d'acord? Perquè vam dir que havíem de fer mesures focalitzades que anessin directes a l'estabilitat en la contractació dels professionals actuals del sistema. Parlem de donar estabilitat als professionals que treballen avui en el sistema de salut. No parlem d'incorporar nous professionals, en aquest pla. De la incorporació dels professionals en parlarem en altres llocs. Parlem de mesures concretes, efec-

tives, i de mesures que es poguessin tirar endavant de manera immediata. I com que aquestes tres premisses van ser assumides per totes les parts, gràcies a això ha estat molt fàcil l'acord.

Quines són les mesures que, d'acord amb aquests tres requisits –focalitzades, concretes, immediates– podíem posar sobre la taula per millorar la situació dels nostres metges, metgesses, infermers, infermeres, assistents, etcètera? Tres tipus de mesures. Evitar el creixement de la interinitat. No se li deu escapar, senyora diputada, que la interinitat, com vostè deia molt bé, s'ha disparat a l'ICS els últims anys perquè els governs espanyols des de l'any 2010 van prohibir l'increment de la massa salarial del sector sanitari públic. La decisió que es prenia al Congrés dels Diputats l'any 2010 era que la taxa de reposició fos zero o que la taxa de reposició fos del 50 per cent. Per tant, el responsable directe de la triplicació de la interinitat en l'ICS es diu «Govern d'Espanya», que és qui ha portat una Llei general de pressupostos de l'Estat al Congrés que prohibia la possibilitat de crear noves places, de convocar una oferta pública d'ocupació. Per tant, efectivament, sí, sí, hi ha hagut un increment de la interinitat com no s'havia donat mai a la història en l'Institut Català de Salut responsabilitat directa de la Ley general de presupuestos del Estado. Per aquesta raó, nosaltres hem tirat endavant tres tipus de mesures: mesures per evitar que la interinitat segueixi creixent; mesures per disminuir la interinitat, que és un altre capítol, i mesures per reduir l'eventualitat. Perquè la temporalitat té aquestes dues formes, la precarietat en la contractació té aquestes dues formes: la interinitat i l'eventualitat injustificada.

I això era important fer-ho per a les dues esferes del sistema sanitari públic, per als dos àmbits, per als dos tipus d'organitzacions amb relació als quals l'Administració pública i el Departament de Salut tenen la responsabilitat pel que fa a les seves polítiques de contractació, que són l'ICS i les empreses públiques i els consorcis. Perquè amb relació al tercer sector, que és proveïdor concertat del sistema sanitari públic, nosaltres no tenim la responsabilitat pel que fa a les polítiques de contractació. I al sector privat que està fora de la xarxa pública tampoc. Per tant, mesures que depenguin del departament amb relació a l'ICS i amb relació a les Epic.

Per tant, podríem dir-ho així, tenim sis calaixos que havíem d'omplir: reduir l'eventualitat, reduir la interinitat, aturar el creixement de la interinitat tant a l'ICS com a les Epic...

Quines són, per tant, les mesures? N'hi detallo ara algunes, i en la segona part de la meva resposta li podré explicar la resta. L'oferta pública d'ocupació, com que avui tenim ja una taxa de reposició del 100 per cent, des de l'any 16..., això ens permet, acumulant la taxa de reposició relativa a l'any 15 i la taxa de reposició relativa a l'any 16, fer una convocatòria, que en la seva dimensió podem dir que és una convocatòria extraordinària, de 2.400 places d'oferta pública d'ocupació per a l'ICS. I aquesta mesura ja està en aquests moments en tramitació, perquè es va decidir aquesta convocatòria al..., Govern de la setmana passada i ha estat publicada al DOGC, i per tant ja ha iniciat el seu procés.

I, de la mateixa manera, aquesta recuperació, gràcies al canvi que hi ha hagut per part del Govern espanyol amb relació a la taxa de reposició i la possibilitat de fer una reposició del 100 per cent, ens permet crear 575 places –aquest seria, per tant, un segon calaix– d'oferta pública en entitats que no són del sector funció pública estatutari de l'ICS; en el sector, per tant, d'empreses públiques i consorcis. En el cas de l'ICS és una única oferta pública de 2.400 places; és una única empresa, qui ha de fer aquesta oferta pública. En el cas de les Epic, aquestes 575 places són la suma de totes les convocatòries que hauran de fer totes les empreses públiques i els consorcis.

Li explicaré la resta de mesures a la segona resposta.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. A veure, conseller, vostè ha presentat el Pla de garantia de l'estabilitat laboral, i jo ja li he dit que sigui benvingut, el pla. I a més li dic que compartim

el diagnòstic. Perquè una altra cosa, no, però, diagnòstics, aquesta conselleria els fa, i els fa ben fets, diguem-ne, i aquí tenim..., i tots plegats el compartim.

El motiu de la interpellació anava més enllà de la precarietat. Parlava de precarietat i volia parlar també de conciliació, però també de quins són els elements que generen el malestar o quins són els elements que generen també precarietat en el treball diari, del dia a dia, dels professionals de la salut, de tots els professionals de la salut. Hi ha l'estabilitat, però també hi ha el tema dels salaris i també hi ha la no reposició de places. Perquè en això... I, escolti, i li dic que aquestes mesures estan bé. No seré jo qui rebutgi unes mesures que a més estan acordades. Entenc que és un primer pas..., d'una part del malestar que es pot generar. Però això no solucionarà ni la càrrega assistencial ni alguns dels problemes que en aquest moment continuen tenint. És a dir, el nombre de visites que un metge de primària haurà de fer l'haurà de continuar fent, perquè no ho solucionarem. Això sí: potser, el de la porta del costat, si ell no ho és..., podem solucionar la seva interinitat, cosa que, ja l'hi dic, em sembla bé, però que no és el tot. Ja m'agradaria, a mi, tenir solucions per a tot, igual que a vostè; n'estic convençuda, conseller. Però, per tant, nosaltres sí que volem parlar des d'una perspectiva molt més àmplia.

Quant a les dades, clar, aquest dematí vostè ha penjat el que va presentar ahir. Jo, que m'ho he preparat i m'ho he mirat..., però també li haig de dir que a les dades de l'ICS, i a la web de l'ICS, i al Portal de Transparència, hi és tot. I si no li lliguen les dades, aleshores vol dir que vostès tenen un problema amb el Portal de Transparència. Per tant, vull entendre que les dades que vostè posa en l'informe i les que jo he pogut veure a través de la web, i sé sumar, i al Portal de Transparència..., espero que no hi hagin dades que siguin contradictòries, perquè aleshores sí que tots plegats tindríem un problema.

I és veritat una cosa que vostè ha dit, conseller. Si comparem l'ICS amb la resta de proveïdors, sortim molt mal parats, eh?, com a empresa pública. Molt mal parats. Perquè estem al voltant i rondant el 45 per cent d'interins i eventuals.

Vostè ha explicat molt bé, i ho ha explicat ara, com anem als canvis de contractes..., eventuals. Pel que fa d'interins a fixos, els 2.400..., acumulació de la taxa de reposició..., vostè diu: «Ens posem en marxa.» Home, ara acabem unes oposicions que hi van haver fa poc, diguem-ne, una oferta pública. S'hauria de saber quin calendari tenim per a aquestes oposicions per saber més o menys cap on estem.

I, a més, aquí hi ha un altre tema, que és d'eventuals i interins. Diu que n'hi passarà cinc-cents. Ara, aquí no hi han limitacions. Aquí no hi ha limitació, ni tan sols limitació pressupostària. Per tant, no sé què és el que pot impedir que hi hagin més places d'interins i passar més eventuals a interins. Sobretot, perquè no sabem si aquestes cinc-cents cobriran les pèrdues estructurals que es puguin produir durant l'any 2017 amb les baixes que hi han previstes, algunes del 16 i les altres del 17. Per tant, com que hi ha una altra dada que no tinc –perquè sí que tenim això del 16 per saber quants va passar d'eventuals a interins–, que és quants n'hi ha passat el primer trimestre del 2017, no sabem si al final del 2017, si hi ha hagut o no l'oferta pública d'ocupació i s'ha resolt, haurem solucionat alguna cosa, que és el que ens preocupa una mica, també, els *tempos* amb els que treballem.

Jo li he dit abans, conseller..., no..., nosaltres, encantats de que hi hagi un Pla de garantia d'estabilitat laboral; encantats de que aquí estigui participat i treballat amb les entitats, la meitat de les quals se me les ha emportat la diputada Irene Rigau, ara els anirem a buscar; que d'alguna manera puguin... La meitat..., uns quants. (*L'oradora riu.*) Que d'alguna manera puguem...

Però també és veritat que amb aquesta perspectiva de poder aportar algunes de les coses que jo crec que també com a grups parlamentaris podem aportar presentarem la moció, insistint molt més..., o potser treballant també l'aspecte, com deia abans, de la conciliació, que considerem molt pobre en el document que s'ha entregat –potser perquè, com vostè deia, una cosa darrera l'altra..., han treballat en l'estabilitat, no en la conciliació i què es pot fer–, i en algunes mesures com les que també es demanen..., avui mateix també en un manifest firmat per moltes entitats i associacions al voltant de l'atenció primària i d'algunes de les coses que es poden fer ja, insistint també en per què ens hem posat limitacions..., en continuar mantenint alguns

contractes eventuais. No voldria pensar que és per motius economicistes i perquè els eventuais permeten tenir molta més flexibilització en el mal tracte que no l'interinatge. Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Escarp. Té la paraula el conseller Comín.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. D'interins a fixos; ja ho he explicat a la intervenció inicial. Ara bé, ara només podem fer l'oferta pública d'ocupació per al cent per cent de les places. Per tant, amb això, el que farem és evitar que segueixi creixent la interinitat, i, per tant, nosaltres volem anar més enllà, la volem reduir, la interinitat. Però això depèn de que el Govern espanyol –una vegada més– faci o una convocatòria extraordinària, o supprimeixi la taxa de reposició, o la incrementi al 150 per cent, o al 200 per cent, o al 300 per cent o al que convingui. I, per tant, estem en aquests moments pendents de que es concreti un *acuerdo*, que en aquests moments no està concretat, que és l'acord entre el Govern espanyol i les organitzacions sindicals per a la reducció de la interinitat de tots aquells treballadors que porten més de tres anys.

Per tant, podem, amb les limitacions que ens posa avui la Llei general de pressupostos i el Govern espanyol, aturar el creixement de la interinitat; estem pendents de com es concreta l'acord amb els sindicats per disminuir la interinitat.

L'altra qüestió per la qual em preguntava vostè, que és la conversió d'eventuals en interins. Criteri? El criteri és molt senzill. Només està justificada una contractació eventual si aquella feina és eventual, i no està justificat fer contractes eventuais per a persones que ocupen places estructurals, motiu pel qual l'objectiu del pla és reduir a zero el número de falsos eventuais. I vostè em pregunta: «Senyor diputat, m'explica per què vostè em parla de cinc-cents?» Li parlo de cinc-cents perquè fa uns quants anys que l'ICS ha estat reduint els falsos eventuais, els ha estat convertint en interins. L'any 2016 es van, el que s'havia dit fins ara, «aplantillar», és a dir, passar a interins 1.768 contractes eventuais, i es preveu que en aquests moments no queden més de cinc-cents falsos eventuais en l'ICS.

Per tant, quan vostè em pregunta: «I per què només cinc-cents?», perquè no n'hi ha més, perquè si en poséssim més, doncs, estariem contradient el que és la nostra estimació. Per tant, la xifra no és cinc-cents, la xifra són tots, tots els que preveiem que encara queden; acabar l'any 2017 sense que quedi cap plaça de fals eventual a l'ICS.

Quines són les missions de l'observatori, que ha estat una de les propostes més benvingudes per part de les entitats? Que en alguna mesura l'observatori el que ens permet és convertir en estable aquesta comissió assessora que tenia data de caducitat fins a la presentació del pla. Les funcions de l'observatori, que en són moltes, en aquests moments es concentraran en tres qüestions concretes: identificar els falsos eventuais de les EPIC, tot i que hem de ser conscients que si l'eventualitat de l'ICS és del 10 per cent, l'eventualitat de les EPIC és del 5. Per tant, la taxa d'eventualitat de les EPIC ja és molt baixa.

Per tant, sabem que el número de falsos eventuais de les EPIC és molt inferior al de l'ICS. De fet, les EPIC els últims anys també han estat reduint els seus falsos eventuais: hi ha 796 eventuais que entre l'any 15 i l'any 17 s'han convertit en interins a les empreses i els consorcis. Vol dir que allà també s'ha estat produint un procés d'aplantillament. I això explica que en aquests moments l'eventualitat sigui la meitat en les EPIC que en l'ICS.

En tot cas, observatori, tres missions: identificar els falsos eventuais de les EPIC; una guia de bones pràctiques en l'àmbit de la conciliació, i, efectivament, dos anys. Per què? Perquè cada centre és un món, i no és el mateix la Vall d'Hebron que un hospital comarcal, o no és el mateix la primària de la Catalunya Central que l'Hospital Trueta, o no és el mateix..., etcètera. I cada centre ha de poder fer el seu pla de conciliació específic, perquè les capacitats de cada centre seran molt diferents en funció de la mida de la seva plantilla.

I encara una altra funció de l'observatori, que són també bones pràctiques per a aquells contractes eventuais justificats. Perquè si el criteri d'un contracte eventual és assistencial, són aquelles feines que efectivament són feines temporals, que són puntes

de feina concretes, també a aquesta gent hem d'intentar donar-los la màxima estabilitat possible, tot i que hi hagi un petit percentatge d'eventualitat justificada.

Jo crec que el més important d'ahir, precisament, és la voluntat –que fins i tot a mi m'ha sorprès– de les entitats de fer-se avaladores, coautores d'aquest pla d'estabilitat, entenent –entenent–, com li deia al principi, que només podem resoldre els problemes si els abordem d'un en un. I en aquest pla d'estabilitat abordem el que és l'estabilitat, abordem el que és la lluita contra la precarietat, que té a veure amb la temporalitat dels contractes. És el pas més important.

Feia molts anys que el Departament de Salut no presentava un pla acompanyat de totes les patronals, de tots els sindicats i de tots els col·legis. En feia molts anys, senyora diputada.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el Pla nacional d'urgències

300-00161/11

El vuitè punt de l'ordre del dia és interpel·lació al Govern sobre el Pla nacional d'urgències, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Montserrat Candini.

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, com bé sap, conseller, ja el Pla d'urgències de Catalunya es va constituir per primer cop l'any 1999. A partir d'aquí, doncs, lògicament, hi ha hagut..., s'ha anat avançant en aquests plans i, per exemple, doncs, hi havia quatre eixos bàsics, no?, com era la potenciació de l'atenció a malalts crònics durant tot l'any, amb línies de serveis clarament definides al Pla de salut de Catalunya, al Pla director sociosanitari i al PIES, que, entre altres coses, donava atenció domiciliària sanitària i en coordinació amb serveis socials; gestió de casos; atenció a residències d'avis; activació i seguiment dels circuits Prealt; distribució d'equips PADES a tot el territori; teleassistència; hospital de dia per a malalt crònic als hospitals.

El segon element, també important, era l'increment de l'activitat contractada a les diferents línies d'atenció durant el període de major demanda, a l'hivern. Per exemple: increment en el número d'altres hospitalàries contractades; ampliació horària del PADES; reforç de recursos humans en atenció primària; altes PIUC sociosanitàries; increment en altes de subaguts.

Un tercer element, també important, era l'activació de serveis d'informació al ciutadà en tot moment durant l'any, reforçats en èpoques, lògicament, de major demanda: 061 CatSalut Respon; la comunicació de cartera de serveis i horaris; els sistemes d'informació, d'utilització de serveis durant tot l'any, amb reforç òbviament durant l'època de grip.

O bé, el quart eix, que és l'existència de plans territorials d'atenció a les urgències, que, lògicament..., plans d'urgència en centres que recullin els models de triatge, classificació d'urgències, plans específics per tractar malalts fràgils, etcètera.

Però la veritat és que, lògicament, la realitat és dinàmica i, òbviament, sempre cal revisar, actualitzar i millorar-ho tot. I és aquí on, en el context actual, la realitat sociodemogràfica, amb la població cada vegada més envellida i amb majors desigualtats econòmiques, i els canvis en les necessitats de salut de la població han portat a un augment de la utilització dels serveis d'urgències.

Aquest context fa necessària l'adaptació del serveis d'atenció continuada i urgent, organitzant-se a través d'una xarxa integrada que permeti donar resposta efectiva a les necessitats de la població. Aquest, per tant, no és un fet aïllat de Catalunya, sinó que s'observa la mateixa tendència als països del nostre entorn.

Però quin és aquest marc sociodemogràfic? Doncs, el sistema sanitari català, com la majoria dels sistemes dels països del nostre entorn, ha de donar resposta a les necessitats assistencials d'una població cada vegada més envellida, amb malalties més cròniques. La disminució dels naixements des de l'any 2008, juntament amb l'augment

de l'esperança de vida de la població catalana, són algunes de les principals causes del context demogràfic en què ens trobem actualment.

Tal com mostra l'Informe de salut 2016, a Catalunya, durant els darrers anys, l'esperança de vida en néixer segueix una tendència a l'augment i se situa en 83 anys, 83,4 anys el 2014 –80,5 anys per als homes i 86 per a les dones. Mentre que l'esperança de vida amb bona salut és de gairebé 69 anys, eh? –67,9 per als homes i 68,8 per a les dones.

Cal destacar, doncs, que l'esperança de vida de les dones catalanes se situa per damunt dels valors de l'Estat espanyol i de la resta de països de la Unió Europea. I, en el cas dels homes, aquest indicador també està per sobre del de l'Estat espanyol i ocupa la sisena posició a la Unió Europea. Aquestes xifres porten a configurar un escenari per als propers anys caracteritzat per l'augment de la proporció de persones de seixanta cinc anys i més, així com l'índex de sobreenvelliment. S'estima que a Catalunya l'any 2020 hi haurà prop d'1 milió i mig de persones de més de seixanta-cinc anys, dels quals més de 250.000 tindran més de vuitanta-cinc anys.

Tal com deia l'Informe de salut del 2016..., i tot això l'hi explico, conseller, òbviament, perquè el context tant des del punt de vista, doncs, de sociodemografia, però com els mateixos indicadors als informes que ens dona l'Informe de salut del 2016, ens situa en realitats absolutament diferents, i, per tant, hem de fer front a això.

Informe de salut del 2016 que, pel que fa a la mortalitat, el 61,9 de les defuncions es produeixen passats els vuitanta anys. Els tumors són la primera causa de morts –el 28,2 de totes les defuncions–, seguida de les malalties cardiovasculars –el 27,9 de les defuncions. I en les dones, les demències, les malalties cardiovasculars són les patologies més freqüents associades a la mortalitat, mentre que en els homes ho són el càncer de pulmó i les malalties isquèmiques del cor.

De forma paral·lela a l'envelliment de la població, s'està produint un augment de la càrrega de malalties cròniques que pateix la població, ja que la morbiditat de la població es concentra en les edats avançades, tal com mostra l'Enquesta de salut de Catalunya, que ronda pràcticament el 34,3 per cent de la població.

Tota aquesta informació, conseller, l'hi dic perquè òbviament el context del marc sociodemogràfic actual i totes les característiques que..., lògicament, a major envelliment –a major envelliment– i major, diguem-ne, cronificació de les malalties, es donen unes característiques de sobrecàrrega i de realitats ben diferenciades, i, per tant, que no tenen res a veure amb altres moments.

És ben cert que a Catalunya l'atenció a les urgències s'articula a través de diferents dispositius. Ho comentava abans: el 061 CatSalut Respon, els centres d'atenció primària –el CAP–, els punts d'atenció continuada, els dispositius d'urgència d'atenció primària en entorns aïllats, els centres d'urgències d'atenció primària –CUAP–, la xarxa d'oficines de farmàcia, els hospitals, el SEM..., que actuen en xarxa per tal de garantir l'accés equitatiu i de qualitat a l'atenció urgent, adaptant-se a les necessitats de cada territori. Però, tot i això, s'observa variabilitat en el territori, en la distribució d'alguns dispositius, i és necessari, tot això, reordenar-ho.

També és veritat que des de l'any 2014 es registren totes les urgències, i, per tant, es disposa de sistemes d'informació de l'activitat de l'atenció continuada i urgent. Tot i així, es fa necessari que aquests evolucionin per poder realitzar un seguiment més acurat i en temps real de l'activitat en aquests serveis.

Amb tot això, conseller, comentava, com deia a l'inici de la intervenció, que la realitat és dinàmica i que, per tant, lògicament, en el seu conjunt i en la seva valoració global de ben cert que hi ha tots aquests elements diferenciadors, eh? Es percep, però, un decalatge entre la demanda i l'oferta del servei. Sempre la sensació, una miqueta, que el servei va per darrere, eh?, va per darrere del que en realitat, doncs, hauria de ser. I creiem sincerament que les urgències són el mirall d'aquest decalatge.

I voldria preguntar-li i, en tot cas, saber la seva valoració, conseller, si és que hem de fer el mateix. Hem de, d'alguna manera o altra, doncs, lògicament, tenir molta cura de tots aquests indicadors, de totes aquestes variabilitats, no únicament territorials, sinó des d'un punt de vista dels diferents segments socials, de la cronificació de la malaltia, de que..., de l'envelliment de la mateixa..., diguem-ne, de l'envelliment de la mateixa població. Hem de fer el mateix? És suficient? És vàlid? O transformem, diguem-ne, l'oferta sanitària per adaptar-la a la demanda?

Hi insisteixo, mai possiblement es podrà donar, malauradament, el cent per cent, perquè aquesta mateixa dinàmica i aquesta mateixa constant de variabilitat no únicament territorial, sinó de circumstàncies, fa que moltes vegades les mateixes institucions, a pesar d'estar al peu del carrer i d'estar d'una manera constant, amatent a totes aquestes constants modificacions, sempre pot tenir una miqueta la impressió de que potser un no pot arribar a tot arreu.

Però sí que és cert que és, diguem-ne, d'una governança intel·ligent saber interpretar aquesta variabilitat no únicament territorial, sinó també des d'un punt de vista del que representa la mateixa societat: cronificació de malalties, envelliment... A qui ens devem? A qui ens adreçem? Aquí estem exactament, diguem-ne, obligats, lògicament, amb el conjunt de la universalitat dels pacients i de les persones que ho necessiten..., però de ben segur estem convençuts que una governança intel·ligent, aquella que és capaç de revisar i posar al dia totes aquelles qüestions, com és el Pla nacional d'urgències, que crec que no fa massa dies que vostè ha presentat. És la voluntat, en tot cas, que vostè pugui explicar-ho amb major detall, i, lògicament, faré una segona intervenció.

Gràcies, senyor conseller, i gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Candini. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora diputada. Efectivament, fa pocs dies vam presentar davant del sector, davant dels professionals el Pla nacional d'urgències. És un projecte en el que hem estat treballant des de l'inici d'aquest mandat, és un projecte que ha comptat amb la participació dels millors professionals del nostre país experts en la matèria, de la gent que s'hi dedica, de la gent que ho coneix perquè està al peu del canó cada dia en els nostres serveis d'urgències, i que era un pla molt esperat. Era un pla que volíem fer amb molt de rigor, era un pla que volíem que ens servís per fer les coses diferents de com les hem fet fins ara, perquè si no fem les coses diferents de com les hem fet fins ara no podrem resoldre els problemes que tenim avui. Si seguim actuant com fins avui, els problemes que avui tenim seguiran.

Per tant, era important que aquest pla partís d'una premissa, que és que el problema de les urgències no és el problema de les urgències, el problema de les urgències és el problema dels nostres sistemes de salut. I vostè ho ha dit molt bé. I les urgències és aquell lloc on el problema o, diguem-ne, si volem, en positiu, el repte dels nostres sistemes de salut es mostra d'una manera, si vol, més dramàtica. I per aquesta raó aquest pla parteix d'una reflexió integral, que intenta repensar el nostre sistema de salut en les seves novetats, que ara exposaré, i a partir d'aquí, veure què hem de fer perquè a les urgències dels nostres hospitals no es repeteixin els episodis que estem vivint des de fa anys i panys de manera reiterada.

Quin és el problema del sistema de salut? El canvi demogràfic, principalment. El canvi demogràfic és un repte fabulós per als sistemes de salut, perquè ha fet que el personatge principal de l'obra ja no és pacient banal i el pacient agut, que és el que havíem viscut als sistemes públics de salut els últims cinquanta anys, sinó que, cada vegada més, un personatge que estava per allà com un personatge secundari s'està convertint en el protagonista, en el personatge principal, que és el pacient crònic, que és el pacient derivat del sol fet de l'envelliment i de l'increment de l'esperança de vida, o és el pacient derivat del fet que avui curem i salvem vides en malalties que fa deu, vint, trenta, quaranta anys no curàvem ni salvàvem tantes vides. Pacient oncològic que sobreviu un càncer, pacient cardiològic que sobreviu un problema coronari i que té un risc de desestabilització, en tant que pacient crònic te un risc de desestabilització.

I el personatge nou que s'estan trobant les urgències del nostre país en aquests moments i davant del qual no estan amb l'hàbit de donar la resposta necessària per a aquest tipus de pacient, són aquests, el pacient crònic, el pacient crònic complex. I, per tant, no servia de res dir: «Anem a agafar el PIUC, que és l'instrument que té el sistema i li posem més diners.» Llavors, posarem més llits dels que tenim avui i posarem més primària tal com és avui, perquè amb això posaríem més recursos i el problema no es resol-dria. Per tant, era imprescindible que no només tinguéssim la voluntat de posar-li més recursos a les urgències, a l'atenció urgent i continuada, sinó que sabéssim quin és el

nou model. Perquè vostè ho ha explicat molt bé: els sistemes de salut, per definició, són sistemes complexos, amb molts professionals, amb molta tecnologia, amb una xarxa física específica, que fa que siguin rígids, i quan hi ha un canvi en la demanda sanitària, per definició, l'oferta, els serveis, els dispositius van per darrere i, per tant, hi ha un decalatge, i el que hem d'intentar que aquest decalatge sigui al més petit possible.

Per tant, quina és la clau per afrontar les urgències? Transformació, innovació, inventar coses en la nostra xarxa assistencial que fins avui no existien. I per això era important fer un pla nacional d'urgències i posar-li fins i tot aquest nom una mica solemne, perquè s'entengui que darrere el Pla nacional d'urgències estem parlant de la transformació integral, progressivament, a poc a poc, com es poden fer les coses en un sistema de salut, però, al cap i a la fi, la transformació en part integral del que és la nostra xarxa assistencial.

Per tant, aclarit –aclarit– una mica l'objectiu és quan s'entén la transcendència d'algunes de les propostes que s'han posat sobre la taula. Què volem? Adaptar la xarxa a la nova demanda, a les necessitats que són noves. Per tant, l'objectiu del pla –també s'ha d'aclarir això– és garantir la qualitat assistencial. Donar-li a cada pacient allò que necessita en cada moment, des de la perspectiva més preventiva possible. Un dels objectius del Pla nacional d'urgències és que la gent no hagi d'anar a urgències. Un altre objectiu del Pla nacional d'urgències és que quan la gent vagi a urgències s'estigui el mínim temps imprescindible a les urgències i sigui drenat de la manera més ràpida possible al dispositiu assistencial que més li convingui: a una planta hospitalària, a un sociosanitari, on sigui. Ho dic perquè algú es pensa que el que busquem amb una reforma del sistema d'urgències és estalvi. No, no: l'estalvi serà una derivada, benvinguda, del fet que assistim millor els nostres pacients. I això és qualitat assistencial que, derivadament, incorpora també un benefici en termes de sostenibilitat.

Innovació. Innovació vol dir CUAP, per exemple, que és un dispositiu nou. No fa tants anys que existeix, però el CUAP, que s'ha anat experimentant a la regió metropolitana, ara s'ha de sistematitzar al conjunt del territori. I, per tant, estem, amb el Pla nacional d'urgències, definint una xarxa nacional de CUAP. I aquesta és una de les mesures importants. Una cosa nova de trinca, anava a dir, de l'any 16, l'ESIC; l'ESIC, que té com a objectiu ajuntar primària i hospital i crear uns dispositius en els CUAP que ens permetin atendre el pacient complex de tal manera que quan s'inicia la seva desestabilització se'l pugui tractar en aquest dispositiu de la primària –en aquest dispositiu de la primària– de tal manera que se n'eviti la desestabilització plena, per tal que no li calgui anar a l'hospital, que és l'espai assistencial on acaba anant quan no hi ha aquesta capacitat de prevenir la desestabilització. Fixin-se que tant en un cas com en l'altre del que estem parlant és de posar-li capacitats noves i diferents, noves a la primària, i molt, i donar-li una capacitat de resolució nova per tal que sigui capaç d'atendre la demanda nova, que és aquesta demanda del pacient crònic que els deia abans.

Un altre element que s'anirà desplegant progressivament en els propers anys, no només en un sistema de salut com el de Catalunya, a qualsevol país avançat, perquè si no, no ens en sortirem: l'hospitalització a domicili. L'hospitalització a domicili té un potencial grandíssim, però el sistema n'ha d'aprendre. El sistema ha d'aprendre a portar la tecnologia i el coneixement assistencial als domicilis. Però l'evidència empírica ens diu que avui, quan hi ha processos ben fets i ben construïts d'hospitalització a domicili, els resultats clínics són els mateixos que a l'hospital i la satisfacció, el confort del pacient és molt més alt. Per tant, hospitalització a domicili. Poso això com alguns exemples de que no es tracta de posar més diners; no es tracta de posar més llits, es tracta de fer coses noves que fins avui no fèiem.

Això pel que fa a l'adaptació de l'oferta, dels dispositius assistencials a la nova demanda, però també hem de ser capaços de gestionar-la, aquesta demanda, perquè avui..., hem explicat moltes vegades algunes dades inquietants. El 12 per cent de les persones que van a urgències, MAT V, nivell V; el 52 per cent, MAT IV. Tot això pot ser resolt a l'atenció primària. És més, el MAT V no necessita resolució immediata, pot esperar l'endemà. Pel confort del pacient li hem de saber explicar que no cal que surti i que s'espera i que el vegi l'endemà el seu metge de capçalera, pel confort del pacient. I amb el MAT IV és molt millor anar a un CUAP que a un hospital.

Per tant, què hi ha aquí? Una feina d'orientació de la demanda, una feina important. I per això en el Pla nacional d'urgències, igual que està passant a la majoria de reformes del sistema d'urgències de la resta de països d'Europa, 061 és un instrument molt important, perquè és un instrument que ens ha de permetre precisament fer aquesta –entre cometes– «porta d'entrada» de l'atenció urgent –de l'atenció urgent– per tal de dirigir-la al dispositiu que més li convé. També n'és part. En aquest sentit, el 061 el volem especialitzar. Creem una nova línia d'atenció pediàtrica vint-i-quatre hores, 365 dies l'any en el 061; creem una nova línia d'atenció a la salut mental vint-i-quatre hores, 365 dies l'any en el 061. Per tant, sofisticar molt aquest instrument que és el que ens ha de permetre orientar millor la demanda. També cal articular millors circuits entre sociosanitari, 061, CUAP, derivació directa, CUAP a sociosanitari; el sociosanitari té un paper important en la dessaturació dels serveis d'urgències.

Perquè, al final, els hospitals, igual com necessiten dispositius alternatius que evitin l'entrada del pacient a l'hospital, necessiten també millor drenatge, i el drenatge, vol dir la sortida del pacient que està al servei d'urgències cap allà on necessiti, vol dir en alguns casos, sí, més capacitat estructural, i on cal augmentar la capacitat estructural ho fem. Al Taulí estem fent una inversió de 4 milions d'euros, perquè en el cas del Taulí tenim clarament identificat que, efectivament, hi ha una incapacitat de drenatge per falta de llits. Doncs, allà hi posarem vuitanta llits nous. I a alguns altres hospitals sí que es fan aquest tipus d'inversions, però en altres casos del que es tracta precisament és d'enfortir la capacitat de drenada de l'hospital cap al sociosanitari, en d'altres casos es tracta de drenar des de l'hospital a l'hospitalització domiciliària, etcètera.

Aquest pla, per tant, fa una repensada integral del nostre sistema de salut i només així serem capaços de donar resposta al greu problema de les urgències.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Candini.

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, conseller. Efectivament, aquest Pla nacional d'urgències era esperat. Jo ho deia en la meva primera intervenció i vostè també, amb paraules diferents, conseller, però dèiem que la realitat és dinàmica, no? Quan jo, en la meva primera intervenció, parlava de governança, perquè sovint crec que moltes vegades, tant els parlamentaris, però fins i tot, si se'm permet, també des de les institucions, jo crec que es parla... En tot cas és una reflexió en veu alta que estic segura que vostès em sabran disculpar si no la comparteixen, no?, però moltes vegades el que s'acaba parlant és estrictament molt d'un tema molt específic, cadascú del que li toca, per entendre'ns, no? Però, en canvi, jo crec que el concepte de la governança va molt més enllà, i és tal com parlàvem, com vostè ho comentava, no? Jo li deia, per exemple, abans, des d'un punt de vista del que és una governança ineficaç; una governança ineficaç és aquella, doncs, que d'alguna manera o altra té uns esquemes absolutament rígids –absolutament rígids– a l'hora de fer l'anàlisi i a l'hora de fer, diguem-ne, la resposta, i en canvi la governança intel·ligent és aquella que és capaç d'interpretar la realitat –d'interpretar la realitat– i, per tant, orientar, com vostè molt bé deia, l'orientació de la demanda.

Jo he explicat abans tots els aspectes des d'un punt de vista de la demografia i claríssimament vostè també, quan comentava que moltes vegades el que ha passat al llarg dels anys és que les malalties mortals, doncs, han passat a ser cròniques, per sort, però lògicament això també fa que s'incrementi d'una manera claríssima.

Molt bona iniciativa tot el que té a veure amb el tema de l'ESIC que vostè ha explicat. M'agrada també aquesta reflexió de que no es tracta tant de posar diners, hi insisteixo, sinó de la racionalització, estudi, indicadors, on estan, diguem-ne, les prioritats i com som capaços –com som capaços–, tots plegats, una miqueta, de reinventar-nos per poder donar la millor solució.

Durant molt de temps, durant molts anys, s'ha parlat que quan es parlava d'una cosa que era justa, no?, s'utilitzava, diguem-ne, el «just», i ara cada vegada més utilitzem el mot «equitatiu». Jo crec que això és exactament el mateix. Suposo que tots plegats som autodidactes de moltes qüestions. Al cap i a la fi, doncs, diguem-ne, de la democràcia només fa quaranta anys, i tots som de manera directa o indirectament bastant autodidactes en moltíssims aspectes, però jo crec que el concepte aquest d'«equitatiu» també

ajuda per entendre que del que es tracta és de donar una resposta clara i amb els instruments que es té fer una bona governança.

Repassar algunes de les coses que jo he pogut, diguem-ne, aconseguir a partir de les informacions que tenia, no? Doncs, que per exemple l'any 2016 es van atendre 7 milions de visites al servei d'urgències. El 49,4 del total va ser als hospitals, el 15 per cent als CUAP, el 22,4 a la resta de dispositius d'atenció primària que fan atenció continuada, i al SEM el 13,2. Però què diu, també, això? Que la satisfacció global dels usuaris amb l'atenció hospitalària urgent l'any 2016 era de 7,51 sobre 10, i l'índex de fiabilitat era del 80 per cent. Per què ho dic, això? Perquè també moltes vegades, i cada vegada més, ens estem, diguem-ne, acostumant a acceptar un subrelat –un subrelat– possiblement, doncs, de determinades persones amb la voluntat, lògicament, de posar l'accent en aquelles coses que són necessàries, com ho fem tothom, però que el relat que fa és un pèl alarmista.

En defensa dels professionals, en defensa del sistema, en defensa, inclús, com ha de ser, també, de la valentia, del coratge, de la responsabilitat, no pot ser d'una altra manera, per part del Govern d'intentar donar el millor possible, també s'han de poder explicar aquestes dades. Perquè tan important és dir, doncs, que hi ha un nivell d'envelliment molt important com dir que les malalties mortals han passat a ser malalties cròniques; també s'ha de poder dir que, d'aquests 100 milions de visites als serveis d'urgències, el 7,51 sobre deu ho aprovaven i que, a més a més, el nivell de fidelitat i de fiabilitat era altíssim, que superava el 80 per cent.

Res més, conseller, només que encoratjar-lo a seguir treballant en el conjunt de la defensa des d'un punt de vista de la governança intel·ligent, de la capacitat de que cada vegada més la presa de decisions vingui marcada per l'equitat, que el subrelat de que a vegades alguns poden tenir la voluntat de generar un cert alarmisme en l'explicació del que pot passar en les urgències dels hospitals quedi molt relegat, en defensa de la feina dels professionals. I, sobretot, perquè, al cap i a la fi, el sistema sanitari, amb voluntat de millora constant per part dels professionals i del mateix Govern, estic convençuda que cada dia anirà a millor.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Candini. Té la paraula el conseller Comín.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo l'alarmisme..., que, com pot suposar, preferiria que no es produís, però, l'entenc. Perquè avui les dues principals preocupacions dels ciutadans del nostre país, pel que fa al sistema sanitari públic, es diuen «l·listes d'espera» i «urgències». I n'hem de ser molt conscients. I té una base –i té una base– aquesta inquietud, perquè és molt dur estar un dia, i un dia i mig, i dos dies, i a vegades tres dies en un servei d'urgència esperant que et derivin, que et portin a planta, que et derivin a un sociosanitari. Per tant, normal.

Però, com que ens ho prenem molt «en serio», com que això ens sembla un problema *prioritari*, precisament per això hem fet un diagnòstic de veritat, ben fet. I per això hem entès la complexitat del problema, i no fem un diagnòstic superficial fent veure que el problema es pot arreglar amb solucions immediates, perquè les solucions immediates no arreglaran el problema. En urgències mentirem si diem que tenim solucions de veritat i ràpides. Les solucions de veritat no són ràpides i les solucions ràpides no són de veritat.

I la nostra responsabilitat és parlar clar als ciutadans i explicar-los això. Per això hem de poder fer moltes coses. Les hem de desplegar ja, hem de començar el desplegament d'aquell Pla nacional d'urgències ja. Però el balanç, l'avaluació l'hem de fer contínua, des del primer minut. El desplegament ja ha començat i l'avaluació ha de ser permanent. Perquè una cosa és l'avaluació i l'altra és el balanç. I el balanç l'hauré de fer d'aquí un any, d'aquí dos, d'aquí tres. Llavors, podrem fer el balanç de si aquestes solucions que estem posant sobre la taula són les vàlides.

Perquè, efectivament, hem pres decisions valentes en aquest Pla nacional d'urgències. Hem dit: «Volem que la gent si no és imprescindible, no hagi de passar per l'hospital.» Per tant, tots aquests dispositius nous que tenen l'objectiu d'evitar que la gent hagi

d'anar a l'hospital: la xarxa de CUAP, l'ESIC, l'hospitalització domiciliària... Tot això és: si podem evitar que algú hagi de quedar ingressat en un hospital, si podem evitar que algú hagi d'entrar per les urgències d'un hospital, l'estarem atenent millor.

Però, per a aquell que hi ha d'anar, hem posat una xifra molt concreta, molt clara, que és que d'aquí a quatre anys a les urgències del nostre país cap ciutadà entre que ingressa i que és derivat, el moment de l'arribada i el moment de la sortida, no ha d'estar més de vint-i-quatre hores. I ja diem que cada any d'aquest primer procés de desplegament s'ha de fer una reducció del temps d'espera del 10 per cent. Ningú, més de vint-i-quatre hores. I això són decisions que té el pla. I el pla, per tant, és un compromís amb la gent.

I per complir tot això, per complir aquest compromís de qualitat, sabem totes aquestes mesures que s'han de tirar endavant. Sabem..., s'han de fer inversions, ja li podria detallar la llista de les inversions que tenim previstes en molts serveis d'urgències al nostre país: al Trueta, en aquests moments, s'està fent una inversió a les urgències de quasi 4 milions d'euros; al Taulí, ja l'hi he explicat; a Vall d'Hebron hi ha un projecte també de 10 milions; al Joan XXIII, 9 milions i mig, ja s'han obert; al CUAP de Perecamps, etcètera. És a dir, són moltes, les inversions que s'estan fent, seran moltes les mesures, seran molts els recursos que hi posarem, però sempre amb aquesta filosofia de transformació.

Una altra cosa important del Pla nacional d'urgències, que crea les línies específiques –les línies específiques– per als pacients amb necessitats específiques. Hi ha una línia específica per als pacients crònics complex i el MACA. Hi ha una línia específica de quin ha de ser el circuit assistencial per al pacient geriàtric. Hi ha una línia específica de quin ha de ser el circuit especial del pacient oncològic. Hi ha una línia específica de quin ha de ser el circuit assistencial a la urgència per al pacient pediàtric. Perquè volem especialitzar-nos per atendre millor i serem més eficients, donarem més qualitat i, de pas, estalviarem recursos.

Un altre element molt important –molt important– d'aquest pla és que es pot planificar des del centre del sistema, des del Departament de Salut, des del Servei Català de la Salut, però s'ha de liderar territorialment –s'ha de liderar territorialment. Per aquesta raó – per aquesta raó– el pla incorpora un element molt important, que són els comitès operatius territorials. I seran clau en l'èxit –seran clau en l'èxit– d'aquest pla, el bon funcionament dels comitès operatius d'urgències i emergències a cada territori, els COUiE. Nosaltres al Pla nacional d'urgències ja tenim el nostre argot –el CUAP, l'ESIC, el COUiE–, però amb aquestes sigles ens estem jugant l'èxit del projecte. I efectivament aquests comitès operatius d'urgències i emergències serà on es farà la governança concreta, diària, constant i permanent de tots aquests dispositius i del seu desplegament en el territori.

Jo vull pensar que també amb el tema de les urgències Catalunya farà el que ha fet en molts altres moments pel que fa al sector Salut, que és ser avantguarda a Europa. Catalunya en molts moments ha estat capaç d'innovar, i després hem vist països de la resta del nostre entorn que han vingut a mirar com ho havíem fet aquí i han agafat els nostres canvis. Les urgències és un problema general a tots els sistemes de salut avui a Europa, i vull pensar que el que estem fent amb aquest pla nacional serà referent a Europa i que vindran de fora a mirar com ho fem. I, en aquest sentit, seguirem fent honor a allò que ha estat la tradició del sistema sanitari català en democràcia, que és la capacitat d'estar a l'avantguarda europea.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. Moltes gràcies a totes i tots.

Es suspèn la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i set minuts.